

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

*Τὸ πρῶτον συνεθεῖσα ὑπὸ Ἀναστασίου Ἱερομ. Γορδίου
καὶ ἐκδοθεῖσα (1740)*

*Τὸ δεύτερον ἐκδοθεῖσα μετὰ προσθηκῶν ὑπὸ Διονυσίου Ἱερομονάχου
τοῦ ἐκ Φονργᾶ Ἀγράφου (1745)*

*Τὸ δὲ τρίτον μεθ' ἐτέρων προσθηκῶν ὑπὸ Ἰωσήφ Ἀρχιμανδρίτου
τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ ἐκ Φονργᾶ Ἀγράφου (1790)*

Καὶ τὸ ὅλκον εἶτα ἐκδοθεῖσα

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΝΑΤΗ

ΜΕΤΑ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ

ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΤΟΥ ΑΛΦ. ΒΕΛΑΝΙΔΑΣ

ΔΑΠΑΝΗ
ΗΣΑΪΟΥ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΦΟΙΝΙΚΟΣ» ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 44
1931

ΠΟΛΥΚΑΡΠΩ,
ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ,
ΦΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ
ΕΝΔΕΙΞΙΣ

Ὁ Σεραφεῖμ πατάσκει ἐμὲ παρώλιν
τῷ βροτολογῶν, φεῦ μοι φεῦ, πῶς ὀρώμαι
ὑπτία, γυμνή, δυσαιδής, κτεινομένη.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας ὅτι μετὰ τὴν ἀποφράδα ἡμέραν τῆς 13ης Μαΐου 1453 καθ' ἣν ἐδουλώθη τὸ Γένος καὶ ἔπεσεν ὁ ἡρωϊκὸς Αὐτοκράτωρ καὶ ἡλώθη ἡ Βασιλεὺς τῶν πόλεων, οἱ Ἕλληνες δὲν ἔπαυσαν τοὺς κατὰ τοῦ δυνάστου ἀγῶνας προσδοκῶντες ἵνα ἀναστήσωσι πάλιν τὸν μαρμαρωθέντα Βασιλέα, μετ' ὁδύνης ὑπομένοντες τὴν στέρησιν αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἐν τῇ κρύπτῃ τῆς Ἀγίας Σοφίας ἀσφαλίσας τὰ Ἅγια διακόψας τὴν λειτουργίαν ἱερέως, συνεχίσῃ τὸ ἱερὸν μυστήριον. Ὁ μέγας πατριάρχης καὶ πρῶτος Ἐθνομάρτυς Κύριλλος ὁ Λούκαρις οὐχὶ πολὺ μετὰ τὴν ἄλωσιν (1572 1638), ἐθρήνει διότι ἐξ ἁμαρτιῶν ἐστερήθησαν χριστιανοῦ βασιλέως¹. Οἱ ἄρματωλοι καὶ κλέφτες ἦσαν ἡ αἰώνιος τοῦ Γένους διαμαρτυρία ἐν τοῖς ὑψηλοῦς βουνοῖς, οὐδέποτε οὗτοι δουλοθέντες, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐπιφανεῖς ἄνδρες καὶ πολιτικοὶ καὶ κληρικοὶ ἀνεπετάνουν τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας ἀγωνιζόμενοι κατὰ τοῦ τυράννου.

Μίαν τοιαύτην ἐθνεγεσίαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος, ἐπεχείρησε μεγαλεπίβολος καὶ τολμηρὸς Κληρικὸς, ὁ Ἐπίσκοπος Τρίκκης Διονύσιος ὁ ἐπικληθεὶς Σκυλόσοφος. Πολλὰ πληροφορία περὶ τῆς οἰκτρὸν ἐχούσης τέρμα ἐπαναστάσεως ταύτης, καὶ τοῦ ἐπίσης οἰκτρῶς τελειωθέντος ἀρχηγοῦ αὐτῆς δὲν ὑπάρχουν, σὶ δὲ σύγχρονοι πηγαὶ καὶ αὐτὸν τὸν χρόνον αὐτῆς συγχύζουσιν, μὴδὲ πόθεν ἔλαβεν τὸ ὄνομα Σκυλόσοφος ὁ ἐπιχειρήσας ταύτην γνωρίζομεν. Ἐξ οὗ καὶ σοφὸς ἱστοριοδίφης «σκοτεινότερον σημεῖον τῆς νεωτέρας ἱστορίας καὶ περιεργότερον ἅμα» εὐλόγως ταύτην ἀποκαλεῖ². Ὑπεριώτης τὸ γένος ὡς ὑποτίθεται, διετέλει ἐπίσκοπος Τρίκκης κατ' ἄλλους δὲ Μητροπολίτης Λαρίσης ἐξωσθεὶς τοῦ θρόνου τὸ 1611 ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης κατὰ μίαν ἐκδόσιν, κατέφυγεν εἰς Βενετίαν καὶ ἐκεῖ συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Δουκὸς Νεβέρ ἀπογόνου ὡς ἰσχυρί-

1. Πρβλ. περὶ Λουκάρως τὰ ἐμὰ δημοσιεύματα. Ὁ κατὰ Κυρίλλον τοῦ Λουκάρως ἄδικος ἀναθεματισμὸς Ἀθ. 1906. Ὁ Ἐθνομάρτυς πατριάρχης Κύριλλος ὁ Λούκαρις Ἀθ. 1906. Ὁ πολύφημος καὶ πολύσοφος Κύριλλος ὁ Λούκαρις Ἀθ. 1907. Κύριλλος ὁ Λούκαρις Ἐκκλησ. Φάρος Ἀλεξανδρείας 1913 σελ. 267. Αἱ κατὰ τὴν 17ην Ἑκατον. Σύνοδοι καὶ ὁμολογίαι καὶ Κύριλλος ὁ Λούκαρις. Πάνταινος Ἀλεξανδρείας 1913 ἀρ. 49. Λουκάρεια ἔργα Ἀθ. 1923.

2. πρβλ. Β. Α. Μυστακίδου ἐν Παρνασσῷ τ. 10ος 1886 σελ. 183.

ζετο Ἀνδρονίκου τοῦ Πρεσβυτέρου Παλαιολόγου ἀπεβιβάσθη εἰς Ἡπειρον καὶ ἐγκατασταθεὶς εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Διχούνη ἐξήγειρε τὴν χώραν εἰς ἀνταρσίαν κατὰ Σεπτέμ. τοῦ 1612 (1) Ἀποτυχὼν κατ' ἄλλην ἐκδοσὶν ἐπαναστάσεως ἦν ἐπεχείρησε τὸ 1601 ὁ Διονύσιος κατέφυγεν εἰς Ἰταλίαν καὶ Ἰσπανίαν, ἔνθα συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ Δουκὸς τοῦ Νεβέρ ἀπεβιβάσθη εἰς Ἡπειρον καὶ τὴν νύ-

κτα τῆς 11ης Σεπτεμβ. 1611 ἐπικεφαλῆς 800 ἀνδρῶν ἐπέδραμε κατὰ τῶν Ἰωαννίνων, οἱ Τούρκοι ὅμως ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς ἐπαναστάτας κατασφάζοντες αὐτούς. Ὁ δὲ Διονύσιος κατέφυγεν εἰς τὸ κάτωθεν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐν τῷ φρουρίῳ σπήλαιον, ὅπερ καὶ νῦν λέγεται «τρῦπα τοῦ Σκυλοσόφου» καὶ συλληφθεὶς ἐξεδάργη ζῶν (2).

1. Πρβλ. Ἐγκυκλ. Λεξικὸν Ἑλευθερουδάκη Ἀθῆναι 1928 τ. Δ' σελ. 616. Rouqui ville Voyage dans le Grece τ. Ε' Paris 1821 σελ. 282, 290, ἔνθα δημοσιεύεται καὶ Ἑλληνιστὶ τὸ γνωστὸν ὑπὸ ἀνωνύμου Χρονικὸν περὶ Σκυλοσόφου. Π. Ἀραβαντινοῦ Ἡπειρ. Χρονικά Γ' σελ. 169, 210, Ζ' Ἐσφηγεμνίτου Προμηθεὺς Βόλος 1894 σελ. 652 Περιοδικὸν Ἡπειρ. Χρονικά Γ' 1928 Ἰωάννινα σελ. 339.

2. Πρβλ. Μεγ. Ἐγκυκλοπαίδεια Ἀθῆναι 1929 σελ. 406.

Τικουτοτρόπως κατὰ τὴν μίαν πηγὴν τὸ 1611 ὁ Διονύσιος ἐξώσθη τοῦ θρόνου διὰ κανονικὰ παραπτώματα, ὑπὸ Μητροπολίτου Λαρίσης¹, τὸ δὲ 1612 ἐπανελθὼν ἐκ Βενετίας ἔνθα κατέφυγεν ἔκαμε τὴν ἐπανάστασιν. Πλὴν ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ Διονύσιος ἐξώσθη καθαιρεθεὶς ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τὸ 1601 ὡς ἀναφέρει ἡ Συνοδικὴ πράξις, εἰς ἣν τιτλοφορεῖται οὐχὶ Τρίκκης ἀλλὰ Λαρίσης· ἄγνωστον διατί, πάντως ὅμως περὶ τοῦ Σκυλοσόφου πρόκειται ἀφοῦ καθαιρεῖται δι' ἀνταρσίαν ὡς ἀναφέρει ἡ πράξις κατὰ τοῦ Σουλτάνου (2) Κατὰ τὴν ἑτέραν δὲ ὁ Διονύσιος ἐπανεστάτησε τὸ 1601, ἀποτυχὼν δὲ κατέφυγεν εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐπανελθὼν τὸ 1611 ἔκαμε τὴν δευτέραν ἐπανάστασιν οἰκτρὸν εὐρὼν τέλος. Ὑπάρχει ὅμως καὶ γνώμη ὅτι ἡ ἐπανάστασις τοῦ Σκυλοσόφου ἐγένετο τὸ 1616 ἔτος καὶ κατ' ἄλλην τὸ 1613 (3). Κατ' ἄλλην πάλιν πληροφορίαν ἡ ἐπανάστασις τοῦ Διονυσίου δὲν ἦτο μεμονωμένον γεγονός τοῦ ἰδίου, ἀλλ' ἐνέργεια τοῦ Δουκὸς Νεβέρς Καρόλου Β'· μὲ εὐρείαν ἔκτασιν ἀνὰ τὴν Μάνην Ἡπειρον καὶ Στερεὰν Ἑλλάδα, εἰς ἣν μετεῖχον ἐπιφανεῖς προὔχοντες καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς Μάνης Νεόφυτος Λακεδαιμονίας Χρῦσανθος Ἀρτης Γαβριὴλ Δυρραχίου Χαρίτων Τυρνόβου Διονύσιος Ἰωαννίνων (ἀνώνυμος) ὡς καὶ ὁ περιώνυμος Καπουκῖνος Ἰωσήφ, ἀπένυχε δὲ ἐξ ἀντιδράσεως τῆς Ἰσπανίας καὶ Βενετίας, ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς, καὶ μόνον ὁ τολμηρὸς Τρίκκης Διονύσιος δὲν ἀπεδησπέτησεν ἀλλὰ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ ἔργον (4) Τῆς ἐπαναστάσεως ταύτης Διονυσίου Τρίκκης τοῦ Σκυλοσόφου ἀπόρροια ἦτο τὸ δι' ἀπαγχονισμοῦ μαρτύριον ἐν Φαναρίῳ τῷ Θεσσαλικῷ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου Σεραφεῖμ.

Εἰς τοῦτο συμφωνοῦσι πᾶσαι αἱ πηγαί, ὅτι ἡ ἀνταρσία τοῦ Διονυσίου ἐπέφερε τὸν ἀπαγχονισμόν τοῦ Σεραφεῖμ. Συγχίζονται ὅμως οἰκτρῶς καὶ χρονολογία καὶ ὀνόματα εἰς τὰς προχείρους λεγομένας πηγὰς τὰ Ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά, δι' ἃ ὅμως πολλοὶ χιλιόδραχμα καταβάλλονται δαπάναι καὶ ἄτινα σφαιλλόμενα εἰς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα ὡς καὶ ἄλλοτε παρετηρήσαμεν (5), ἀποβάλλουσι βεβίως τὸν δι' ὃν ἐκδίδονται σκοπὸν.

1. Πρβλ. Ἑλευθερ. ἔνθα. ἀνωτ.

2. Πρβλ. Ἐκκλησιᾶ Ἀλήθεια Κωνσταντινῶς 1882 σελ. 780.

3. Πρβλ. Γ. Π. Κρέμου Φωκικά Β' Ἀθ. 1880 σελ. 138. Δ. Σάρρου Ἡπειρ. Χρον. 1928 σελ. 186.

4. Πρβλ. Κ. Παπαρηγοπούλου Ἱστορ. Ἑλλήν. Ἔθνοους Ἀθῆναι 1925 Ε' σελ. 182.

5. Πρβλ. τὰ ἐμὰ δημοσιεύματα, Σφάλματα καὶ παριστορήσεις ἐν Μωρέῳ Τριπόλεως ἀριθ. 1348 Νοέμβριος 1930 καὶ Ἀνάπλασις 1930 ἀριθ. 18-19.

Είναι ήδη αποδεδειγμένον ὅτι ἐπὶ ἔτη 150 περίπου ἡ ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης ἀσήμερον τότε καὶ ἐκ μόνον σχεδὸν Τούρκων κατοικουμένης εἶχε μεταφερθῇ ἐν Τρικκαίοις καὶ συγχωνευθῇ με τὴν Ἐπισκοπὴν Τρίκκης⁽¹⁾. Τοῦτο εἶναι ἀφορμὴ ὥστε νὰ πλάσωσιν ἐτέραν ἐπανάστασιν ἐν τῇ ἰδίᾳ περίπῳ ἐποχῇ μὲ ἐπαναστάτην Μητροπολίτην Λαρίσης Διονύσιον ἑτερον τοῦ Τρίκκης; Διονυσίου. Κατὰ τὴν μίαν ἔκδοσιν Διονύσιος ὁ Λαρίσης παρωρηθῆς καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ Δουκὸς Νεβέρ ἐπανεστάτησε συνεργὸν ἔχων τὸν Ἐπίσκοπον Φαρσάλων Ἰωακείμ ἀμφοτέρω δὲ τὸ 1611 ἐμαρτύρησαν⁽²⁾. Κατὰ δὲ τὴν ἑτέραν Διονύσιος ὁ Λαρίσης μὴ δυνάμενος νὰ ἀναμένη ἐπ' ἀπειρον τὰς ὑποσχέσεις περὶ ἐπαναστάσεως τοῦ Δουκὸς Νεβέρ, ἐπανεστάτησε μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Φαρσάλων Σεραφεῖμ τὸ 1601 ἔτος καὶ ἔπασαν ἀμφοτέρω μάρτυρες τῆς πατρίδος καὶ τῆς Θρησκείας.⁽³⁾ Ἀναμφιβόλως πρόκειται περὶ πλάνης ἣτις μίαν ἔχει ἀλήθειαν ὅτι ὁ Σεραφεῖμ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου ἐμαρτύρησεν οὐχὶ τὸ 1611 ἀλλὰ τὸ 1601, οὐδέποτε δὲ ὑπῆρξε Λαρίσης ἑτερος Διονύσιος ὅστις ἐπαναστάτησας ἐμαρτύρησεν εἰς τὴν πλάνην καὶ ὁ Κ. Σάβας περιέπεσεν καὶ⁽⁴⁾ ἐκ τῆς βιογραφίας τοῦ Σεραφεῖμ, ἣτις τὸν Τρίκκης Διονύσιον Σκυλοσόφον ἀναγράφει Λαρίσης. Τὸ 1611 ἔτος Μητροπολίτης Λαρίσης ἦτο Τιμόθεος⁽⁵⁾, τοῦ δὲ Σκυλοσόφου ἡ πρώτη ἐπανάστασις ἐγένετο τὸ 1601 ὅτε καὶ ὁ Σεραφεῖμ ἐμαρτύρησεν⁽⁶⁾. Ἡ ἀποτυχούσα αὕτη ἐπανάστασις ἐπέφερε πολλὰ δεινὰ εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἐξ οὗ καὶ οἱ σύγχρονοι ψέγουσιν αὐτήν⁽⁷⁾.

Ὑπερβαλλόντως καθ' ἅπασαν τὴν Θεσσαλίαν καὶ Εὐρυτανίαν τιμάται ὁ ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Σκυλοσόφου ἐνοχοποιηθεὶς καὶ οὐδα-

1. Πρβλ. Κ. Ι. Δουβουνιώτου Κώδικες τῆς Μητροπόλεως Λαρίσης ἐν Ἱερῷ Συνδέσμῳ 1917 ἀρ. 284.

2. Πρβλ. Μεγ. Ἐγκυκλ. ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 405.

3. Πρβλ. Ἐλευθερουδάκης ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 615.

4. Πρβλ. Κ. Σάβας Νεοελ. Φιλολ. Ἀθ. 1868 σ. 303.

5. Πρβλ. Ν. Ι. Γιαννιπούλου Ἐπισκ. κατάλογοι ἐν Ἐπετ. Παρνασσῷ 1914 σελ. 270 καὶ Ἀμασειᾶς Ἀνθίμου ἐν Νεολόγῳ Κων/πόλεως 1891-1892.

6. Πρβλ. Δ. Σάκκου Μαξίμου Ἱερομ. Πελοποννησίου Λόγος στηλιτευτικὸς κατὰ Διον. Σκυλοσόφου, ἐν περιοδ. Ἰωαννίνων Ἡπειρ. Χρονικὰ Γ' 1928 σελ. 169.

7. Ζ. Ἐσφημενίτου Προμηθεὺς Βόλος 1891 σελ. 253 Κ. Σάβας Τουρκοκρατ. Ἑλλάς Ἀθ. 1869 σελ. 211. Π. Ἀραβαντινοῦ Χρονογρ. Ἡπείρου τ. β' σελ. 220. Ι. Λαμπρίδου Ζαγορικά Ἀθ. 1870 σελ. 309. Ἀρχὴς Σεραφεῖμ Δοκίμιον κτλ. Ἀθ. 1884 σελ. 105.

μῶς συμπράξας Σεραφεῖμ ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου ἰδία δὲ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καρδίτσης.

Ἀνὲν εἶναι γνωστὸν τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς του ἐν τῷ χωρίῳ Μπεζούλα τοῦ τέως δήμου Νευροπόλεως ἐπὶ τῶν Ἀγρῶν τῆς Ἐπαρχίας Καρδίτσης. Γνωστὸν εἶναι μόνον ὅτι ἔφηβος προσήλθεν εἰς τὴν πλυσίον τῆς πατρίδος τοῦ Μονὴν Κορώνας ἢ Κρουεράς βρύτσεως καὶ ἐκάρη Μοναχὸς χειροτονηθεὶς Ἱερομόναχος καὶ Ἠγούμενος διατελέσας.

Ἐκεῖθεν ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου, προαχθεὶς τῆς μέχρι τότε ἐπισκοπῆς «Καπούας καὶ Φαναρίου» ὑπὸ νέαν τιτλοφορίαν. Μηδὲ καὶ ἀκριβῶς τὸ ἔτος τῆς χειροτονίας του εἶναι γνωστὸν, εἰμὴ μόνον ὅτι διεδέχθη τὸν Ἐπίσκοπον Καπούας καὶ Φαναρίου Λαυρέντιον, ἀναφανόμενον κατὰ τὸ 1587 ἔτος ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Μονῆς Κορώνας⁽¹⁾, ἀναγράφεται δὲ Λαυρέντιος καὶ εἰς ἐξίτηλον ἐπιγραφὴν εἰς τὴν στήλην τῆς Ἀγίας Τραπέζης, ὥστε οὗτος ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Σεραφεῖμ, νὰ ἐγκαινιάσῃ τὸν Ναὸν τῆς Μονῆς. Θετικὸν εἶναι μόνον ὅτι ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Σκυλοσόφου καὶ ὥρισμένως ἐν ἔτει 1601 τῇ 4ῃ Δεκεμβρίου, ἐνοχοποιηθεὶς ὡς ἐνεχόμενος καὶ ἀρνηθεὶς τὴν ἐξωμοσίαν ἀπηγγονίσθη ἐν Φαναρίῳ κατ' ἄλλους δὲ βασανισθεὶς ἐσοβρίμῃ.

Ἀμέσως δὲ μετὰ τὸ μαρτύριον ἡ κοινὴ συνείδησις τῶν πέριξ χριστιανῶν ἐσεβάσθη ὡς Ἅγιον τὸν μάρτυρα, ἡ δὲ ἁγία αὐτοῦ Κάρα ἀπεθασαυρίσθη ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Δουσαίου τὸ πρῶτον καὶ εἰτα εἰς τὴν Κορώνας, θαυμάτων πολλῶν ἀπὸ αἰῶνων ἐπιτελουμένων καὶ μεγάλως τοῦ μεγαλομάρτυρος τιμωμένου θαυματουργοῦ ἀπὸ αἰῶνων προσεπικαλούμενου⁽²⁾.

Εὕρηται ἐπιστολὴ του καὶ ἐγκωμιαστικοὶ στίχοι ἐν κώδικι

1. Πρβλ. τὰς ἐνὰς διατριβάς, Αἱ Ἱ. Μοναὶ τῆς Πίνδου ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Θεολογίας Ἀθ. 1929 σελ. 32 καὶ ἡ Ἱ. Μητρόπολις Φαναριοφρασεῶν Ἀθ. 1929. Παράρτημα τόμ. ΙΖ' Ἑλλην. Φιλολ. Σουλ. Κων/λεως σελ. 121 Κ. Σάβας Μεσ. Βιβλ. Βενετία 1872 Γ' σελ. 606. Τουρκ. Ἑλλάς Ἀθ. 1867 σελ. 214. Κ. Χ. Δουκάκη Μεγ. Συναξ. Ἀθ. 1896 τ. 12 σελ. 119. Νικοδήμου Ἀγιορίτου Συναξ. Ζάκυνθος 1868 Α' σελ. 324. Κ. Χ. Δουκάκη Ἀκολουθία ἀσματικῇ πάντων τῶν νεοφανῶν μαρτύρων Ἀθ. 1897 σελ. 19.

2. Πρβλ. Νικοδήμου Συναξ. Βενετία αὐτῇ σελ. 333. Ἐπετ. Ἑλλην. Φιλολ. Σουλ. Κων/λεως Α' σελ. 121.

τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς 48 (φ. 272α) ⁽¹⁾ 62 (φ. 294β) ⁽²⁾. Ὁ Σταγῶν Παῖσιος 1813 ἐποίησεν ᾠδὴν πρὸς τοὺς πατέρας τῆς Μονῆς Κορώνας ὡς ἔχοντας τοιοῦτον πολιοῦχον καὶ προστάτην ⁽³⁾. Ἀλλὰ καὶ ἡ δημῳδὸς Μοῦσα ὕμνησε τὸ μαρτύριον τοῦ Σεραφεῖμ διὰ τοῦ ἑξῆς ποιήματος ⁽⁴⁾.

*Καλόγερο τὸν Σεραφεῖμ οἱ Τοῦρκοι τὸν Παράειδαν
Στὸ μοναστήρι ἀσκήτενε τὸ λένε τῆς Κορώνας,
σὲ Κυπαρίσσινο κλαδί τὸν κρέμασαν τὸν δόλιο
καὶ τὸ κλαδί ξεράθηκε τὸ κυπάρισ' ἀνθίζει
χλωρὸ εἶναι ἢ ῥίζα τὸν χλωρὸ καὶ ἡ κορφὴ του
τοῦ ῥίξαν τὸ κεφάλι του μ' ἄλλα Κλεφτῶν κεφάλια
τσοπάνης στὸν ἀφέντη του στὰ Τρίκκαλα πηγαίνει
ἀκοίμητ' ἀπ' τὸν Οὐρανὸ φῶς στὸ κεφάλι βλέπει
τὸ εἶπε στὸν ἀφέντη του καὶ αὐτὸς τοῦ εἶπε σύρε
Κεφάλι ποῦβρες θαμπερὸ στήν ἐκκλησιὰ νὰ φέρης
τὴ νύχτα πάγει, κάθησε, βλέπει τὸ φῶς νὰ φέγγη
Καταμεσῆς ἡ κεφαλὴ τοῦ Σεραφεῖμ φωτίζει
Ξαμῶνει στὰ πολλὰ μαλλιά καὶ πέρνει τὸ κεφάλι
Γιαντίσσαροι τὸν ἀπαντοῦν θέλουν νὰ τοῦ τὸ πάρουν
τρεῖται αὐτὸς τὸν κυνηγοῦν στὴ Σαλαμπριά ἐφτάσαν
εἰς τὸ ποτάμ' ἐπέταξε τσοπάνης τὸ κεφάλι
γυρίζει στὸν ἀφέντη του λέγει τὸ κάμωμά του
οἱ δυὸ πηγαίνουν διὰ νυκτὸς στὸ σιγαλὸ ποτάμι
εἶδαν λαμπάδα στὰ νερά καὶ τὸ κεφάλι βρῆκαν
στὸ Ντιούσκο ⁽⁴⁾ σι' Ἀσπροπόταμο στήν ἐκκλησιὰ τὸν θέτουν
οἱ Ἀγραφιῶταις ἄρχοντες κι' αὐτοὶ στὴ πόλι στέλνουν*

1. Πρβλ. Σπυρ. Λάμπρου Ν. 'Ελληνομνήμων' Ἀθ. 1908 τ. Ε' σελ. 307-308. Ἡ παραπομπὴ αὕτη ἀτυχῶς εἶνε ἐσαυμένη ἐξ οὗ καὶ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἀντιγράψωμεν τὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς Ἑγκωμαστικoὺς στίχους, ἀναζητήσαντες τὸν ἀναφερόμενον κώδικα.

2. Πρβλ. Ν. 'Ελληνομνήμων' ἐνθ' ἀνωτ' σελ. 305 Ν. Ι. Γιαννοπούλου ἐν Παρνασσῷ τ. 6 σελ. 137. Νικοδήμου Νέον Μαρτυρολόγιον σελ. 59, 63. Εὐγενίου Βουλγάρεως ἐπιστολὴ πρὸς Πέτρων Κλέρκιον Ἀθ. 1845 σελ. 27. Κ. Σάθα Νεοελ. Φιλολογ. Ἀθ. 1868 σελ. 303, 438.

3. Πρβλ. Passon τραγ. p 372 καὶ Π. Ἀραβαντινοῦ συλλογὴ δημοδῶν ῥημάτων Ἡπείρου Νο 3.

4. Ἡ Μονὴ Δοσίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης.

*Τὸν ζήτησαν τὸν πήρανε ἔχοντιο στὴ Κορῶνα
Καὶ τὸ πανηγυρίζουνε σὰν Κάρα τοῦ Ἀγίου
Οἱ δυὸ γιαντίσσαροι εἶναι ζωγραφισμένοι
Στὸ ἅγιο τὸ Κόνισμα μαζί μὲ τὸν τσοπάνη
ἀπὸ πανοῦζλα ὁ ἅγιος χόρταις χωριὰ γιαιτρένει
μὲ τὸ καμάκι τὴ βαρεῖ καὶ τὴν πατεῖ στὰ πόδια.*

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Κορώνης ἥς ἦτο ἀδελφὸς καὶ Ἡγούμενος, ἔχει ἤδη πολιοῦχον τὸν Ἱερομόλκτορα Σεραφεῖμ τῇ 4ῃ Δεκεμβρίου ἐορταζόμενον, Ναὸς δὲ εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου μεγαλοπρεπῆς ἵδρυται ἐν Φαναρίῳ ἐν ᾗ θέσει ἐμαρτύρησεν, παρεκκλήσια δὲ ἐν Ῥεντίνῃ ἡμικατεστραμμένον καὶ ἕτερον τοιχογραφημένον ἐν Γοῦρα ⁽¹⁾ μὲ ἐπιγραφὴν 1802. Ἀπὸ τριετίας δὲ καθιερώσαμεν Λιτανεῖαν τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ἐν Καρδίτῃ μὲ τὴν Ἱερὰν Κάραν τοῦ Ἀγίου μεγαλοπρεπῶς τελουμένην, ἐκ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου.

Τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγίου Σεραφεῖμ συνέθεσεν ὁ Ἱερομ. Ἀναστάσιος ὁ Γόρδιος γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων συνθέσεων ⁽²⁾. Ὑπάρχουσι δὲ αἱ ἑξῆς ἐκδόσεις.

1) Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου Ἱερομόλκτορος Σεραφεῖμ ὃς ἐμαρτύρησε κατὰ α' χ' ἔτος σωτήριον ἔστι δὲ πόνημα Ἀναστασίου Ἱερομονάχου τοῦ ἐκ δευτέρας Θετταλίας, τυπωθεῖσα διὰ δαπάνης τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου τῆς Κυρίας Θεοτόκου τῆς λεγομένης Κορώνας, διορθωθείσα δὲ ὡς ἐφικτὸν παρὰ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου καὶ λογιωτάτου κυρίου κυρίου Γρηγορίου Μοσχολίτου ἐν Μοσχολόλει 1740, παρὰ Γρηγ. Ἱερομ. τῷ ἐν Μοσχολόλει ⁽³⁾. Ὁ ἀοίδιμος Σάθας ἀναφέρει ἐκδοσιν 1735 ἐν Μοσχολόλει ὑποθέτομεν ἐκ παραδρομῆς ⁽⁴⁾.

1. Πρβλ. Ν. Ι. Γιαννοπούλου ἐν Παρνασσῷ 1901 σελ. 189.

2. Ὁ Ἀναστ. Ἱερομ. Γόρδιος ἦτο ἐκ Βραγγιανῶν τῶν Ἀγράφων ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος (τὸ λεξικὸν Ἑλευθεροδάκῃ ἐσφαλμένως ἀναγράφει τὸν Ι' αἰῶνα τ. δ' σελ. 68) ἐσπούδασεν ἐν Παταβίῳ καὶ διδάξας ἐν Αἰτωλικῷ καὶ ἀλλαχοῦ, ἐγκατεβίωσεν ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἐν τῇ πατρίδι του πολλὰ συγγράφας, ἀπέθανε τὸ 1729, συνέγραψε καὶ τὸν βίον τοῦ διδασκάλου του Εὐγενίου τοῦ Αἰτωλοῦ. (πρβλ. Κ. Σάθα Νεοελ. Φιλολ. Ἀθ. 1868 σελ. 438, Γ. Ζαβίρα Ἑλληνικὸν Θέατρον Ἀθῆναι 1872 σελ. 134, Χρυσάλλης τ. ΙΙΙ 1865).

3. Περὶ Γρηγορίου Μοσχολίτου ἴδε τὴν ἐμὴν ἐκδοσιν ἐν Προλεγόμενοις, Ἀκολουθία τοῦ νεομάρτυρος Νικολ. τοῦ ἐξ Ἰχθύος Ἀθ. 1930 σελ. 48 καὶ Προλεγόμενα ἀκολουθίας Νικολάου τοῦ ἐν Βουνένοις Ἀθ. 1930 σελ. 13.

4. Πρβλ. Νεοελ. Φιλολ. Ἀθ. 1868 σ. 438.

2) 'Ακολουθία τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τοῦ θαυματουργοῦ νῦν πρῶτον (!) τύποις ἐκδοθεῖσα καὶ μετ' ἐπιμελείας ὁσας πλείστης διορθωθείσα Ἐνετίῃσι α ψ μ ε (ἦτοι 1745) παρ' Ἀντωνίῳ Βόρτολι.

3) 'Ακολουθία τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τοῦ θαυματουργοῦ. Νεωστὶ μετατυπωθεῖσα μετὰ τῆς ἀναγκαίας προσθήκης τροπαρίων τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἁγίου καὶ ἐπιμελῶς διορθωθείσα (1). Ἐτυπώθη φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ εὐγενεστάτου ἄρχοντος κυρίου κυρίου Δημητ. Τσολάκογλου τοῦ ἐκ Ῥενδίνης τῶν Ἀγράφων. Ἐνετίῃσι α ψ η -1790 παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωννίνων (2).

4) Ἐτέρα ἔκδοσις διὰ δαπάνης Δημητρίου Τσολάκογλου ἐν ἡ προσετέθησαν καὶ Κανόνες ὁκτώηχοι, καὶ ἐγκώμιον ποίημα τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰωσήφ Ἐνετίῃσι 1802 (3).

5) Ἐτέρα ἔκδοσις ὑπὸ Σεραφεῖμ Καρακαληνοῦ καὶ Σεραφεῖμ Ἀγιοταφίτου Ἰάσιον 1817 (4).

6) Ἐτέρα ὑπὸ Χριστοφόρου Ἱερομ. Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κορωνῆ ἐν Κων. πόλει α ω μ θ (1849).

7) Ἐτέρα ὑπὸ Νικηφόρου τοῦ Κορωνίτου Ἀθ. 1895.

8) Ἐτέρα ὑπὸ Δημ. Γ. Κυφιώτου Ἱεροψάλτου ἐν Γαλατᾷ Κων. πόλεως 1901.

Αἱ ἄνω ἐκδόσεις δὲν εἶναι τελειῶς ὅμοιαι, ἔχουσι παραλλαγὰς. Ἡ πρώτη ἔκδοσις ἐν Μοσχόπολει 1740 περιέχει τὴν ὑπὸ Ἀναστασίου Ἱερομ. τοῦ Γορδίου συντεθεισάν ἀκολουθίαν, ἐπιστάσις ἐκδοθεῖσα Γρηγορίου Ἱερομ. Μοσχοπολίτου.

Ἡ δευτέρα ἔκδοσις (Ἐνετίῃσι 1745) ἐγένετο ὑπὸ Διονυσίου Ἱερομ. τοῦ ἐκ Φουρνᾶ, καίτοι ἐν τῇ προμετωπίδι δὲν ἀναφέρεται. Ἐν ἀρχῇ

1. Πρβλ. L. Petit, E. Legraud, A. Pernot Bibliogr. Hellen. Paris 1918 Α' σελ. 273. 324. L. Petit Bibliogr. des Acolouth. Greques Bruxelles 1926.

2. Ὁ Δημήτ. Τσολάκογλου προῦχων ἐκ Ῥενδίνης ἀπηγγονίσθη τὸ 1822 ἔτος ὑπὸ τοῦ Χουρσίτ ἐν Λαρίῃ, οὗτος εἶναι καὶ ἀνακαινιστὴς τοῦ Ἱ. ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ῥενδίνης (πρβλ. Ν. Σπυροπούλου ὑποστρατήγου Δημητ. Τσολάκογλου ἐν Θεσσ. Χρονικοῖς Ἀθ. 1930 σελ. 82 καὶ ἡμέτερον δημοσίευμα αἱ Ἱ. Μοναὶ τῆς Πίνδου Ἀθ. 1929 σελ. 31).

3. Περὶ Ἰωσήφ ἀρχιμ. τοῦ ἐκ Φουρνᾶ πρβλ. τὸ ἐμὸν δημοσίευμα ἐν Προλεγόμενοις Ἀκολουθία τοῦ Ἀγ. Νικολάου τοῦ ἐν Βουνέοις Ἀθ. 1930 σελ. 12.

4. Πρβλ. Ἀθ. Παπαδ. Κεραμέως Μαυροκορδ. Βιβλ. 6, ΙΞ σμ. 1.

ταύτης προτάσσεται προσφώνησις «Τοῖς ὁσιωτάτοις ἀδελφοῖς τοῖς κατὰ τὴν σεβασμίαν Μονὴν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῆς ἐπονομαζομένης Κορωνῆς ἢ Κρουεῖς· βρύσεως ἀσκουμένοις καὶ πᾶσι τοῖς ἐντευξομένοις» «Διονύσιος Ἱερομόναχος ὁ ἀπὸ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων τὸ χαίρειν ἐν Κυρίῳ». Ἐν αὐτῇ ἀναγράφει ὅτι κατὰ χρέος καὶ δι' εὐλάβειαν πρὸς τὸν ἅγιον Σεραφεῖμ ἀνέλαβε ἵνα κάμῃ τὴν ἀκολουθίαν ἄρτιον καὶ εἰς παννύχιον ὕμνον, δι' ὃ προσέθεσε! μικρὸν Ἑσπερινόν, Λιτὴν καὶ τινα Μεγαλυνάρια καὶ τὸν βίον αὐτοῦ διορθώσας (1). Εἰς τὸ τέλος ὑπογράφεται «Διονύσιος ὁ Ἱστοριογράφος τοῦ πικλήν Χαλκεὺς τλήμων Ἱεροθύτης».

Ὁ Διονύσιος οὗτος ὁ ἐκ Φουρνᾶ δὲν εἶναι βεβαίως ὁ συγγραψας ὡς ἐνομίσθη, τὸ 1458 Ἑρμηνεῖαν τῶν ζωγράφων, μεταφρασθεῖσαν εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ Tidron (Paris 1845) ἦν ἑπαινεῖ ὁ Κωνστ. ἐξ Οἰκονόμων (2) ἦ τις ἑλληνιστὶ ἐδημοσιεύθη (Ἀθήνησι 1853) ἐν δευτέρᾳ δὲ ἐκδόσει (Ἀθήνησι 1885) καὶ ἐν τρίτῃ μετὰ προλεγομένων ὑπὸ Ἀθ. Παπαδοπούλου Κεραμέως (Ἀθήνησι 1909). Ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ μεσολαβούντος χρονικοῦ διαστήματος τῆς συγγραφῆς 1458 καὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἀγίου Σεραφεῖμ 1601 (3).

Διονύσιος οὗτος ὁ Χαλκεὺς θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἴσως εἶναι Διονύσιος ὁ Λιτζᾶς καὶ Ἀγράφων Ἐπίσκοπος ὁ ἐκ τῆς κατ' Ἀγραφα Μονῆς Μούχα (4). Πλὴν ἐν τοῖς Ἱαμβικοῖς στίχοις (σελ. 38), ἀναγράφει ὅτι ὁ Ἅγιος ἔσωσεν αὐτὸν ἐκ δεινῆς ἐπιβουλίας ἐχθρῶν καὶ τὸν ἠξίωσε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἅγιον Ὅρος ὅθεν ἐξῆλθεν ὅπου καὶ συνεπλήρωσε τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Γορδίου, «τὰ μὲν ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐποίησα τὰ δὲ ἄλλοις ἐνεχείρησα» ὡς ἀναγράφει ἐν τῇ προσφωνητικῇ

1. Ἀκολουθία χειρόγραφοι τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ ὑπάρχουσιν ἐν Κώδιξι τοῦ Ἀγ. Ὁρους ἦτοι Βατοπεδίου (αἰῶνος 16ου ἴσως κατὰ παραδρομὴν ἐν ᾧ ὁ Σεραφεῖμ ἐμαρτύρησεν ἀρχὰς τοῦ 17ου αἰῶνος) (πρβλ. Κατάλογος Κωδίκων Βατοπ. ὑπὸ Σωφρονίου πρ. Λεοντοπόλεως καὶ Ἀρχαδίου Ἱεροδ. Βατοπεδίου Paris 1924 σελ. 153) Λαύρας (πρβλ. Σπυρ. Λαυριώτου Ἱατροῦ Κατάλογος Λαύρας Paris 1925 σ. 154 καὶ συμπλήρωμα Σωφρονίου πρ. Λεοντοπόλεως Paris 1930 σελ. 68).

2. Πρβλ. περὶ τῶν Ὁ. Ἑρμηνευτῶν Ἀθ. 1842 τ. δ' σελ. 218.

3. Πρβλ. Σάθα Νεολ. Φιλολ. σ. 100—111. Γεδεών Ἀθωσ. σ. 211, 239.

4. Πρβλ. ἡμέτερον δημοσίευμα, Αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ τῆς Πίνδου Ἀθ. 1929 σελ. 35, καὶ προλεγόμενα ἡμετέρας ἐκδόσεως Ἀκολουθία ὁσιομάρτυρος Λαμμανοῦ τοῦ νέου Ἀθ. 1931 σελ. 8, Κ. Σάθα Μεσ. Βιβλ. Βενετία 1872 σελ. 536.

ἐπιστολῇ, παρακαλεῖ δὲ νὰ ἀξιοθῇ πάλιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Φουρνᾶ ἵνα τελειώσῃ τὸν Ἱερὸν οἶκον τῆς Θεοτόκου με δόξαν θείαν. Πιθανὸν ἄρα νὰ εἶναι Διονύσιος ὁ Ἀγιαρτεμίτης γνωστὸς συντάκτης Ἱαμβικῶν στίχων (1).

Ἡ ἔκδοσις ἐνετίησιν 1790 δαπάνη τοῦ ἄρχοντος Δημητ. Τσολάκογλου παραλείπει τὴν πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς Κορώνας προσφώνησιν τοῦ Διονυσίου, καὶ περιέχει προσφώνησιν τοῦ Δημητρ. Τσολάκογλου πρὸς τὸν Ἱγούμενον Κορώνας. Εἰς ταύτην ἀναφέρει ὅτι ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὸν ἅγιον προθύμως ὑπακούει εἰς τὴν διὰ τοῦ Ἱερομονάχου Ἰγνατίου ὑποβληθεῖσαν αὐτῷ αἰτησιν καὶ ἀναλαμβάνει ἵνα ἐκδώσῃ εἰς **δεύτερον**! τύπον μετὰ τινος ἀρμοδίας προσθήκης εἰς ἐκτενέστερον ὕμνον τοῦ ἁγίου. Τὴν προσθήκην δὲ ἀνέθεσεν εἰς τὸν φίλον του ἀρχιμανδρίτην Ἰωσήφ τὸν ἐκ Φουρνᾶ ὅστις **κοσμίως** ἀπήρτισε ταύτην. Φέρει δὲ χρονολογίαν ἢ προσφώνησιν α ψ η (1788) κατὰ Νοέμβριον, ἐνῶ ἡ ἔκδοσις ἐγένετο τὸ 1790.

Ἡ ἑτέρα ἔκδοσις Ἐνετίησιν α ω β'. (1802) ἐτυπώθη καὶ αὕτη δαπάνη τοῦ ἄρχοντος ἐκ Ῥεντίνης Δημητ. Τσολάκογλου, «διὰ τὰς κατὰ καιροὺς ἀπείρους εὐεργεσίας ὧνπερ ἀπήλυσεν ὁ ταπεινὸς οἶκος μου περιόντος ἔτι τοῦ Μακαρίτου πατρός μου» φέρει δὲ ἐν τῇ προμετωπίδι τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιμ. Ἰωσήφ, ὅπερ δὲν ἔχει ἢ προηγουμένη τοῦ 1790 ἔκδοσις. Εἰς τὰς ἔκδόσεις ταύτας παρατηροῦμεν ὅτι ἡ τοῦ 1745 ἔκδοσις ὑπὸ Διονυσίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ ἀναφέρει ἐν τῇ προμετωπίδι ὅτι εἶναι **πρώτη** ἔκδοσις ἐνῶ εἶναι **δευτέρα**, ἂν πιστεύσωμεν δὲ τὸν Σάθαν ὅστις ἀναφέρει ἔκδοσιν 1735 εἶναι **τρίτη**. Ἡ δὲ τοῦ 1790 ἔκδοσις ἀναφέρει ἐν τῇ προσφωνήσει του ὁ Τσολάκογλος ὅτι εἶναι **δευτέρα** ἐνῶ εἶναι **τρίτη ἢ τετάρτη** κατὰ Σάθαν.

Αἱ μεταξὺ τῶν ἐκδόσεων τούτων παραλλαγαὶ εἰσὶν αἱ ἐξῆς. Ὡς προαναφέραμεν ὁ Διονύσιος προσέθεσε μεγαλυνάρια ἀρχόμενα «Τὸν Μεγαλομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ.....» ἃ ἔχουσιν ὅλαι αἱ κατόπιν ἔκδόσεις. Μετὰ τὰ μεγαλυνάρια, αἱ ἔκδόσεις τοῦ Τσολάκογλου 1790 καὶ 1802 ἔχουσιν στίχους Ἱαμβικούς, οὓς δὲν ἔχει ἢ ὑπὸ Διονυσίου τοῦ 1745 ἔκδοσις. Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ προσετέθησαν ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ τρία προσόμοια «Φιλεόργων συστήματα» «Γῇ Ἀγράφων νῦν σκίρτησον» «Σεραφεῖμ παμακάριστε». Εἰς τὴν Λιτὴν ὁ Ἰωσήφ προσέθεσε ἐν Ἰδιό-

1. Πρὸς τὴν ἐμὴν διατριβὴν ἐν προλεγόμενοις Ἀκολουθία Ἁγίου Δαμιανοῦ τοῦ νέου Ἀθ. 1931 σελ. 51 ὑποσ. καὶ Ἐκκλησ. Ἀλήθεια Κων. πόλεως Δ' σελ. 618.

μελον εἰς β'. ἦχον «Σὲ τὸν ὅσιον καὶ ἄκακον» καὶ συνεπληρώθησαν ὁκτὼ ἀντὶ ἐπτά. Εἰς τὸν Ὅρθρον ἡ ἔκδοσις τοῦ Διονυσίου (1745) ἔχει Κανόνα τῆς Θεοτόκου ποίημα Θεοδώρου Βασιλέως (τοῦ Λασκάρεως), κατόπιν Κανόνα τοῦ Ἁγίου ὑπὸ Ἀναστασίου (τοῦ Γορδίου), κατόπιν αἱ ἔκδόσεις τοῦ 1790 καὶ 1802 ἔχουσι Κανόνα ποίημα Ἰωσήφ «Τὸν λόγων μου ἡ ἄβυσσος». Εἰς τὴν Δ' ᾠδὴν τοῦ Ἀναστασίου ὁ Ἰωσήφ προσέθεσεν ἐν τροπάριον «Τῇ φρουρᾷ ἐναπεκλείσθης» καὶ ἔγιναν τρία, κατόπιν δὲ ἐν ὅλῳ τῷ Κανόνι εἰς τὰς ᾠδὰς τοῦ Θεοδώρου Βασιλέως πρὸς τὴν Θεοτόκον καὶ τοῦ Ἀναστασίου πρὸς τὸν Ἅγιον προσθέτει καὶ ἕτερον Κανόνα ἰδικόν του ἐκ τεσσάρων τροπαρίων καὶ Θεοτοκίου εἰς ἐκάστην τῶν ᾠδῶν.

Εἰς τὸ Συναξάριον ἐν τοῖς Ἱαμβικοῖς στίχοις τοῦ Διονυσίου ὑπάρχει ὁ στίχος «Ἐδρα Θεοῦ Λόγον Σεραφεῖνον ἔδεκτο τετάρτη» ὅστις δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς κατόπιν ἔκδόσεις. Εἰς τοὺς Αἵνους ὁ Ἰωσήφ προσέθεσεν ἐν τροπάριον «Κάραν σου τὴν πάνσεπτον» καὶ ἔγιναν τέσσαρα ἐν ὅλῳ. Εἰς τὸ τέλος τῆς Λειτουργίας ὁ Διονύσιος ἔχει ΙΣ' Ἱαμβικούς στίχους κατόπιν τὴν χρονολογίαν α ψ λ θ (1739) ὅτε συνέταξε τὴν ἀκολουθίαν ἐνῶ ἡ ἔκδοσις ἐγένετο τὸ 1745, καὶ ἀναγράφει εἰς στίχους «Διονύσιος ὁ ἱστοριογράφος τοῦπίκλιν Χαλκεὺς τλήμων Ἱεροθύτης ὁ ἐκ τῆς κώμης τοῦ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων».

Οἱ ἄνω στίχοι παραλίπονται πάντες ἐν τῇ ἔκδοσει τοῦ 1790, ἐνῶ ἐν τῇ ἔκδοσει τοῦ 1802 ὁ Ἰωσήφ ἀναγράφει τοὺς τρεῖς πρώτους Ἱαμβικούς στίχους τοῦ Διονυσίου καὶ δέκα ἐξ ἐτέρους ἐτέρους δὲ δέκα ἐξ ἑως ἐκπροσώπου τῶν πατέρων τῆς Μονῆς. Αἱ συνθέσεις Διονυσίου (1745) καὶ Ἰωσήφ (1790) μετὰ ταῦτα ἔχουσι τὸ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου ἀπαράλλακτον καὶ οὐδὲν πλέον. Ἡ ἔκδοσις ὅμως Ἐνετίησιν 1802 μετὰ τὸ μαρτύριον ἀναγράφει «Τῦπος καθ' ὃν δεῖ ψάλλεσθε τοὺς Ὁκτώηχους Κανόνας τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ καὶ πῶς οὗτοι συνεστάθησαν», ἄρχεται δὲ διήγησις «Ἐν ἔτει α ψ η ὁ ἐν ἱερεῦσι πανοσιώτατος Ἰωαννίκιος ὁ καὶ ἅγιος καθηγούμενος τῆς σεβασμίας Μονῆς Κρουαῖς Βρυσεως ἀπελθὼν εἰς τὸ ἀγιώνυμον Ὅρος τοῦ Ἀθω.....», καὶ διηγείται πῶς συνετέθη «διὰ τινος τῶν ἐν ἐκείνῳ τῷ Ὄρει ἐπιδεξίου περὶ τὰ τοιαῦτα Κανὼν τοῦ Ἁγίου Ὁκτώηχος» ὅστις καὶ ὁλόκληρος δημοσιεύεται, χωρὶς νὰ ἀναγραφῇ ποῖος ὁ **ἐπιδέξιος** συνθέτης τοῦ Κανόνος, κατόπιν δὲ ἔπεται Παράκλησις πρὸς τὸν Ἅγιον ἀναμφιβόλως τοῦ ἰδίου συνθέτου. Τὸ ὄνομα ἐν τούτοις τοῦ συνθέτου μανθάνομεν

ἐξ ἄλλης πηγῆς ⁽¹⁾ ὅτι εἶναι Χριστοφόρος ὁ Προδρομῆτης ὁ καὶ τοῦ Παναγίου ποιητῆς (Ἐνετίησιν 1808).

Μετὰ δὲ ταῦτα δημοσιεύεται «Ἐγκώμιον εἰς τὸν ἅγιον Σεραφεῖμ τὸν Ἱερομάρτυρα καὶ φύλακα τῆς Ἑλλάδος ποίημα Ἀρχιμανδρίτου Ἰωσήφ», εἰς τὸ τέλος δὲ τέσσαρες Ἰαμβικοὶ στίχοι. Ἐκ τούτων δηλοῦται ὅτι ἡ ἔκδοσις τοῦ 1802 εἶναι ἡ πληρεστερά ὅλων τῶν προηγουμένων. Ἡ ἔκδοσις ὑπὸ Δ. Κυφιώτου (ἐν Κων)λεῖ 1903 ἀφιεροῦται τῇ ἐν Κων)λεῖ Ἀδελφότητι τῶν Εὐρυτάνων τῇ εὐλαβῶς τὸν Ἱερομάρτυρα τιμῶσιν.

Μετὰ τοῦ Σεραφεῖμ ἐμαρτύρησαν καὶ ὁ Δημητριάδος Ἀγάπιος καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἰσως Ἀγράφων ⁽²⁾ Οὗτος ἀναφέρεται ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ Ἀγίου Γερασίμου τοῦ ἐκ Μακρυνίτης (ἐν Ἰασίῳ 1820 σελ. 23) «Σεραφεῖμ καὶ Ἰάκωβος ἐν Ἀγράφοις», εὐρηται δὲ ἐν τοιχογραφίᾳ τοῦ Νάρθηκος τοῦ ἐν Ἀνω Βόλου Ναοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς ⁽³⁾.

Ἐκ τῆς ἐκδόσεως τοῦ 1802 ἔτους προβαίνομεν εἰς 9ην ἔκδοσιν τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ, μετὰ τὴν προσθήκην 24 Οἰκων πρὸς τὸν Ἅγιον, ποίημα τοῦ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ἀσκουμένου λογιώτατου Μοναχοῦ Γερασίμου τοῦ Μικραγιαννανίτου, περιλαβόντες καὶ ὅσα αἱ προηγούμεναι ἐκδόσεις ἀναγράφουσιν.

Ἐν Καρδίτῃ κατὰ Μάρτιον 1931

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

1. Πρβλ. Κ. Χ. Δουκάκη Μέγ. Συναξ. τ. 12ος σελ. 119.

2. Πρβλ. N. G. Giannopoulos Les constructions byzantines de l'arigion de Demetrias. Bulletin de Correspondance Hellénique τ. XLIV Paris 1921 σελ. 211.

3. Πρβλ. Ζ. Ἐσφιγμένιτου περιοδ. Προμηθεὺς Βόλου Δ' 1892 σελ. 338 ὑποσ. 1 τοῦ αὐτοῦ Ἡμερολ. Φήμη Β' 1887 σελ. 129.

Τοῖς ὁσιωτάτοις Ἀδελφοῖς, τοῖς κατὰ τὴν σεβασμίαν Μονὴν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῆς ἐπονομαζομένης Κορώνης καὶ Κρνεράς βρύσεως ἀσκουμένοις, καὶ πᾶσι τοῖς ἐντευξομένοις,

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ,

Ὁ ἀπὸ τοῦ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων,

ΤΟ ΧΑΙΡΕΙΝ ΕΝ ΚΥΡΙΩ

ΤΟ ΜΕΓΑ χρέος, καὶ ἡ πολλή μου εὐλάβεια ὅπου ἔχω πρὸς τὸν μέγαν ἐν ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣΙ ΣΕΡΑΦΕΙΜ· οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ ἡ τῆς πατρίδος φιλικὴ σχέσις, ἠγάγκασάν με, νὰ κινήσω, κατὰ τὴν παροιμίαν, πάντα λίθον, διὰ νὰ τελειωθῇ ἡ πρὸς αὐτὸν Ἱερὰ Ἀκολουθία, καὶ νὰ γίνῃ ἄρτιος καὶ ἱκανὴ εἰς παννύχιον ὕμνον, νὰ διορθωθῇ καὶ ὁ βίος αὐτοῦ· ὁ ὁποῖος (καθὼς δὲν σὰς λανθάνει) ἦτον πάντῃ ἀκαλλώπιστος, καὶ ἐλλειπὴς μάλιστα πρὸς τὰ καιριώτερα· ὅθεν διορθωθέντος τοῦ Βίου, καὶ προστεθέντος μικροῦ Ἐσπερινοῦ, καὶ Λιτῆς, καὶ τινων μεγαλυναρίων, φαίνεται, πῶς νὰ ἔγινε τελεία ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἱερομάρτυρος· ἡ ὁποία πρέπει νὰ ψάλλεται κατὰ τὴν σεβασμίαν ἡμέραν τῆς μαρτυρικῆς αὐτοῦ τελειώσεως, ὅχι μόνον εἰς τὴν Ἱερὰν μονὴν του, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα τὰ τῶν Ἀγράφων χωρία· ὥσαν ὅπου καὶ ὅλοι τὸν ἔχομεν κοινὸν προστάτην, καὶ βοηθὸν ταχύτατον ἐν ἀνάγκαις, καὶ ἱατρὸν ἁμισθον ἐν νόσοις, εἰς τε λιμοὺς καὶ λοιμοὺς θαυματουργῶν ἐξαΐσια, καθὼς πάντες ὀφθαλμοφανῶς καθ' ἐκάστην βλέπομεν, καὶ λοιπὸν ὄντες βέβαιοι ἐξ ὧν βλέπομεν, καὶ ἀπολαμβάνομεν μεγάλων εὐεργεσιῶν αὐτοῦ, δὲν εἶναι πρόπον νὰ ἀμφιβάλλωμεν εἰς τὴν μεγάλην παρηγορίαν ὅπου ἔχει πρὸς Κύριον, καὶ ὅτι δὲν ἀπολείπεται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους καὶ παλαιούς Ἱερομάρτυρας ὥσαν ὅπου καὶ αὐτὸς δι' αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἔπαθε, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐστεφανώθη, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐστεφανώθησαν καὶ ἐκεῖνοι· μοῦ φαίνεται δέ, πῶς νὰ ἔτυχεν οὗτος ὁ θαυματουργὸς Πατὴρ ἡμῶν Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ, καὶ χάτι τι

περισσότερας παρὰ Θεῷ παρησίας· ὥσάν ὁποῦ ἔλαβε τὰ ὅμοια μὲ ἐκεῖνους μαρτύρια, εἰς καιρὸν τοιοῦτον, ὁποῦ ὄχι μόνον παράδειγμα ἄλλο δὲν εἶδεν, καθὼς ἐκεῖνοι ἔβλεπον καθ' ἐκάστην, ἁγίους ἐλκομένους, καὶ διὰ Χριστὸν σφαζομένους, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μαρτύρια θαύματα ἄπειρα τελούντας· ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρόντος καιροῦ εἰς τὸ σαρκαιώτερον πεσόντες, ἐλησμονήθη παντάπασι τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρεῖν· κατὰ τοὺς ὁποίους αὐτὸς μόνος τὸ τοιοῦτον ἐπῆλθε στάδιον, καὶ τὸν τοιοῦτον ἀνέλαβεν ἀγῶνα, τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον· διὰ τοῦτο καὶ ἀξίους ἔλαβε παρὰ Χριστοῦ τοὺς στεφάνους, καὶ παρησίαν εὔρε μεγάλην, ὥστε θαυμάσια τελεῖν καθ' ἐκάστην ἄπειρα· καὶ εἰς πάντας μὲν τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν, καὶ μάλιστα εἰς ἡμᾶς τοὺς συμπατριώτας του· ὅθεν καὶ ἡμεῖς μὴ ἀμφιβάλλοντες εἰς τὴν παρησίαν του, καὶ τὸ πρὸς τὸν ἀρραγῇ προστάτην ἡμῶν γνωρίζοντες χρέος, πρέπει νὰ ἐορτάζωμεν πιστῶς τὴν ἡμέραν τῆς Ἱερᾶς του τελειώσεως, καὶ νὰ πανηγυρίζωμεν με ὕμνους καὶ δοξολογίας, ἀποδίδοντες εἰς τὸν εὐεργέτην μας πρεπούσας τὰς εὐχαριστίας· ὅπως εὐγνώμονες φαινόμενοι, νὰ τὸν ἔχωμεν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις, καὶ πρὸς Θεὸν μεσίτην. Τελουμένης δὲ τῆς πανηγύρεως, πρέπει νὰ τελεῖται καὶ ὁλονύκτιος ἀγρυπνία, ὥσάν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ἐορταζομένους μεγάλους Ἁγίους. Τῆς δὲ ἀγρυπνίας γενομένης, ὁ μὲν μικρὸς Ἑσπερινὸς καὶ ἡ Λιτὴ, θέλουν ψάλλεσθαι εἰς τὸν ἴδιόν τους καιρὸν, τὰ δὲ μεγαλυνάρια (τὰ ὁποῖα βάνομεν ἐδῶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου) ἄς ψάλλωνται ὁπόταν ἐξάγεται ὁ Ἅγιος, λιτανείας τελουμένης, ἢ ὑπὸ τινος χωρίου προσκαλούμενος ἀπέρχεται, εἰς ἐπίσκεψιν τῶν προσκαλούντων εὐσεβῶν. Ταῦτα ὁ συμπατριώται, καὶ φίλοι τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ ἀναγινώσκοντες, ἐὰν εὐρεθῇ παρὰ τινος τῶν ἐλλογιμωτέρων τί ἀσύντακτον, ἢ ἀκαλλώπιστον, ἢ ἑλλείπον, παρακαλῶ νὰ τύχω συγγνώμης, ὥσάν ὁποῦ δὲν ἐτόλμησα εἰς τὴν τοιαύτην ἐπιχείρησιν θαρρῶντας εἰς τὴν ἀμάθειάν μου, ἀλλ' ὡς εἶπον, ὑπὸ τῆς ὑπερβαλλούσης πρὸς τὸν Ἅγιον εὐλαβείας παρακινήσεις ἐπιχειρήσθηκα· καὶ τὰ μὲν ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐποίησα τινὰ τῶν μεγαλυνναρίων, τὰ δὲ ἄλλοις ἐνεχείρισα, τὸν μικρὸν Ἑσπερι-

νὸν, τὴν Λιτὴν, καὶ τὴν τοῦ Βίου μετάφρασιν, καὶ ἀναπλήρωσιν· παρακαλέσας πολλὰ, καὶ δρόμους ποιήσας οὐκ ὀλίγους· ὅθεν συγγινώσκοντές μοι τῆς ἀμαθείας, μέμνησθέ μου τῆς προθυμίας. Ἐρωσθε.

Τῷ Πανοσιωτάτῳ, καὶ Σεβασμιωτάτῳ Ἁγίῳ Καθηγουμένῳ τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Σεβασμίας Μονῆς τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, τῆς ἐπονομαζομένης Πηγῆς Κρυερᾶς καὶ Κορώνης, καὶ τοῖς λοιποῖς Ὁσιωτάτοις Πατράσι τῆς αὐτῆς Μονῆς, καὶ πᾶσι τοῖς ἐντευξομένοις, τὴν ὀφειλομένην προσκύνῃσιν, καὶ ἐγκάρδιον προσαγόρευσιν.

Η ΔΙΑΠΥΡΟΣ καὶ διακαὴς εὐλάβεια, καὶ τὸ ὑπεράπειρον χρέος, τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς τὸν κοινὸν ἡμῶν πατέρα καὶ ἐνδοξόν Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Σεραφεῖμ, διὰ τὰς κατὰ καιροὺς ἀπ' αὐτοῦ εὐεργεσίας, εἶπουν ἱσσεῖς ὧν περ ἀπῆλυσεν ὁ ταπεινὸς οἶκός μου, περιόντος ἐπὶ τοῦ μακαρίτου μου πατρὸς, καὶ εἰς τὸν μέχρι τοῦδε καιρὸν τὸν ἡμέτερον, μὲ ἠνάγκασαν νὰ ὑπακούσω εἰς τὸ δίκαιον θέλημα τῆς ὑμῶν Πανοσιότητος. Ὅθεν εὐθύς ὁποῦ ἐπροβλήθη μοι παρ' ὑμῶν ἓνα τοιοῦτον, διὰ τοῦ ὁσιωτάτου καὶ φιλοπονωτάτου συναδελφοῦ ἐν Ἱερομονάχοις κτῆρ Ἰγνατίου, προθύμως εἰς τοῦτο συναγωνιζομένου, εἰς τὸ νὰ ἐξοδεύσω δηλαδὴ νὰ ἐκδοθῇ δεύτερος τύπος τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου, μετὰ τινος ἀρμοδίας προσθήκης εἰς ἐκτενέστερον ὕμνον τοῦ Ἁγίου, μὲ πᾶσάν μου χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν εἶξα τῷ ὑμῶν δικαίῳ θελήματι· καὶ ἰδοὺ κατέβαλον ἀφειδῶς τὰ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως ἀναλώματα, παρακαλῶν ὁλοψύχως τὸν τυπογράφον ἵνα γένηται ἡ δευτέρα αὕτη τυπογραφία, λαμπρότερα τῆς πρώτης, διὰ νὰ εἶναι εὐανάγνωστος εἰς τοὺς ἐπιτυγχάνοντας. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μὲν ἔξοδα ἐτοίμως ὑπεσχέθην, τὴν δὲ προσθήκην τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου, δι' ἣν ἠναγκάσθην νὰ γένῃ ἡ δευτέρα ἐκδοσις κατὰ τὴν ὑμῶν ζήτησιν, μὴ ἔχοντός μου πόθεν εὐχερῶς πορισθῇ-

ναι, ἐγένετο, τοῦ Ἁγίου θέλοντος, καὶ ἡ τοιαύτη διόρθωσις καὶ οἰκονομία τοιουτοτρόπως. Εἰς τὴν γείτονά μου χώραν Φουρνᾶν καλουμένην, εὗρέθη κατὰ τύχην ὁ πανοσιώτατος Ἀρχιμανδρίτης τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κὺρ Ἰωσήφ, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς αὐτῆς χώρας ὧν, καὶ φίλος μου ἄριστος καὶ εἰλικρινὴς ἐκ νεαρᾶς μου ἡλικίας, ὃν καὶ παρακαλεσάμενος, καὶ τοι ἀποδειλιῶντα εἰς τοιοῦτον ἐγχείρημα δυσχερές, μὲν τοι κατὰ τι εὐλαβῶς φερόμενον εἰς τὸν Ἅγιον, κατὰ τι εὐνοϊκῶς εἰς ἐμὲ, κατέπεισα εἰς τέλος, καὶ ἀπρητίσθη κοσμίως ἡ τοῦ Ἁγίου Ἀκολουθία κατὰ τὸν πόθον καὶ τὴν αἴτησιν τῆς ὑμετέρας Πανοσιότητος. Δέξασθε τοίνυν εὐμενῶς Πατέρες σεβασμιώτατοι, καὶ πάντες οἱ ἐντυγχάνοντες τὸ ἐμὸν πρόθυμον, καὶ μνεῖαν ποιεῖτε διὰ παντός ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως διὰ πρεσβειῶν τοῦ τρισμάκαρος Σεραφεῖμ, ὁσώμαι νοσημάτων παντοίων σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ μου, καὶ ἐξαιρέτως τῆς ἐπιδημικῆς μεταδοτικῆς τε καὶ ὀλεθρίου νόσου, τῆς πανώλους, ἀφ' ἧς πολλάκις ἐρρύσατο ἡμᾶς οὗτος ὁ ἔνδοξος Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ, δωρησάμενος ἡμῖν τὴν χαριτόβρυτον, καὶ λοιμοδιώκτραν αὐτοῦ Κάραν, ὡς θυρεὸν καὶ περικεφαλαίαν εἰς ποίαν γὰρ πολιτείαν καὶ χώραν, ἐφέτος μάλιστα ὁποῦ ἐξηπλώθη ἡ κατάρατος πανώλη διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, δὲν ἐτέλεσε σημεῖα καὶ τέρατα ἢ σημειοφόρος αὕτη τοῦ Τρισμάκαρος Κάρα; ποίαν πολιτείαν, ἢ χώραν, ἄφησε λυπουμένην καὶ νεμομένην ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου κακοῦ; Εἰς ποίας ἄλλας ἡμῶν ἀνάγκας δὲν ἐφάνη ἀπροσμάχητος βοηθός; καὶ ὄχι μόνον εἰς ἡμᾶς τοὺς συμπατριώτας αὐτοῦ τοὺς ἐξ Ἀγράφων δηλαδή, δέκνυνται ἀπειράκις ὀξύτατος ἱατρὸς παντοίας ἀνάγκας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἤθελε προσκληθῇ εὐλαβῶς ἢ τρισόλβιος αὐτοῦ Κάρα, καὶ ψαλθῇ ἁγιασμὸς, δαίμονες εὐθὲως ἐλαύνονται, νόσοι χαλαπαὶ φρυαδεύονται, ἀκρίδων ἐσμός λυμαντικώτατος καταφθίρεται, ἢ μυριοκατάρματος πανώλη, εὐθὺς πλησιασάσης τῆς Θανατουργοῦ Κάρας, οἶονεῖ μαστιζομένη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου, τὸ οὐαὶ ἐπιφερομένη ἐξοστρακίζεται θανασιώτατα, μονονονγὶ ὀδυρομένη καὶ κατακρῶζουσα τὸ, ἄπειμι ἄπειμι Σεραφεῖμ. Καθὼς καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς, καὶ τοὶ ἀσεβεῖς, ὁμολογοῦντες οὐ διαλείπου-

σιν, εἰς τόσον, ὥστε νὰ καλῶσι τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ τὸν δέχονται εἰς τὰ ζευγαλατεῖα αὐτῶν, πληρουμένου τοῦ, οἶδε καὶ πολέμιος θαυμάζειν ἀνδρὸς ἀρετήν. Δικαίως λοιπὸν καυχώμεθα εἰς τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Σεραφεῖμ, δικαίως ἐπαγαλλόμεθα σύμπαντα τὰ Ἀγραφα, καὶ σύμπασα ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἁγίαν τούτου καὶ θαυματόβρυτον Κάραν. Αἱ ἅγαι εὐχαὶ τῆς ὑμῶν σεβασμίου Πανοσιότητος εἴησαν μετ' ἐμοῦ διὰ βίου παντός.

αψπῆ. Κατὰ μῆνα Νοέμβριον

Τῆς ὑμετέρας σεβασμιωτάτης Πανοσιότητος,

Κατὰ πάντα πρόθυμος καὶ ὑπέρκοος εἰς τὰ δυνατὰ

Δημήτριος Γεωργίου Τζιολάκογλου

ἐκ Κώμης Ῥενδίνης τῶν Ἀγράφων

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ψαλλόμενα ὅταν ἡ τιμία αὐτοῦ Κάρα ἐξερχεται
εἰς ἐπίσκεψιν τῶν προσκαλουμένων,
Λιτανείας τελουμένης.

Ἦχος β'. Τὴν Τιμωτέραν.

Τὸν Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν τῶν Ἀγράφων
ἀπροσμάχητον βοηθὸν, φύλακα καὶ ῥύστην τῶν ἐπικα-
λουμένων, τὸν Σεραφεῖμ τὸν θεῖον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τὸν Φωστήρα πάντες τὸν φαεινὸν, τὸν ἐκ τῶν Ἀγράφων,
ἀπαστράψαντα νοητῶς, Ποιμένων τὴν δόξαν, καὶ τῶν
Μαρτύρων κλέος, τὸν Σεραφεῖμ τὸν θεῖον, ὕμνοις τιμή-
σωμεν.

Πέσιν προσάγαγε τῷ Θεῷ, Σεραφεῖμ Τρισμάκαρ, ὑπὲρ
ποιμένης τῆς σῆς Σοφῆ, τῆς κεκατωμένης ὑπὸ τῶν ἀσε-
βούντων, τῶν σὲ μαρτυρησάντων, καὶ ταύτην λύτρωσαι.

Τοῖς Ἱερομάρτυσι καὶ σεπτοῖς, θείοις Ἱεράρχαις, συγχορεύων
ἐν οὐρανοῖς, Σεραφεῖμ Παμμάκαρ, ὁσίοις καὶ δικαίοις,
καὶ πᾶσι τοῖς ἁγίοις, ἡμῶν μνημόνευε.

Πᾶς ὁ τῶν Μαρτύρων θεῖος χορὸς, καὶ Ἀρχιερέων, ἡ ὁμή-
γυρις Σεραφεῖμ, θεῖε σοῦ τὸ πνεῦμα, ἐδέξαντο σὺν
πάσῃ, χαρᾷ ἐν τοῖς ὑψίστοις, ὡς τούτων σύσκηνον.

Σεραφεῖμ τοῖς ἄνω συμπαρεστώς, θρόνον τῆς Τριάδος, καὶ
σὺν Θρόνοις καὶ Χερουβείμ, Σεραφεῖμ Παμμάκαρ, ἡμῶν
τῶν ἐκτελούντων, σοῦ μνήμην τὴν ἁγίαν, πρόστηθι πάντοτε.

Ποιῶ τηχομένους φθοροποιῶ, καὶ σοῦ τὴν τιμίαν, εὐρηγό-
τας Κάραν σοφῆ, Σεραφεῖμ τρισμάκαρ, βοήθειαν μεγί-
στην, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τάχος ἡμᾶς διάσωσον.

Κάραν σου τὴν θεῖαν ὡς θησαυρὸν, ἄσυλον πλουτοῦσα,
Θεομήτορος ἡ Μονή, ῥύεται ποικίλων, νόσων καὶ πάσης
βλάβης. Ταύτη οὖν κανχωμένη, χαίρει τιμῶσά σε.

Δεῦτε ἀσπασώμεθα οἱ πιστοὶ, Κάραν τὴν Ἀγίαν, τοῦ Τρι-
σμάκαρος Σεραφεῖμ, τὴν τῶν ὀλεθρίων παντοίων νοση-
μάτων, ἐκ τῶν προσερχομένων ὁσμήν διώκουσαν.

Δόξα. Τριαδικόν.

Ω τριάς Ἀγία σῶσον ἡμᾶς, τοὺς πίστει τιμώντας, τὴν σε-
βάσμιον Κεφαλὴν, τὴν ἀποτμηθεῖσαν, ὑπὸ τῶν ἁλλοφύ-
λων, τοῦ Σεραφεῖμ τοῦ θεῖου, τοῦ σὲ δοξάσαντος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Δέσποινα δυσώπει τὸν σὸν Υἱὸν, ἀξίους γενέσθαι, βασι-
λείας τῶν Οὐρανῶν, τοὺς πίστει τιμώντας τὴν σεβάσμιον
Κάραν, τοῦ Σεραφεῖμ τοῦ θεῖου, τοῦ σοῦ θεράποντος.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Ἐτι δεόμεθα, ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν.

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, καὶ πάσης...

Ἐτι δεόμεθα, ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης.

Καὶ μνημονεύει ὧν βούλεται.

Ἐτι δεόμεθα, καὶ ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν ἁγίαν
Μονὴν ταύτην, (ἢ τὴν πόλιν, ἢ τὸν οἶκον τοῦτον) καὶ πᾶσαν
πόλιν, καὶ χώραν, καὶ τὰ ἐξῆς.

Τὸ Κύριε Ἐλέησον, μ'.

Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Ἐλεήμων γὰρ καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις ὡς σὺνηδες.

» Στίχοι Ἱαμβικοὶ πρὸς εἰς τοὺς τὴν μονὴν ταύτην
προσκυνήσεως χάριν ἐρχομένους.

Ὡς ἀπὸ τῆς τοῦ λόγου μητρὸς.

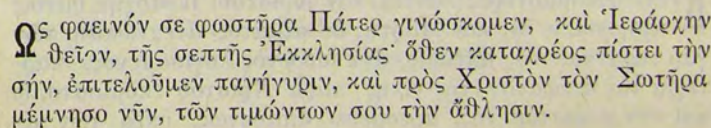
» Πηγὴν ἀναψύχουσιν εὐρίσκει τάχος,

» Ὁ πρὸς με φοιτῶν, καὶ φλογὸς παθῶν δρόσον.

Ἔτερον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐλθόντος.

» Τῶν σῶν ναμάτων ἐμφορηθῆναι θέλων,

» Τῷ σὺ ναῷ· πάρεμι καὶ με προσδέχου.

Σὺ τῶν Ἀγγέλων ὑπάρχεις τὸ ἀγαλλίαμα, Ἀρχιερέων δόξα, καὶ Μαρτύρων ἀκρότης, Πάτερ Θεοφόρε, ὅθεν τὴν σὴν, συνελθόντες δοξάζομεν μνήμην, ἀξίως ἰκέτευε Σεραφεῖμ, τὸν Χριστὸν ὑπὲρ τῆς ποιήνης σου.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ ἐν ὑψίστοις νῦν παριστάμενος, στεφανηφόρος, Πάτερ, βήματι ὑπὲρ πάντων δέησιν προσάγων, μνείαν ποιοῦ, τῶν πιστῶς σου τὴν ἄθλησιν, ἐπιτελούντων, καὶ λύσιν ἀμαρτιῶν, ἡμῖν δίδου καὶ βοήθειαν.

Ἔτερα σιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου. Ἦχος δ΄

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Φιλεόρτων συστήματα, συνελθόντα ὑμνήσωμεν, μνήμην τὴν πανέρογ τοῦ Τρισμάκαρου, Ἱεράρχου καὶ Μάρτυρος, Πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ, γενεᾷ τῇ καθ' ἡμᾶς, ὡς ἐνδόξως ἀθλήσαντος, καὶ ἐκχέαντος, ἀφορήτοις βασάνοις δι' ἀγάπην, τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ τὸ αἷμα, παρ' οὗ τὸ στέφος ἀπέληφε.

Γῇ Ἀγράφων νῦν σκίρτησον, καὶ φαιδρῶς πανηγύρισον ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον τοῦ παμμάκαρος, καὶ πανενδόξου ποιμένου σου, τοῦ Μάρτυρος Σεραφεῖμ, καθελόντος σταθερῶς, Ἰσμαὴλ τὴν αὐθάδειαν, καὶ νικήσαντος, τοῦ Θεοῦ τῇ ἰσχύϊ πᾶσαν πλάνην, τοῦ Βελιάρ καὶ εἰς τέλος, αὐτοῦ τὸ κράτος συντρίψαντος.

Σεραφεῖμ παμμάκαριστε, εὐσεβῶς ἀνυμνοῦμέν σου, Κάραν τὴν πανένδοξον καὶ θεόστεπτον, ἣν τοῖς σοῖς τέχνοις ἡμῖν σοφὴ, παρέσχες εἰς ἴασιν, τῶν δεινῶν ἡμῶν παθῶν, ἔξαιρέτως δὲ Ἁγίε, πρὸς ἐκδίωξιν, λοιμικῆς τῆς δεινῆς καὶ πολυφθόρου, μυριάκις διασφύζων, ὑμᾶς τοῦ ταύτης μιάσματος.

Δόξα. Ἦχος β΄

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, τὸν Χριστοῦ Ἱεράρχην ὕμνοις τιμήσωμεν, ὅτι καὶ Μάρτυς δι' αἵματος ἀνεγνώσθη, τῶν γὰρ τυράννων τὰς ἀπειλὰς, ἀντ' οὐδενὸς λογισάμενος, καρτερία τὸν στέφανον τῆς νίκης παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαστο, ᾧ καὶ νῦν παριστάμενος, πρεσβεύει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν πί-

στει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν πάνσεπτον μνήμην αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν. εὐτρεπίζου σπῆλαιον, ἡ Παρθένος ἐγγίξει τοῦ τεκεῖν. Βηθλεὲμ γῇ Ἰούδα, τέρπον, καὶ ἀγάλλον, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν, ἀκούσατε ὄρη, καὶ βουνοὶ, καὶ τὰ περὶ χώρα τῆς Ἰουδαίας, ὅτι ἔρχεται Χριστός, ἵνα σώσῃ ὃν ἔπλασεν ἄνθρωπον, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἔσδοτος, τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας,

καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Παρομῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. ι' 8.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν, κρείττον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεῦσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη. Νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν, ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν Υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι, ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγγ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολιδόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθῆσθε Πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα Κεφ. δ' 14.

Εγκωμιαζομένου Δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί· ἀθανασία γάρ ἐστιν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὅτι καὶ παρὰ Θεῷ γινώσκεται, καὶ παρὰ ἀνθρώποις. Καὶ ἀρεστὴ Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε τοιγαροῦν ὡς ἄνδρες σοφίαν, καὶ ποθήσατε, καὶ παιδευθήσεσθε. Ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἀγάπη, καὶ τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν, καὶ οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ. Ὅτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας ὁδηγὸς ἐστὶ, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτής. Καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ πᾶσα φρόνησις καὶ ἐργασιῶν ἐπιστήμη. Ἡ πάντων φρόνησις, ἐδίδαξε σοφίαν, ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ Πνεῦμα νοερὸν, Ἅγιον, Ἀπαύγασμα φωτὸς αἰδίου, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη φίλους Θεοῦ καὶ προφήτας κατασκευάζει. Εὐπρεπεστέρα δὲ ἐστὶν Ἡλίου, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων θέσιν· φωτὶ συγκρινομένη, εὐρίσκεται προτιμότερα. Αὕτη τοὺς θεραπεύοντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καὶ ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις. Ἔδωκεν αὐτοῖς γνῶσιν ἁγίαν, καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευσόντων, καὶ ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτοῖς· ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντός ἐστιν ἡ εὐσέβεια. Καὶ οὐ μὴ κατισχύσῃ ποτὲ κακία σοφίας, οὐδ' οὐ μὴ παρελεύσεται πονηροὺς ἐλέγχουσα ἡ δίκη. Εἶπον γὰρ ἐν ἑαυτοῖς λογισάμενοι οὐκ ὀρθῶς, καταδυναστεύσωμεν τὸν δίκαιον, μὴ φεισώμεθα τῆς ὁσιότητος αὐτοῦ, μηδὲ ἐντραπῶμεν πολιάς πρεσβύτου πολυχρονίου. Ἔστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχύς, νόμος. Καὶ ἐνεδρεύσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρηστος ἡμῖν ἐστὶ, καὶ ἐαντιοῦται τοῖς ἔργοις ἡμῶν, καὶ ἐπιφημίζει ἡμῖν ἁμαρτήματα παιδείας ἡμῶν. Ἐπαγγέλλεται γνῶσιν ἔχειν Θεοῦ, καὶ παῖδα Κυρίου ἑαυτὸν ὀνομάζει. Ἐγένετο ἡμῖν εἰς ἔλεγχον ἐννοιῶν ἡμῶν. Βαρὺς ἐστὶν ἡμῖν καὶ βλεπόμενος, ὅτι ἀνόμοιοις τοῖς ἄλλοις ὁ βίος αὐτοῦ, καὶ ἐξηλλαγμένοι αἱ τρίβοι αὐτοῦ. Εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν αὐτῷ, καὶ ἀπέχεται τῶν ὁδῶν ἡμῶν ὡς ἀπὸ ἀκαθαρσιῶν, καὶ μακαρίζει ἑσχατὰ δικαίων. Ἰδωμεν οὖν, εἰ οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀληθεῖς, καὶ πειράσωμεν τὰ ἐν ἐκβάσει αὐτοῦ. Ὑβρεῖ καὶ βασάνῳ ἐτάσωμεν αὐτόν, ἵνα γνῶμεν τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῦ, καὶ δοκιμάσωμεν τὴν ἀνεξικακίαν αὐτοῦ. Θανάτῳ ἀσχήμονι καταδικάσωμεν αὐ-

τόν, ἔσται γὰρ ἐπισκοπὴ ἐκ λόγων αὐτοῦ. Ταῦτα ἐλογίσαντο καὶ ἐπλανήθησαν, ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν, καὶ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ· οὐδὲ ἔκριναν, ὅτι σὺ εἶ Θεὸς μόνος, ὁ ζωῆς ἔχων, καὶ θανάτου τὴν ἐξουσίαν, καὶ σώζων ἐν καιρῷ θλίψεως, καὶ ρυόμενος παντός κακοῦ, ὁ οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων, καὶ διδοὺς τοῖς ὁσίοις σου χάριν, καὶ τῷ σπῷ βραχίονι τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. γ' 1.

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐλὼν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. Ὅτι ὁ Θεὸς ἐπειράσεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρίνουσιν Ἐθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἶτα ἡ συνήθης ἐκτενής. Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν
στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'

Υπουργὲ τῶν τοῦ Θεοῦ Μυστηρίων, καὶ οἰκονόμῃ τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος, σὺ γὰρ ἱερουργῶν πολλάκις, τὴν ἀναίμακτον θυσίαν ἐτέλεις, καὶ σαυτὸν προσήγαγες τῷ Θεῷ ἱερεῖον ἁμωμον, θῦμα καὶ θύτης γενόμενος Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Σεραφεῖμ, καὶ νῦν τὰ ἄνω οἰκεῖς ἀνακτόρια, συμβασιλεύων Χριστῷ, καὶ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὴν Κάραν σου τὴν τιμίαν, καὶ θαυματόβρυτον προσκυνοῦντες ἀσπαζόμεθα, ἱασιν καὶ φωτισμὸν ἀρνούμενοι· διὰ

γὰρ ταύτης, τὸν Χριστὸν ὁμολόγησας, καὶ τὴν ἁμώμον πί-
στιν ἐκήρυξας, Σεραφεὶμ ἱερώτατε, καὶ ταύτην ἀφαιρεθεὶς,
τοῦ πονηροῦ καὶ ἀρχεκάκου δράκοντος, τὴν ἰοβόλον κεφα-
λὴν κατέαξας, καὶ συνέτριψας, καὶ νῦν τοῖς ἄνω Σεραφεὶμ
τῷ βασιλεὶ τῶν ὅλων συμπαρίστασαι, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Σὲ τὸν Ὅσιον καὶ ἄκακον, καὶ μιμητὴν τοῦ Δεσπότης περι-
δοξον ἐτησίους ὕμνοις, τιμῶντες δεόμεθα, ῥῦσαι λοιμικῆς
νόσου, τοὺς προσιόντας πιστῶς τῇ Κάρᾳ σου, ἐν ταύτῃ γὰρ
ὁ τῶν Ἀγράφων λαός, καὶ ἡ Ἑλλάς πᾶσα ἐγκανχῶνται, ὡς
μυριάκις τοῦ κακοῦ λυτρούμενοι, καὶ ταύτην ἐπαξίως τιμῶν-
τες κατασπάζονται· καὶ χαίροις βοῶσιν ὁ ἱατρὸς ἡμῶν ὁ ὀξύ-
τατος, Ἱερομάρτυς Σεραφεὶμ, ἀλλ' ὥσπερ νῦν ἀρωγὸς ἡμῖν
πέλεις θανατάσιος, οὕτω φάνηθι Παμμάκαρ, καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ
τῆς κρίσεως.

Ἦχος δ'.

Τὴν ποιμνὴν σου τρισμάκαρ Σεραφεὶμ, φύλαττε ταῖς πρε-
σβείαις σου, ἐξ ἐχθρῶν ὁρατῶν, καὶ μὴ ὁρωμένων, λυ-
τρούμενος αὐτὴν ποικίλων νοσημάτων, καὶ τῶν κρυπτῶν
παγίδων τοῦ παμπονήρου δαίμονος, ὡς παρησίαν ἔχων πρὸς
Κύριον.

Ἦχος. Ὁ αὐτός.

Σεραφεὶμ τρισόλβιε, καὶ ὑπουργὲ τῶν θείων Μυστηρίων,
καὶ Μάρτυς τῆς ἀληθοῦς πίστεως γενναιοτάτε, τὸ γὰρ
αἷμά σου δι' αὐτὴν ἐξέχεας, τοὺς εὐσεβεῖς τῇ εὐσεβείᾳ ἐστή-
ριξας, καὶ τὴν πονηράν, καὶ ψυχόλεθρον φάλαγγα τῶν δαι-
μόνων, κατὰ κράτος ἐξέκλινας, διὸ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α'.

Πεῦτε πιστοὶ χορεῖαν συγκροτήσαντες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ
Ἱερομάρτυρος ἁσμασιν, ἐγκωμίους αὐτὸν καταστέψωμεν,
οὗτος γὰρ τῶν τυράννων τὸ θράσος κατέβαλε καὶ τὴν πλά-
νην τῶν ἀθέων κατήσχυε, καὶ αἷμασι Μαρτυρικοῖς, τὴν
γῆν ἡγίασεν, αὐτὸν οὖν καὶ ἡμεῖς ὡς τῆς ἰδίας αὐτοῦ ποιμνῆς

θρέμματα, μεσίτην πρὸς τὸν Δεσπότην προσάξωμεν, καὶ
πρέσβυν προβαλλόμεθα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρχιερέων τὸ κλέος, καὶ Μαρτύρων ἀγαλλίαμα, σὺ ὑπά-
ρχεις Σεραφεὶμ ἱερώτατε, καὶ γὰρ χρίσμασιν ἱερατικοῖς,
τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σὲ ἔχρισε. Πατὴρ τε καὶ Υἱός, στέμ-
μασι Μαρτυρικοῖς σὲ ἐστεφάνωσαν, καὶ νῦν τῇ Ἀγίᾳ ταύτῃ,
καὶ σεπτῇ Τριάδι παριστάμενος, ἱκεσίαν προσάγεις ὑπὲρ τῆς
ποιμνῆς σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ σε κεχαριτωμένη Μήτηρ ἀνύμφευτε, καὶ
ἡμεῖς δοξολογοῦμεν τὴν ἀνεξιχνίαστόν σου γέννησιν. Θεο-
τόκε πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ Προσόμοιο. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πεῦτε Ἱερέων ἡ πληθὺς, καὶ Ἀρχιερέων οἱ δῆμοι, Πατρι-
αρχῶν ἡ κρηπὶς, ἁσμασι τιμῶμεν τὸν Ἱεράρχην Χρι-
στοῦ, τὸν τὴν πλάνην πατήσαντα, καὶ νίκης λαβόντα, στέ-
φανον ἀκήρατον παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐδερ παραστάς
γῆν τῷ θρόνῳ, νέμει δαψιλῶς τὰς ἰάσεις, πᾶσι καὶ πταισμά-
των ἀπολύτρωσιν.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ.

Σκευὸς ἀπετέλεσας σαυτόν, Πνεύματος Ἁγίου τρισμάκαρ,
καθάρας σου τὴν ψυχὴν, χρίσμα θεῖον ἔλαβες ἀρχιερεὺς
γεγονὼς, ποδηγέτης θεόφρονος, λαοῦ καὶ προστάτης, τῶν
ἐγκανχωμένων σου τῇ Κάρᾳ τῇ θανμαστῇ, ὅθεν Σεραφεὶμ
τὸ σὸν αἷμα, ἔχυσας θερμῶς δι' ἀγάπην, τοῦ Χριστοῦ διὸ
καὶ νῦν δοξάζεις σε.

Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσσονται.

Ὅτε ἀπεφάνθη κατὰ σοῦ, παρὰ τοῦ τῆς πλάνης προέδρου, ἡ
τελευτὴ Σεραφεὶμ, τότε χαίρων ἔλεγες, Πάτερ τοῖς ἔξω-
θεν, τί βραδύνετε ἄφρονες, προπέμπειν Κυρίῳ, θῦμα καὶ
ἀμώμητον, θυσίαν ὡς ἀληθῶς, ἄνω γὰρ ἐπείγομαι φθάσαι,

ὅπως σὺν Ἀγγέλοις δοξάσω, Λόγον σὺν Πατρὶ καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β°.

Δεῦτε τῶν πιστῶν ὁ σύλλογος, τῷ Θεῷ δαβιδικῶς σήμερον ἐκβοήσωμεν. λέγοντες, μέγας εἶ Κύριε, καὶ τῆς μεγαλοσύνης σου πέρας ὅλως οὐκ ἔστιν. Ἴδου γὰρ καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ, ὁ ἐνδοξος Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ, τὰ ἔργα τοῦ πάθους, καὶ τοῦ σταυροῦ σου τὴν δύναμιν, ἐν ἑαυτῷ ἐδόξασε, καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἁγιωσύνης σου ἐνώπιον Τυράννων ἐκήρυξεν, αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς πάντας τῆς οὐρανόου Βασιλείας, ἀξίωσον ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον ὁ αὐτός.

Οὗτος ὁ Θεός ἡμῶν οὐ λογιθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφεὶς, φάνην πενιχῶ, Υἱὸς μονογενῆς, κείμενος ὁρᾶται βροτός, καὶ σπαργάνοις πλέκεται, ὁ τῆς δόξης Κύριος, καὶ ἡμῶν ἀσπὴρ μὴνύει, εἰς αὐτοῦ προσκύνησιν, καὶ ἡμεῖς μέλωδοῦμεν· Τριὰς Ἁγία σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ νῦν ἀπολύεις, καὶ τὸ Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον

Τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ

Ἦχος α'. Τῆς Ἑρήμου πολίτης

Τῶν Ἀγράφων τὸν γόνον, Φαναρίου τὸν Πρόεδρον, τῆς Μονῆς Κορώνας τὸ κλέος, Σεραφεῖμ εὐφημήσωμεν· ἀθλήσας γὰρ λαμπρῶς ὑπὲρ Χριστοῦ, θαυμάτων ἐπομβρίζει δωρεάς, καὶ λυτροῦται νοσημάτων φθοροποιῶν, τοὺς πιστεῖ ἀνακραζόντας· δόξα τῷ δεδοκῶτι σοὶ ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι.

Εἴτα ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων, καὶ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου, μετὰ δὲ τὸν Ἐξάψαλμον· τὸ, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ Τροπάριον τοῦ Ἁγίου δις. Καὶ νῦν· Τοῦ Γαβριὴλ φθεγ-

κρυφον, καὶ ἡ συνήθης στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου. Μετὰ δὲ τὴν πρώτην στιχολογίαν.

Κάθισμα Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Ο Μέγας τοῦ Χριστοῦ ἱερεὺς τε καὶ θύτης, ὡς θῦμα πρὸς σφαγὴν ἀπαγόμενος πάντως, οὐδ' ὅλως ἐκραύγαζεν, οὔτε ἔλκουσιν ἤχθετο, ἐκμιμούμενος τὸν ὡς ἄμνὸν σιωπῶντα, πρὸς τὸν κείραντα, καὶ ἐκουσίως παθόντα, Χριστὸν τὸν φιλόανθρωπον.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Προεόρτιον, ὅμοιον.

Ο κλίνας οὐρανούς, καὶ Παρθένω οἰκήσας προέρχεται σαρκί, Βηθλεὲμ ἐν σπηλαίῳ, τεχθῆναι, καθὼς γέγραπται, ὁραθῆναι τε νήπιος, ὁ τὰ νήπια ζωογονῶν ἐν τῇ μήτρᾳ, τούτῳ χαίροντες, νῦν ὑπαντήσωμεν πάντες, καρδίας εὐθύτητι.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν. Κάθισμα Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Διδάγμασι τερπνοῖς τῆς ἡδίστης σου γλώσσης, ἐγλύκανας σοφὴν τὴν πικρίαν τῆς πλάνης, ὡς ἄλλας γὰρ ἐνέβαλες, Ἐλισσαῖον μιμούμενος, τὴν τῶν λόγων σου νόστιμον δύναμιν Μάρτυς, ἀρυσάμενος, ἐκ τῶν χειλέων Κυρίου τὴν χάριν τὴν ἁφθονον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ὅμοιον.

Αγάλλον ἡ Σιών, Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ὁ πάντων συνοχεύς, τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσσε τὴν ἄμετρον ἑαυτοῦ συγκατάβασιν, ὃν γὰρ τρέμουσι τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ὄντως τίχτεται ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρεπτῶς, ὁ μόνος φιλόανθρωπος.

Μετὰ δὲ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα Ἦχος δ'

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καταπλήττονται τὴν σὴν, Μάρτυς Χριστοῦ ὑπομονὴν, καὶ θαυμάζουσι Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα γηγενεῖς, καὶ τὴν πολλὴν εἰς σὲ Πάτερ οἰκονομίαν, πῶς τὸ ἀσθενὲς τῆς ταπεινώσεως, σῶμα ἀντασχεῖν τοσαύτῃ ἰσχυσε, πληθύνει τῶν κολάσεων, καὶ ἀσινεὲς ἐφυλάττετο, Χριστὲ Μαρτύρων, σθένος καὶ δόξα, καὶ ὁ Στέφανος δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιστάμενος Μάρτυς ὁ τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐὰν ἡ οἰκία αὐτοῦ λυθῇ, τοῦ σκήνους ἡ ἐπίγειος, ἐκ Θεοῦ ἀπολήψεται, οἰκοδομὴν ἐν πόλει, αἰώνιον ἔνδοξον, καθ' ἐκάστην ὥραν, ἐν τούτῳ ἐστέναξεν, ὅπως ἐνδυθεῖη, τὴν φαιδρὰν κατοικίαν, τὸν χοῦν ἀποθέμενος, διὰ τοῦτο εἰσήκουσε, τῆς φωνῆς αὐτοῦ Κύριος, καὶ μάστιξι τούτου τὴν φθορὰν, ἐκτεινάξας δέδωκε πολὺφωτον, περιβόλαιον ἔχειν, ζωὴν τὴν ἀθάνατον.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῶν γενεθλίων τοῦ Χριστοῦ τὰ προεόρτια, ἐπιτελοῦντες οἱ πιστοὶ πανηγυρίζομεν, καὶ ἐπαξίως ἅπαντες προὔπαντήσωμεν, ὡς μάγοι δωροφορῆσαι τὰς ἀρετάς, καὶ ἄσαι τὸ τῶν Ἀγγέλων ἄσμα καινόν, τῷ ἐκ Κόρης θεόπαιδος, ἐν Βηθλεὲμ ἄνευ σποράς, γενομένῳ Θεῷ ἡμῶν, ὃν δοξάζει τὰ σύμπαντα.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου. Προκειμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Προκείμε. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην. Τὸ, Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος, ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα, δι' ἐμοῦ ἐὰν τις εἰσέλθῃ, σφθῇσεται, καὶ εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὐρήσει, ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται, εἰμὶ ἵνα κλέψῃ, καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ, ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι, καὶ περισσὸν ἔχωσιν, ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, ὁ μισθωτὸς δὲ, καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὐ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα, καὶ φεύγει, καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ, καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα, ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων· ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν, καθὼς γινώσκει με ὁ Πατήρ, καὶ γινώσκω τὸν Πατέρα, καὶ τὴν ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων, καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς

αὐτῆς ταύτης, καὶ κεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν, καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμήν.

Εἶτα ὁ Πεντηκοστός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς μετὰ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ ψάλλομεν τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'. Δεῦτε τῶν πιστῶν ὁ σύλλογος. Ζήτει εἰς τὸν στίχον. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, καὶ τὰ ἔξῃς. Οἱ Κανόνες, τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν Εἱρμῶν, εἰς στ'. Καὶ τοῦ Ἀγίου, εἰς η'.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου, ποίημα Θεοδώρου Βασιλέως. Ἦχος δ'.

Ῥδὴ α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Χαρὰς ἡμῖν πρόξενος, ὡς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ὅλης Θεότητος ὥφθης πανάμωμε, ὅθεν πάντες σοι, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου, συμφώνως κραυγάζομεν θεοχαρίτωτε.

Χαρὰν ἡ κηύσασα, Χαῖρε Μαρία θεόνυμφε, ἀρὰς ἀλλοτριώσις. Χαῖρε ἀμόλυντε. Χαῖρε Δέσποινα τοῦ Κόσμου προστασία. Χαῖρε ἡ ἀντίληψις τῶν προστρεχόντων σοι.

Χαῖρε ὄρος ἅγιον. Χαῖρε οὐράνιος γέφυρα. Χαῖρε κλίμαξ ἔμφυγε. Χαῖρε νεφέλη χρυσή. Χαῖρε ὄχημα τοῦ πάντων βασιλέως. Χαῖρε Μητροπάρθενε. Χαῖρε Πανύμνητε.

Τὴν ποίμνην σου Δέσποτα, ἦν ἐδωρήσω φιλόνητο, ὡς δῶρον πολύτιμον, τῇ σῇ Πανάγνῳ Μητρί, νῦν διάσωσον καὶ ῥῦσαι τῶν κινδύνων, καὶ πάσης κακώσεως, ταῖς τῆς Μητρὸς σου λιταῖς.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἀγίου. Ποίημα Ἀναστασίου, ὡς δοῖται ἐν τοῖς Θεοτοκίοις, καὶ ἐν τῇ θ' Ῥδῇ τοῦ αὐτοῦ Κανόνος Ἦχος ὁ αὐτός.

Ῥδὴ α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τὸ στόμα μου ἀνοίξον, τὸ κεκλεισμένον τοῖς πταίσμασι, λιταῖς σου πανεύφημε, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, νῦν κατέπεμψον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, τὴν σὴν ὅπως ἄσμασιν, ὑμνήσω ἄθλησιν.

Ανῆλθες Μακάριε, τῆς ἀληθοῦς Πάτερ γνώσεως, εἰς Ὅρος καὶ ἡστραψε τὸ προαιώνιον φῶς, τῇ καρδίᾳ σου, καὶ δύναμιν παρέσχε, τῆς πλάνης θρησκευματα, ὅθεν κατέπτυσας. **Σ**ὺν Μάρτυσι πάντοτε, περιπολῶν τὰ οὐράνια, καὶ αἰγλῆς πληρούμενος τῆς θείας ἔνδοξε, τοὺς τιμῶντάς σου τὴν πάνσεπτον ἡμέραν, φωτὸς καταξίωσον τοῦ θείου δέομαι.

Θεοτοκίον.

Ανάστησον κείμενον, τῇ ἀμελείᾳ καὶ δώρησαι, σοφίαν, καὶ σύνεσιν τῷ σὲ δοξάζοντι, σὺ γὰρ δύνασαι, ἀνύειν ὅσα θέλεις, Θεοῦ ὡς ὑπάρχουσα Μήτηρ πανάμωμε.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου. Ποίημα Ἰωσήφ.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τῶν λόγων ἡ ἄβυσσος, σὺ Ἰησοῦ πολυεύσπλαγχνε, ἐμοὶ Λόγε δώρησαι λόγον ἀνάλογον, ὅπως τὴν σεπτὴν, καὶ θείαν Κάραν λόγοις, τοῦ Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ μελψωμαι.

Ησὴ Κάρα ἔνδοξε, τῷ Μαρτυρίου βαπτίσματι, βεβάπτισται ἔνδοξα καὶ ἀσφαλέστερον, Σεραφεῖμ Ἁγιε, ἀπάντων βαπτισμάτων, πρὸς ῥύπων δευτέρων δέ, ὅλως οὐ χραίνεται.

Τὴν Κάραν σου οἶά περ, ἄσυχον ὄλβον κεχάρισαι, ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε Σεραφεῖμ μέγιστε, καὶ ἰάματα δι' ἧς ἡμῖν παρέχεις, ἀπείρως ἐκάστοτε ψυχῆς καὶ σώματος.

Αγράφον τὸ σύστημα, τὴν πανσεβάσμιον Κάραν σου, ἐν νόσοις ἀκέστορα, Σεραφεῖμ κέκτηται, καὶ οὐδεὶς ἐστίν, ἐκ ταύτης οὐ λαμβάνων, ψυχῆς τε καὶ σώματος, τάχει τὴν ἴασιν.

Θεοτοκίον.

Ισχὺς μου καὶ ὑμνησις, καὶ φωτισμὸς τῆς καρδίας μου, ὑπάρχει πανάμωμε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ὃν ἐκύησας, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, μιᾷ ὑποστάσει δέ, κατανοούμενον.

Καταβασία. Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε.

Ὡδὴ γ'. Τόξον δυνατῶν ἡσθένησε.

Χαῖρε Θεοτόκε Δέσποινα, Χαῖρε ἱερέων ἡ καλλονὴ καὶ εὐπρέπεια, Χαῖρε ὀρθοδόξων ἡ δόξα, βασιλέων καὶ κραταίωμα.

Χαῖρε τῶν πιστῶν προπύργιον, καὶ κατὰ βαρβάρων τὸ κραταῖον ἀμυντήριον, Χαῖρε τοῦ στρατοῦ ἡ ἀνδρεία καὶ τὸ θάρσος πολυῦμνητε.

Χαῖρε χελιδὼν ἡ εὐσημιος, καὶ καθαρωτάτη περιστερὰ καὶ ἀμόλυντος. Χαῖρε ἀγδὼν τερπνοτάτη, Χαῖρε Κόρη πανσεβάσμιε.

Χαῖρε ῥόδον εὐθαλέστατον, θείου παραδείσου, καὶ κρίνον ὄντως ἡδύπνοον, κατενωδιάζον Παρθένε, τὰς ψυχὰς τῶν μελφδούντων σε.

Ἄλλος. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Τὸν νοῦν ἐλλαμφθεις χάριτι θεία, ὑπέφερες Πάτερ ῥαβδισμούς, καὶ τῆς ῥινὸς διαίρεσιν, προσώπου δὲ ἐμπτύσματα, δι' ὧν δεκτὴν προσήγαγες, σαυτὸν θυσίαν τῷ Κρίστῃ σου.

Ισχὺν ἐνδυνθεις ὁ σὸς θεράπων, ὡς πάλαι Δαβὶδ ἐκ σοῦ Σωτήρ, οὐχ ὅπλοις καταβέβληκε, γίγαντα τὸν ὀλέθριον, ἀλλ' ἐν σφενδόνῃ, λίθοις τε, τοῖς ἐκ χειμάρρου τοῦ πάθους σου.

Υπέρμαχος γέγονας παμμάκαρ, Τριάδος σεπτῆς ὡς ἀληθῶς, παρ' ἧς καὶ φωτιζόμενος, τὴν πλάνην πᾶσαν ἔπτυσας, αὐτὴν δὲ νῦν ἰκέτευε, δοῦναι ἐξ ὕψους βοήθειαν.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἱερὸς ἐν ᾧ ὁ λόγος, σκηνώσας σεσάρκωται ἐκ σοῦ, δι' οἷκτον ἀνεκκλήτητον, χαῖρε λυχνία πάγχρυσε, πηγὴ τῆς θείας χάριτος, Χαῖρε Παρθένε Πανάμωμε.

Ὁ αὐτός.

Ελλάδος τὰ στίφη συνελθόντα, τὴν Κάραν ὑμνήσωμεν σεπτῶς, Σεραφεῖμ τοῦ παμμάκαρος, βρύσεις θαυμάτων βρύουσας, καὶ πάθη ἀπελαυνούσας, ποικίλα τε καὶ ἀνίατα.

Ψυχῆς θερμοτάτη κατανύξει, τῇ Κάρᾳ προσέλθωμεν πιστοί, Σεραφεῖμ τοῦ Θεόφρονος καὶ ταύτην ἀσπασώμεθα ἐν ἀρχυπῶτοις χεῖλεσι, δόξαν Θεῷ ἀναπέμποντες.

Η κάρα σου ὦ Ἱερομάρτυς, ὡς ἥλιος λάμπει ἀληθῶς, ἀκτίσι τῶν ἰάσεων, θαυματουργοῦσα πάντοτε, τὰς νόσους ἐξελαύνουσα, τῶν εὐλαβῶς προσιόντων σοι.

Τοὺς σοὺς ὑμνητὰς Ἱερομάρτυς, ἐν πίστει ἐλθόντας σῇ μονῇ, τὴν Κάραν ἐκζητῆσαι σου, τὴν θεῖαν καὶ πανσέβαστον, φρούρει τούτους λυτρούμενος, ἀνάγκης πάσης καὶ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Γεδεὼν ὁ πόκος προεδήλου, καὶ βάτος ἡ ἀφλεκτος ἀγνή, ὁ μὲν ὡς δεξαμένην σε, ὄμβρον τὸν ἐπουράνιον, ἡ δὲ ὡς τῆς Θεότητος τὸ πῦρ ἀφλέκτως ἐνέγκασαν.

Καταβασία. Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι.

Κάθισμα ἤχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εὐφραίνου ἡ κρηπίς, ἱερέων ἰδοὺ γάρ, ἐπέφανεν ἡμῖν Σεραφεῖμ τοῦ γενναίου, ἡ ἔνδοξος ἄθλησις, τοὺς πιστοὺς καταυγάζουσα· ὅθεν σκίρτησον μετὰ ποιμένων βοῶσα. Δόξα· αἰνεῖσις, σὺ τῶν Μαρτύρων ὑπάρχεις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Προέριον. Ὅμοιον.

Ἀγάλου ἡ Σιών, Βηθλεὲμ εὐτρεπίζον.

Ζήτει ὀπισθεν εἰς τὴν δευτέραν στιχολογίαν.

Ὡδή δ΄. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλὴν.

Χαῖρε ἡ σωτήριος Κόσμου ἐλπίς. Χαῖρε ἡ κατάκαρπος ἄμπελος. Χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Θεοῦ ἡ μυστικὴ. Χαῖρε λυχνία πάγχρυσε. Χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖρε δωδεκάτειγε πόλις Θεοῦ. Χαῖρε θείας δόξης παλάτιον. Χαῖρε καθέδρα τοῦ τῶν ὅλων Ποιητοῦ. Χαῖρε ἀγία τράπεζα. Χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖρε ἀκατάφλεκτε βάτε ἀγνή, ἣν περ Μωϋσῆς προσώρακε. Χαῖρε ἡ κλίμαξ, ἣν προεῖδεν Ἰακώβ. Χαῖρε νεφέλη πάμφωτε. Χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Χαῖρε τὸ κατάσκιον ὄρος Θεοῦ, ὅπερ Ἀβρααμὶ ἐθεάσατο. Χαῖρε ἡ θεία κιβωτὸς ἡ λογικὴ, ἣν Νῶε προετύπωσε. Χαῖρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Ἄλλος Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Τῇ φρουρᾷ ἐναπεκλείσθης καὶ δεσμὰ καθυπέμεινας, καὶ δεσμὰ τῆς πλάνης, πόθῳ θεῖκῳ διεσπάραξας, καὶ τὸν Χριστὸν παρόρησά ὁμολόγησας, προαιώνιον Πάτερ Θεὸν καὶ αἰδίου.

Τὸν Δεσπότην σὺν Ἀγγέλοις, καθορᾷς εὐφραινόμενος, ἐν ἀγαλλιάσει, τοῦτον Θεοφόρε ἰκέτευε, ἁμαρτιῶν ἡμῶν πᾶσιν ὅπως ἄφειν, καὶ εἰρήνην βραβεύῃ τοῖς πίστει τιμῶσί σε.

Ολικῶς ἀφιερώθης, ἀπὸ βρέφους τῷ Κτίστη σου, Σαμουὴλ ὡς ἄλλος· ὅθεν σὲ στεφάνῳ ἐκόσμησεν, Ἱερωσύνης τῆς θείας ὁ γινώσκων σου, τὸ ἀμώμητον τὸ τῆς ψυχῆς Ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ανεβόα ὥσπερ ὄμβρος, καταβήσεται Πάναγνε, ἐπὶ πόκον πάλαι, ἔνθεος Προφήτης ἐν μήτρᾳ σου· ὃν ἐν δυαί ταῖς οὐσίαις ἀπεκύησας, ᾧ κραυγάζομεν, δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ὁ αὐτός.

Τησοὺς ὁ στεφοδότης τὴν σὴν Κάραν ἡγίασε, Σεραφεῖμ τρισμάκαρ, ταύτην καὶ θαυμάτων ἐνέπλησεν, ἐξ ἧς κρουνοὺς ταμάτων ἀρρύμεθα, καὶ κραυγάζομεν, δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Αυγάζόμενος τῷ φάει, τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς πάνσοφε, ἔστης θαρσαλέως τῶν παρανομούντων ἐνώπιον, καὶ τὸν Χριστὸν παρόρησά ἀνεκήρυξας, ὡς ἀήττητος ἀθλητὴς καὶ περιδοξός.

Θαῦμα μέγα καθορᾷται ἡ πολυόλβος Κάρα σου, Σεραφεῖμ τρισμάκαρ, θείας εὐωδίας ἀνάπλεως, δι' ἧς πανώλη καὶ νόσοι πολυποίκιλοι, ἀπελαύνονται, καὶ εὐεξία χαρίζονται.

Εδυσ Μάκαρ ἐκ τοῦ Κόσμου, πρὸς Θεὸν καὶ Δεσπότην σου, ἀποστίλβων Πάτερ, τὰς μαρμαρυγὰς τοῦ σοῦ αἵματος, καὶ τῆς ἐφέσεως ἔστης ἀγαλλόμενος, φθάσας ἔνδοξε, τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με κακία, τοῦ δουλίου Πανάχραντε, ἡ ζωὴν τεκοῦσα, ζώωσον· πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον· καὶ ἐμπειρόντα εἰς βάθην παραπτώσεων, ἐπανάγαγε, ὡς συμπαθὴς Παναμώμητε.

Καταβασία. Ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίξης Ἰεσσαί.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Χαῖρε ἄρμα πύρινον, τῶν Χερουβὶμ ὑπέρτερον. Χαῖρε πορφυρὶς ἡ νοουμένη, τοῦ Θεοῦ Λόγου, Χαῖρε νυμφὼν εὐπρεπής. Χαῖρε τοῦ παντάνακτος Χριστοῦ, κλίνει πορφυρόστροτε, παντευλόγητε Δέσποινα.

Χαίροις ἀκατάληπτον, καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ὄραμα. Χαίροις ἀνερμήνευτον καὶ ξένον, θαῦμα θαυμάτων. Χαῖρε θυγάτηρ Δαβὶδ, Μήτηρ τε τοῦ πάντων Ποιητοῦ, καὶ ἀπάσης Δέσποινα, καὶ Κυρία τῆς κτίσεως.

Χαῖρε ἡ βλαστήσασα, τὸν φυτουργὸν τῆς κτίσεως. Χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν τροφέα, παντὸς τοῦ κόσμου, καὶ γαλουχήσασα. Χαῖρε ἱερέων ἡ στολή, καὶ πιστῶν διάδημα Βασιλέων καὶ καύχημα.

Χαῖρε τείχος ἀρρήκτον, καὶ σκέπη τῶν τιμώντων σε. Χαῖρε γηγενῶν ἡ προστασία, καὶ παρρησία τῶν πεποιθότων ἐν σοί. Χαῖρε ἀγαλλίαμα τερπνόν, τῶν μακαριζόντων σε, παμμακάριστε Δέσποινα.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ισχύϊ ὀννύμενος, Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, ἔστρεψας δεινὰς μηχανουργίας, τοῦ πλάνου Πάτερ, διὸ στεφάνῳ σε, τῆς νίκης κατέσπεψε Χριστός, ἐν τέλει τῶν ἁθλῶν σου, Σεραφεὶμ παμμακάριστε.

Οδύνης με λύτρωσαι, ἁμαρτιῶν καὶ θλίψεων, θραῦσον τὰ φρυγάματα τῆς ἁγᾶς, εὐχαῖς σου Πάτερ καὶ καθοδήγησον, πρὸς τὰς σωτηρίους νῦν ὁδοὺς, ἵνα σε δοξάζωμεν, καὶ Χριστὸν μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὴν πίστιν ὡς ἄγκυραν, ἐλπίδα ὥσπερ θώρακα, ἔχων τὴν ἀγάπην Θεοφόρε, βεβαίαν βάσιν, δι' ἧς ἀνέδραμες, χαίρων πρὸς Χριστόν, ὡς περ δεκτόν, ὄντως ὀλοκαύτωμα, καὶ θυσία ἀμώμητος.

Σοφίαν ἐκύησας, Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, Ἄχραντε Παρθένε ὑπὲρ λόγον, ἦν ὁ θεράπων ὁ σὸς ἐκήρυξεν, ἄκτιστον καὶ σύνθρονον ὁμοῦ, τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ τὴν πλάην κατέπτυσεν.

Ὁ αὐτός.

Εθαύμασαν Ἀγγελοι, τὴν ξένην καρτερίαν σου, Μάκαρ Σεραφεὶμ Ἰερομάρτυς· σὺ γὰρ τυπτόμενος καὶ τεινόμενος, ἐξ ἁκρῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἔφερες στερόδωτα, τῶν ὀδύνων τὴν κάκωσιν.

Λαοὶ ἐπαγállονται ἐν τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σου, σοῦ γὰρ χαριτόβρυτος ἡ Κάρα, λοιμὸν ἐλαύνει ὀλεθριώτατον, καὶ πᾶσι προστρέχουσι πιστοῖς, ἀφθονον βραβεύεται τῶν παθῶν ἀπολύτρωσιν.

Ανθρώπων νοσήματα, ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, παύονται πρεσβείας σου Παμμάκαρ· διόπερ Κύριος ἡμῖν δέδωκε, τὴν σὴν σεβασμίαν Κεφαλὴν, μέγα ἱατήριον, καὶ παθῶν ἀμυντήριον.

Εξέστησαν ἄπιστοι, ἀγαρηνοὶ πανένδοξε, σὴν Κάραν ὀρῶντες στρεφομένην, καὶ ἀφορῶσαν κατ' ἀνατολὰς· ὅθεν κατησχύνοντ' ἀσεβεῖς, εὐσεβεῖς δὲ ἔχαιρον, τὸν Θεὸν μεγαλύνοντες.

Θεοτοκίον.

Αγνεῖας σε τέμενος, καὶ θεῖον ἐνδιαίτημα, εὐρηκῶς ὑπάρχουσιν Παρθένε, ὁ πάντων Κτίστης ἐν σοὶ κατώκησε, σάρκα εἰληφώς ἄνευ σπορᾶς, καὶ πάντας ἀνέπλασε τοὺς φθαρέντας τοῖς πάθεσιν.

Καταβασία. Θεὸς ὢν εἰρήνης, πατήρ.

Ῥδὴ στ'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Χαῖρε πανάγιον τέμενος, καὶ ἐνδοξον ὑψίστου ἀνάκτορον. Χαῖρε πολύφωτε, αὐγὴ τὸν ἥλιον φέρουσα, τὸν πρὸ ἡλίου Κόρη θεοχαρίτωτε.

Χαῖρε ἀνθρώπος ἄρουρα, Χαῖρε ἡ ἀγεώργητος ἄμπελος.
Χαῖρε παράδεισε, ξύλον ζωῆς ἐκπλαστήσασα. Χαῖρε τοῦ
θείου μάννα στάμνε Πανάχραντε.

Χαῖρε λειμὼν θεοφύτευτε, καὶ κρήνη τοῦ ἐλέους ἀείδοντε.
Χαῖρε θεόγραφε, τόμε καὶ πόκε θεόδροσε. Χαῖρε Παρ-
θένε, κῆπε θεοβλαστούργητε.

Χαῖρε λαβὶς θείου ἀνθρακος, Χαῖρε θυματήριον πάγχρυ-
σον. Χαῖρε ὁσφράδιον. Χαῖρε θυμίαμα εὐοσμὸν. Χαῖρε
τοῦ Οὐρανίου μύρου ἀλάβαστρον.

Ἄλλος. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

ρητόρων γλῶσσαι πολύφωνοι, κινήσθωσαν πρὸς αἶνον τοῦ
Μάρτυρος, οὐχ ἵνα πρόσθεσιν, τῇ δόξῃ τούτου προσθή-
σωσιν, ἀλλὰ καλλωπισθῶσιν αὐτὸν δοξάζοντες.

Τὴν θείαν Πάτερ προσέφερες, ἀναίμακτον θυσίαν τὸ πρότε-
ρον, καὶ νῦν τὸ δεύτερον, σαυτὸν θυσίαν προσήγαγες, Κυ-
ρίῳ ὡς ἐπὶ τοῖς διὰ τοῦ αἵματος.

Εὐχὰς αἰεὶ προσανέπεμπες, Κυρίῳ ὡς θυσίας ἀμώμητον, ὡς
ὀλοκαύτωμα, καὶ νῦν ὡς θῦμα προσήνεγκας, σαυτὸν καὶ
πρὸς τὸ ἄνω θυσιαστήριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν θείαν στάμνον ὑμνήσωμεν, τὸν τόμον τὸν καινόν, ἐν ᾧ
γέγραπται, λόγος σαρκούμενος, Βίβλῳ ζωῆς γράφων
ἅπαντας, τὴν Θεοτόκον κόρην ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Ὁ αὐτός.

Τὴν θείαν Κάραν ὑμνήσωμεν, τοῦ θείου Σεραφεῖμ οἱ φι-
λέοι, καὶ ἀσπασώμεθα ταύτην ἐν πίστει ἀγνεία τε,
μνήμην τελούντες ταύτης, Χριστὸν δοξάζοντες.

Ελλὰς φαιδρῶς συνεόρταζε, Ἀγράφῳ τὴν πανένδοξον
ἄθλησιν, τοῦ θείου Σεραφεῖμ, καὶ τὴν σεπτὴν αὐτοῦ Κε-
φαλὴν, τῶν ἐγκωμίων στέμμασιν ἀναδήσατε.

Τεθαμένος ὁ Ὑψιστος, τὸν νοῦν τὸν ἀκραιφνή σου πα-
νένδοξε, λαμπάδα οἶα περ, ἐπὶ λυχνίαν προτέθεικε, τοῖς
ἐν τῷ σκότει πᾶσι λάμπουσιν Ἄγιε.

Τὴν σεπτὴν καὶ πολύτιμον, τιμῶμεν Σεραφεῖμ Κάραν ἐν-
δοξε, καὶ σοῦ δεόμεθα, ἀπὸ λοιμοῦ ἐλευθέρωσον, καὶ
δυσχερῶν τοῦ βίου καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Τὴν θείαν στάμνον καὶ τράπεζαν, τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τὴν
βλαστήσασαν, τὴν ἀγεώργητον, χώραν τὸ ὄρος τὸ Ἅγιον,
τὴν Θεοτόκον Κόρην, ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Καταβασία. Σπλάγχνων Ἰωανν ἔμβρυον ἀπήμεσεν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Θυσίαν Θεῷ προσάγων τὴν ἀναίμακτον, ὡς ὢν Ἱερεὺς τῆς
χάριτος πανένδοξε, ἐν οἰκείοις ὕστερον σεαυτὸν ἱερεύσας
αἵμασι διὰ τοῦτο διπλοῖς ἐκ Θεοῦ Στεφάνοις, ἐστέφθης εἰς
τὴν ἄνω ζωὴν.

Ὁ Οἶκος.

Ο Ὑποφύτης τῆς τοῦ Θεοῦ μεγάλων Μυστηρίων, τὸ σκεῦος
τῆς ἐκλογῆς, Παῦλος ὁ Θεηγόρος, τὸν μέγαν διαγρά-
φον Ἀρχιερέα Ἰησοῦν, τὸν κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ
τὰς θυσίας ἐκτελοῦντα, τοιοῦτός φησιν ἔπρεπεν ἡμῖν Ἀρ-
χιερεὺς, ὅσιος, ἁκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν
ἁμαρτωλῶν, καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος. Ταύ-
τας οὖν τὰς Ἱερατικὰς ἀρετὰς, ἃς ὁ Ἰησοῦς φύσει ἐν ἑαυτῷ
εἶχε, τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ μετέδωκεν, ἐκ τοῦ πληρώματος
γὰρ αὐτοῦ, ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, διὸ καὶ τὸν Ἱερομάρ-
τυρα αὐτοῦ, Σεραφεῖμ τὸν ἀοίδιμον, τὸν γνησίως αὐτῷ ἀκο-
λουθήσαντα, διπλοῖς Στεφάνοις κατέστεψεν εἰς τὴν ἄνω
ζωήν.

Τῷ αὐτῷ Μηνί, δ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ,
Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τοῦ Θανατοουργοῦ.

Στίχοι.

Ἀπῆρεν ἐκ γῆς, καὶ Σεραφεῖμ τοῖς ἄνω,
Θρόνος Σεραφεῖμ, Κυρίου ὅπως γένῃ.
Φαίδιμον Ἀρχιερεῖα, λάβε Τριάς ἀμφὶ τετάρτῃ.

Ἔτεροι.

Ὁ γῆς Σεραφεῖμ Θετταλῶν φῦς ὡς κλάδος.
Θεῷ Λόγῳ πρόσεισι ῥεῖθροις αἱμάτων.

Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς κατὰ τὸ εὐάρεστον τῷ Θεῷ πάντα τὸν βίον διήνυσαν, πορευόμενοι ἐν ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιομασί τοῦ Κυρίου ἄμεμπτοι, ἢ φασί, τὰ ἱερὰ λόγια· ἐξ ὧν ἦν καὶ ὁ νῦν παρ' ἡμῶν ἑορταζόμενος Ἅγιος, ὁ μέγας φημι Σεραφεῖμ, ὁ ἐν τῇ ἐσχάτῃ μὲν καθ' ἡμῶν γενεᾷ περιδόξος Μάρτυς ἀναδειχθεὶς, μηδὲν δὲ τῶν ἀρχαίων ἐκείνων καὶ πρώτων ἀπολειπόμενος Μαρτύρων· ὁ γὰρ Δεσπότης ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, οὐ μόνον τοὺς πάλαι ἐστεφάνωσε Μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, τὴν τοῦ Μαρτυρίου τοῖς θέλουσιν ὑπανοίγει εἰσοδόν· καὶ τῇ αὐτῇ δόξῃ καὶ τιμῇ πάντας ὁμοίως καλεῖ. Δεῖ οὖν ἡμᾶς καὶ τοῦ νέου Ἱερομάρτυρος τούτου Σεραφεῖμ, τὴν τε πατρίδα ἐπιγνῶναι, καὶ ἃ ὑπὲρ Χριστοῦ ὑπέστη Μαρτύρια, καὶ τὸν τρόπον τῆς αὐτοῦ Μαρτυρίας, ἵνα πρὸς τὸν ἴσον ζῆλον οἱ ἀκούοντες ἐν τοῖς ὁμοίοις ἐγείρονται, καὶ τὸν πιστὸν τοῦ Κυρίου δοξάζωσι θεράποντα, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν, ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ δοξάζεται, δοξάζων τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. Ἐν τοῖς μέρεσιν οὖν τοῖς καθ' ἡμᾶς δευτέρως Θετταλίας, πρὸς τὴν ὑπώρειαν τῶν ἐκεῖσε ὄρων, πολίχνιον ἐστὶ Μπεζήλα λεγόμενον· ἐν ᾧ φῦς καὶ ἀνατραφεὶς ὁ ἑνδοξος οὗτος Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ, ἐκ Πατέρων πιστῶν καὶ ἐναρέτων, ὧν ὁ μὲν Πατὴρ αὐτοῦ, Σωφρόνιος ἦν τοῦνομα, ἡ δὲ Μήτηρ Μαρία· παρ' ὧν καὶ εἰς παιδευσιν τῶν Ἱερῶν γραμμάτων ἐκδίδοται, ὧν εἰς γεῦσιν ἐλθὼν, ἐν ἐπιθυμίᾳ γίνεται, καὶ εἰς μοναδικὴν φθάσαι πολιτείαν· μὲν τοιγε καὶ τὴν εὐαγῇ τῆς Θεοτόκου καταλαβὼν Μονὴν (Κρύα Πηγὴ παρὰ τοῖς ἐκεῖσε ὀνομαζομένην) καὶ τὰς τρίχας καρεῖς, πᾶσαν ιδέαν ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως ὁσῶς μετήρχετο. Ὅθεν διὰ τὸν ἀξίειπαινον αὐτοῦ Βίον, ψήφῳ Κανονικῇ, τοὺς οἰακας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου ἐγχειρίζεσαι· (πρότερον τοὺς Ἐκκλησιαστικὸν βαθμοὺς ἐννόμως διελθὼν) καὶ καλῶς τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποίμνιον ἐπιμελούμενος, περίπου σχεδὸν τῶν ἐννέα ἐτῶν, διδάσκων ἔργοις καὶ λόγοις τὸν Μαρτυρικὸν Στέφανον ἐκομίσαστο, τρόπῳ τοιῷδε. Ὁ τῆς κατὰ Λάρισσαν ἁγίας Ἐκκλησίας Πρόεδρος, Διονύσιος τοῦνομα, πεισθεὶς (οὐκ οἶδ' ὅπως ὡς λέγεται) τοῖς Ἱταλῶν λόγοις, κατὰ τῶν Ἰσμα-

λιτῶν ὀπλίζεται σὺν ἄλλοις ὁμόφροσιν αὐτῷ οὐκ ὀλίγοις· καὶ δὴ κατὰ τοῖς μέρεσι τῶν Ἰωαννίνων χωρεῖ· κάκει τοῖς μὲν αὐτῶν, εἰς φυγὴν τρέψας, τοὺς δὲ γε τοῦ ζῆν ἀποστερήσας, μετέπειτα συλλαμβάνεται καὶ οὗτος, καὶ τῆς παρούσης ἀποστερεῖται ζωῆς· περὶ οὗ Θεοῦ διδόντος, ἐν ἐτέρῳ λέξομεν λόγῳ πλατύτερον. Ὁ δὲ Ἱερὸς οὗτος Ἀνὴρ, ἀποδιδράσκων ἀεὶ τὰς τοῦ Διονυσίου κακοδόξιας, ἐπὶ τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ ἐπισκοπὴν περιήρχετο· διὰ δὲ τινος χρείας κατεπειγούσης αὐτόν, εἰς Φανάριον κάτεισιν· ἦν γὰρ καιρὸς τοῖς ἐκεῖσε δωροφορήσων Κριταῖς, κατὰ τὸ ἔθος· τοῦτον ὡς εἶδον, ἤρξαντο λέγειν πρὸς ἀλλήλους· οὐχ οὗτός ἐστιν, ὁ μετὰ τοῦ καταράτου Διονυσίου τὰς συνθήκας ποιῶν καθ' ἡμῶν; πῶς αὐτῆς καὶ ἔτι φαίνεται; ἐμβλέψας δὲ αὐτοῖς, περὶ ἐμοῦ τὰ τοιαῦτα, ἢ περὶ ἄλλου τινὸς ἔφη λέγετε; οἱ δὲ, περὶ σοῦ ἀντήρῃσαν καὶ οὐ περὶ ἄλλου φαμέν· ἢ οὐκ ἀληθὴ ἃ φαμέν; καὶ τὰ ἐγκαλούμενα πρῶτον εἰς ἔλεγχον προὔφερον· αὐτοὶ καὶ μάρτυρες καὶ ἐνάγοντες καὶ κριταί· καὶ μετὰ τοὺς ἐλέγχους, μεταβληθῆναι δῆθεν εἰς τὸ ἡμέρον ὑπεκρίνοντο, καὶ μετὰ πρᾶότητος ὅτι πολλῆς μετατεθῆναι τοῦτον ἠνάγκαζον, καὶ τὴν εἰς Χριστὸν ἀρνήσασθαι πίστιν ἀνέπειθον ὡς δὲ ἐλέγχοντα τοῦτον εἶδον τὴν τούτων ἀπόνειαν, ἥδη ἐχώρουν πρὸς ἀπειλὰς τε καὶ ὕβρεις· καὶ ἀντίκα ἐπὶ τὸν κριτὴν ὡς ἄγριοι κύνες ἔλκουσιν αὐτόν, λέγοντες· καὶ οὗτος εἰς ὧν τυγχάνει τῆς τοῦ Διονυσίου συμμορίας· καὶ ὅτι ἀντίπαλος διάπυρος προφανεὶς, τὴν ἐκείνου καθ' ἡμῶν ὑπούλως θρασύτητα κατηνάγκαζεν· οὕτως οὖν οἱ κατάρατοι λέγοντες, εἰς ὁρὴν κατὰ τοῦ ἁγίου τὸν ἡγεμόνα (δὴ Χαμουζάμπεϊ κατὰ τὴν σφῶν αὐτῶν λέγουσι γλῶσσαν) προὔτρεψαν καὶ πρῶτον κελεύει τὸν Ἅγιον τύπτεσθαι· εἶτα τὴν διὰ διαιρεθῆναι μαχαίραις εἰς λεπτά· οὗ γενομένου, τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος ταῖς ἐξ αὐτοῦ ῥύαξι τοῦ αἵματος ἐφοίνισσέτο. Εἶθ' οὕτω τὰς χεῖρας ὀπισθεν δεθῆναι, καὶ τὴν ἐπὶ φρουρὰν ἄγεσθαι τριβὸν· καὶ μήτε τροφῆς, μήτε ποτοῦ, μήτε οἴασον ἐπιμελεῖας ἀξιοθῆναι τοῦ Τυράννου προστάξαντος. Ὁ δὲ Ἅγιος κείμενος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, εὐχαριστῶν διετελεῖ, τῷ τὴν ἀνέλπιστον νίκην παρασχομένῳ αὐτῷ Θεῷ· καὶ τῇ ἐξῆς προκαθήσαντος τοῦ ἡγεμόνος παρέστησαν τὸν Ἅγιον· καὶ ὁ

ἡγεμῶν εἰς ἑαυτὸν νουθετήσας καὶ μεταβαλὼν ἔφη, κρείττονος γέγονας λογισμοῦ ; φράσον ἡμῖν· καὶ ὁ Ἅγιος· τοιμῆρότερός σοι παρίσταμαι ὑπὲρ τὴν χθές, ὃ ἡγεμῶν, ρωμαλεώτερος ταῖς βασάνοις σου γεγωνός· καὶ αὐτῇς τοῦτον σφοδρῶς τύπτεσθαι κελεύει· εἶθ' οὕτως ἐξ ἄκρων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τείνεται, καὶ λίθον βαρύτατον κατὰ τῆς γαστρὸς ἐπιδέχεται, καὶ ἀπηνῶς καταξαίνεται· εἶτα μὲν τῶν ὕδωρ μετὰ κόνεως καὶ ὄξους, πλεῖν τοῦτο καταναγκάζεται· ἐπεὶ δὲ τοῦτον εὐτολμότερον ἑώρα, ὑπὸ τῶν μαστίγων γινόμενον, καὶ ὀλοψύγως εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν πιστεύοντα, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ προθύμως ἀποθανεῖν βουλόμενον, ἀπορήσας ὁ θηριώδης ἐκείνος κριτῆς, δέδωκεν ἀποφασιν κατὰ αὐτοῦ, θανεῖν βιαίῳ θανάτῳ· καὶ οὕτως ἐξαγαγόντες αὐτὸν τοῦ κριτηρίου, ῥάβδον παχείαν· εἰσωθῆναι διὰ τῆς ἔδρας τούτου ἐκέλευσαν· οὐ γενομένου, τὸν τοῦ Μαρτυρίου Στέφανον ἐκομίσατο· μέιναν δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀπρωρημένον τῷ ξύλῳ πολλὰς ἡμέρας, διὰ τὸν φόβον τοῦ ἡγεμόνος, ἔλαμπε δίκην χιόνος, ὥστε θαυμάζειν ἅπαντας· εἶτα τὴν Κάραν αὐτοῦ τενόντες οἱ παλαμναῖοι, εἰς Τρίκκην ἤγαγον· ἡκεῖ ταύτην μεθ' ἑτέρων πολλῶν, τῷ ξύλῳ αὐτῆς ἐναπηρώσαν, ὥς ἔχουσι φόβον οἱ ὀρώντες· καὶ ταύτας πρὸς τὸ δυτικὸν θέντες μέρος, τῷ πρωὶ τὴν τοῦ Ἁγίου ἑώρων κεφαλὴν κατὰ ἀνατολὰς ἀποβλέπουσαν· τοῦτο τοίνυν τὸ θαῦμα, θεωροῦντες ἅπαντες ἐξεπλήττοντο, καὶ τῷ Θεῷ εὐχαριστήριους ἀνέπεμπον, τῷ ποιοῦντι τοιαῦτα θαυμάσια καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς νῦν δυστυχοῦσῃ γενεᾷ· ὅθεν τινὲς κατὰ τὸν καιρὸν τῆς νυκτὸς συλήσαντες, εἰς τὸν τῆς Θεοτόκου ναὸν (ὃς Κρύα Πηγή λέγεται) ταύτην ἐπώλησαν, ἐν ᾧ φυλάττεται μέχρι τῆς σήμερον, ὑπὸ τοῖς ἐκεῖ μονάζουσιν ἀδελφοῖς, ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ· τοῦτο ἐστὶ τὸ τοῦ Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ Μαρτύριον· οὕτω τὸν ἐκ τῆς Ἀγαρ νενίκηκε Τύραννον, καὶ ἐκ χειρὸς Κυρίου τὸ στέφος ἐδέξατο διὰ τὸν καλὸν ἀγῶνα, ὃν ἡγωνίσαστο, ταύτην τὴν πραγματείαν ὁ Ἱερὸς οὗτος ἐπραγματεύσατο, δεδοκῶς ὀλίγον, καὶ πολὺ ἀποκτησάμενος· τὴν δὲ πολεμίαν σάρκα, ὥς βαρὺ φορτίον ἀπέθετο· καὶ νῦν οὐκ ἔτι εἰς τὸ κάτω θυσιαστήριον ἵσταται, ἀλλ' εἰς τὸ ἄνω, εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἱεραρχῶν ὡς Ἱεράρχης, εἰς τὸν χορὸν τῶν Μαρτύρων

ὡς Μάρτυς, εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ, εἰς τὰ σκηνώματα τῶν Ἀγίων, εἰς τὰ τοῦ Βασιλέως ἀφθάρτα ἀνακτόρια· παρεστὼς ἀμέσως τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι, τῷ Ἀνάρχῳ Πατρί, καὶ τῷ συνανάρχῳ Υἱῷ, καὶ τῷ συναϊδίῳ Πνεύματι, τῷ ὁμοουσίῳ Θεῷ· ὃ πρέπει δόξα κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Χαῖρε ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ ὑπὲρ ἔννοιαν, ἄνθος ἀνθήσασα, τὸν βασιλέα Χριστόν. Χαῖρε νόμου πλήρωμα, καὶ Προφητῶν ἡ Σφραγίς. Χαῖρε Δέσποινα. Χαῖρε Μαρτύρων Στέφανε, καὶ Ὁσίων εὐφροσύνη.

Χαῖρε ὁρος ἀλατόμητον Πανάμωμε, ὅπερ ἐώρακεν, ὁ Δαυὶδ μυστικῶς, ἐξ οὗ λίθος τέμνεται καὶ κατεσύντριψε, τὰ ἰνδάλματα. Χαῖρε τὸ Θεῖον κήρυγμα, Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων.

Χαῖρε πύλη ἀδιόδευτε, ἣν ὥδευσε, μόνος ὁ Ὑψιστος, ἐσφραγισμένη πηγὴ. Χαῖρε ἡ πηγάσασα ὕδωρ ἀλλόμενον, τοῖς βοῶσί σοι, εὐλογημένος Πάναγνε ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Χαῖρε γέφυρα πιστοὺς πάντας μετάγουσα, πρὸς ἀτελεύτητον, καὶ μακαρίαν ζωὴν. Χαῖρε στυλε πύρινε καθοδηγῶν πρὸς Θεόν, τοὺς κραυγάζοντας, εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Συναγάλλονται χοροὶ καὶ συνευφραίνονται, Ἀγγέλοις σήμερον, Πατριαρχῶν ἀληθῶς, Μαρτύρων στρατεύματα, ἀνθρώπων σύλλογος, ὁ θεόληπτος, νῦν Σεραφεῖμ δοξάζεται, καὶ τιμᾶται εἰς αἰῶνας.

Εξανάστησον πεσόντα με Μακάριε, βυθῷ πταισμάτων πολλῶν, ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, συντόμως ἀπάλλαξον, καὶ μὴ ἐάσης με, τῇ ἁμαρτίᾳ κείμενον, Σεραφεῖμ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸ σὸν ποιμνιον Μακάριε διδάσκεται, τοῖς σοῖς διδάγμασιν, ὡς ἐν Ἠλίοις τρισίν, ἀμέριστον ἄτμητον σέβειν

Θεότητα, ἥ καὶ ψάλλομεν, Πάτερ Υἱὲ σὺν Πνεύματι, λύσιν δίδου τοῖς σοῖς δούλοις.

Θεοτοκίον.

Αφορήτοις με πληγαῖς ὁ πολυμήχανος, ἐχθρὸς συνέκλεισε, καὶ ἀπογνώσει νυνί, βυθίζομαι Πάναγνε, πίστει στερέωσον, καὶ ὁδήγησον πρὸς γαληνὸν λιμένα με, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Ὁ αὐτός.

Εὐσεβῶς σε ἀνυμνοῦμεν Μάρτυς ἔνδοξε, Πάτερ ἡμῶν Σεραφεῖμ, τὴν πάντιμον γὰρ ἡμῖν, καὶ ἔνδοξον Κάραν σου, ὡς ὄλβον δέδωκας, εἰς βοήθειαν, τῶν μελῳδούντων πάντοτε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θαῦμα μέγιστον ὥράθη τῇ ἀθλήσει σου, Σεραφεῖμ Ἅγιε· ἐπὶ γὰρ σῆς Κεφαλῆς, νυκτὶ στύλον πύρινον, ἀλείεις ἔβλεψαν, καὶ θαμβούμενοι, φόβῳ πολλῷ ὑπέψαλλον, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Εμεγάλυνε Χριστὸς σὺν Κάραν ἔνδοξε, διὰ τὰς σὰς ἀρετάς, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς, καὶ χύσεις αἱμάτων σοῦ, καὶ πολλοὺς ἄθλους σου, καὶ ἡμῖν αὐτὴν, κράζουσιν ἐδωρήσατο, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θυμῆδίας καὶ λαμπρότητος ἡ Μνήμη σου, παρεκτικὴ ἡμῖν, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἀνέτειλε σήμερον, καὶ κατεφαίδρυνε, τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ εὐσεβῶς κραινάζοντας, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ιακώβ σὲ προεώρα πάλαι κλίμακα, Θεογεννήτρια, δι' ἧς βροτοὶ ἀπὸ γῆς, πρὸς ὕψος αἰρόμεθα, σοὶ ἀνακραζόντες· Χαῖρε Δέσποινα, ἡ τὴν ζωὴν εἰσάξασα, τοῖς ἐν Κόσμῳ εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες.

Ὡδὴ α'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Χαίροις οὐρανῶν ὑψηλότερα, καὶ πάντων τιμωτέρα θείων τάξεων. Χαῖρε βάθος ἀπειρον, ὕψος ἀκατάληπτον

Χαῖρε ἡλίου ὄχλημα καὶ ἐνδιαίτημα· τὸ κλέος καὶ κειμήλιον Χαῖρε, τῶν ὑμνολογούντων σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Χαῖρε ἡ σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου, καὶ πλάκες τῆς Διαθήκης θεολάξευτοι. Χαῖρε τὸ κεφάλαιον, νόμου καὶ τῆς χάριτος. Χαῖρε τὸ καταφύγιον καὶ φυλακτήριον, τῶν πίστει σε καὶ πόθῳ ὑμνούντων σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Χαῖρε θησαυρὲ θείων χαρίτων, καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν αἰτία Πάναγνε. Χαῖρε χωνευτήριον τῆς φθαρείσης φύσεως. Χαῖρε παστὰς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων· ἐν σοὶ γὰρ τοῦ Θεοῦ αἱ πορεῖαι, ἀληθεῖς ὀρῶνται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Χαῖρε ἡ ἐπίσκεψις νοσούντων, καὶ πάντων τῶν θλιβομένων ἡ παράκλησις· αἰχμαλώτων λύτρωσις, καὶ νεκρῶν ἀνάστασις. Χαῖρε λιμὴν ἀχέιμαστε καὶ ἀκλυδώνιστε, πλεόντων τὰ τοῦ βίου πελάγη, καὶ ὑπερυψούντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ψαλμοῖς μεγαλύνομεν καὶ ὕμνοις, τὴν σὴν Παντοκράτορ ἀγαθότητα, πάντες ὅτι φύλακα, καὶ στεῖρόν ὑπέρμαχον, καταφυγὴν καὶ ῥύσιν τε καὶ ἀντιλήπτορα, Σεραφεῖμ γάρ, δέδωκας τῇ ποίμνῃ σου ἐκ παντοίων δεινῶν αὐτὴν σφύζοντα.

Ως ἄκμων ὥράθης ἐν τῷ μέσῳ, ἐστὼς παρανόμων ὑβριζόμενος, λίθῳ βαρυνόμενος, ἔφερες στεῖρότατα, διὰ Χριστὸν Μακάριε ῥινοτεμνόμενος, καὶ Χριστὸν ὑμνεῖτε ἐβόας, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πλουσίου φωτὸς φωτοχυσία, Ἡλίου τοῦ νοητοῦ θείας λαμπρότησι, Μάκαρ ἀγαζόμενος, πλάνην νῦν κατέπτυσας, τῆς ἀθείας ἅπασαν· ὅθεν καὶ ἔψαλλες, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Ἀγνή Μητροπάρθενε ἐθέωσας, πᾶσαν τῇ κηρύσει σου, πύλη ἀδιόδευτε, τοῦ Βασιλέως ἔμψυχον, Χριστοῦ παλάτιον· διὸ σε ἱκετεύω ναὸν με, δεῖξον τῆς Τριάδος εὐχαῖς σου εἰς αἰῶνας.

Ὁ αὐτός

Μεγίστη ἀντίληψις Ἀγράφων, ἀπάσης τε γῆς Ἑλλάδος πανοίδιμε, ὦφθη σου ἡ ἐνδοξος, Κἀρα καὶ πανίερος, ἐκλυτρομένη πάντοτε, ἐξ ἀναγκῶν χαλεπῶν, ἰάμασι τοὺς ταύτην ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εστις ἐν τῷ βήματι τοῦ πλάνου, στερότάτος οἶα περ ἁδάμας τις, στύλος τε ἀκλόνητος, Σεραφεῖμ λαμπρότατε, καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα λαμπρῶς ἐκήρυξας, ὑβρίζων τὰς ὁρμὰς καὶ λακτίζων, λόγοις μελιρρύτοις, θωπείας ψυχοφθόρους.

Νάμασι Χριστοῦ οἰκείαν ποιμένην, δογμάτων Ἱερομάρτυς πᾶσαν ἠρδευσας, καὶ σπύρον τὸν ἔνθεον, ταύτη ἐγεώργησας, καὶ ἀρετῶν τοῖς χρώμασι, ταύτην ἐλάμπρυνας· διὸ καρποφοροῦσα νῦν κρᾶζει· σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σὺν Κἀραν πλουτοῦντες Χριστοῦ Μάρτυς, οὐδόλως ποτὲ πτοούμεθα νοσήματα, ταύτη γὰρ ἐλπίζοντες, σπουδῇ καταφεύγομεν, καὶ θεραπείαν ἀφθονον ταχὺ εὐρίσκομεν· διὸ καὶ εὐχαρίστως βοῶμεν· σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ολος ἐν τοῖς κάτω ἦν ὁ λόγος, τῶν ἄνω οὐδ' ὅλως χωριζόμενος, Μήτηρ ἀπειράγαμε, μόνη παντευλόγητε, εἰ καὶ βροτοῖς ὠμίλησε βροτὸς γενόμενος, τοῦ σῶσαι τοὺς πιστῶς μελῳδοῦντας, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Θαύματος ὑπερφνοῦς.

Ὡδὴ θ'. Ὁδὴ γηγενής.

Χαῖρε ἡ χαρά, καὶ τὸ ἀγαλλίαμα τῶν ἐλπίζόντων εἰς σέ, Χαῖρε ἡ εὐγένεια, ἡμῶν τοῦ γένους καὶ ἐγκαλλώπισμα, Χαῖρε στερεὸν ὀχύρωμα καὶ θεῖον στήριγμα, τῶν βοώντων, χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Χαῖρε ἡ παστάς, ἐν ᾗ ἐνυμφεύσατο, Θεὸς τὴν φύσιν ἡμῶν, Χαῖρε ἡ κατὰκαρπος ἐλαία πάντας καθιλαρύ-

νουσα, Χαῖρε λουτήρ ἀκένωτε θείας καθάρσεως, τῶν βοώντων, χαίροις παμμακάριστε Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Χαῖρε νοητὴ, κογχύλη ἡ βάψασα τὴν ἀλουργίδα Θεοῦ, Χαῖρε τὸ πολύτιμον, καὶ θεῖον μῦρον εὐωδιάζον πιστούς, Χαῖρε τεῖχος ἀπόρθητον, καὶ πύργος ἄσειστος, τῶν βοώντων, χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Χαῖρε ἡ χρυσεῖ, λυχνία καὶ τράπεζα πιστοὺς ἐκτρέφουσα, Χαῖρε ἀγεώργητε, γῇ ζωηφόρον στάχυν βλαστήσασα, Χαῖρε βροτῶν διάσωσμα, καὶ μέγα καύχημα, τῶν βοώντων, χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἄλλος. Ὁδὴ γηγενής.

Χαίρει οὐρανός, παιδρός σε δεξάμενος ἐκ γῆς ἱπτάμενον, καὶ Ἀρχιερέων νῦν, τὸ ἄνω ἔχει θυσιαστήριον, σὺν ἐκλεκτοῖς αἰοίδιμε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις ἀεὶ, κρᾶζεις δόξα, σοὶ Θεὲ τρισάγιε, τοὺς σοὺς δούλους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Γδε τὴν ἡμῶν, ὀδύνην καὶ κάκωσιν ὡς πάλαι Δέσποτα, ἐν Αἰγύπτῳ ἔβλεψας, κεκακωμένους Ἰσραηλίτας σου, οὐχ ἡττον γὰρ δεδούλωται, καὶ κατατρώχεται, τῶν πιστῶν σου, τὸ στίφος φιλάνθρωπε, Ἰσμαὴλ ἀπηνoῦς τῇ θρασυτείᾳ.

Ολον τῆς σαρκὸς, τὸ φρόνημα νέκρωσον, τὸν νοῦν καταύγαυσον, καὶ εἰρήνην βράβευσον, καὶ ῥῶσιν Πάτερ τοῖς ἀνυμνοῦσί σου, τὴν ἱερὰν Πανήγυριν, καὶ σοὶ βοῶσι πιστῶς, σῶσον Πάτερ, πίστει τοὺς δοξάζοντας, τὴν σεπτὴν καὶ ἀγίαν σου ἄθλησιν.

Θεοτοκίον

Υμνοῖς τὴν ἀγνήν, Παρθένον δοξάσωμεν, πόλιν τὴν ἔμψυχον, τοῦ παμβασιλέως γὰρ, ὑπάρχει ὄντως ὄρος τὸ Ἅγιον, πηγὴ τῆς θείας χάριτος καὶ ζωηφόρος λαβὴς, θεία πύλη, καὶ θυμιατήριον, τὸ χρυσοῦν καὶ πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ὁ. αὐτός. Ὁδὴ γηγενής

Αγράφων λαὸς, ἀπάσης Ἑλλάδος τε, δεῦτε προσέλθωμεν, Κἀρα τοῦ παμμακάρος, καὶ θαυμαστοῦ Πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ, καὶ γὰρ διώκει δαίμονας νοσοῦντας ῥύεται, καὶ

πατάσσει, λοιμὸν τὸν ὀλέθριον, ἐν ᾧ τόπῳ καλεῖται ἐκ πίστεως.

Πότε Σεραφεῖμ, Χριστοῦ Μάρτυς ἐνδοξε, ἡμῖν οὐκ ἤρξας, πότε οὐ διέσωσας, πότε κινδύνου παντός οὐκ ἤρπασας, πότε ἡμῶν ἐπέλαθες, σὼν τέκνων Ἄγιε, ἀλλ' ἡμεῖς σοι, ἀχρεῖοι ἐμμένομεν, ἀμαρτίαις ἀεὶ συμφθειρόμενοι.

Μάκαρ Σεραφεῖμ, Μαρτύρων ἀγλάϊσμα, Ἀρχιερέων τε, σαῖς πρεσβείαις φύλαττε, μονήν σου Πάτερ ἐν ἣ κατόκησας, καὶ τοὺς ἐν πίστει Κάραν σὴν καλοῦντας ἐνδοξε, δι' ἀνάγκην, εἴτε καὶ εὐλάβειαν, ἐκ κινδύνων παντοίων ἐκλύτρωσαι.

Δέχου εὐμενῶς, ὡς πρῶτος πανένδοξε, καὶ χριστομίμητος, ὕμνους τοὺς δε Ἄγιε, οὓς ἐκ χειλέων ἀνάγων φέρω σοι, καὶ σαῖς πρεσβείαις Μάκαρ με τάχος ἐξάρπασον, τῶν παγίδων, τοῦ δεινοῦ ἀλάστορος, ὡς ταχὺς ἀρωγὸς καὶ ὑπέρμαχος.

Θεοτοκίον.

Υμνους παρ' ἡμῶν, προσδέχου θεόνυμφε Θεοχαρίτωτε, Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιδεδώρησαι, τοῖς εὐλαβῶς σε μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, τὸν Χριστὸν δὲ ὃν ἀρρήτως τέτοκας, ἡμῖν ἵλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Καταβασία Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν μέγιστον ἐν Μάρτυσι, καὶ κήρυκα τῆς πίστεως, τὸν στυλὸν τῆς εὐσεβείας, τὸν λάμπαντα ἐν ἀθλήσει, ὡς περ ἐν ἄστροις Ἥλιος, ὑμνήσωμεν ἐπαξίως, οὗτος καὶ γὰρ ἐδόξασε, τὸν Κύριον ἐπὶ ξύλου, προσενεχθεὶς ὡς θυσία.

Προεόρτιον Ὅμοιον

Πιστοὶ τὰ προεόρτια, τῶν γενεθλίων ἡσματα, νῦν προηγήσωμεν πίστει, ἔρχεται ἡκεὶ γὰρ Χριστός, ἐν Βηθλεὲμ τεχθῆσθαι, ὡς βροτὸς ἐκ Παρθένου, καὶ ὁραθῆναι νήπιος, σπαργάνοις ἐνεληγμένος, ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν

Ενδυμα ἐφόρεσας, δικαιοσύνης ὡς γνήσιος ἱερεὺς, καὶ γὰρ ἅπαντα, σαντὸν περιέφραξας, ἀρεταῖς παντοίαις, ψυχὴν τε καὶ σῶμα, ἀφιερῶσας τῷ Θεῷ ἀγαλλιᾷσαι δὲ ὡς περ Ὀσσιον, φαιδρῶς ἀγαλλιᾷσθαί σε, ὁ Ἀθλοθέτης πεποίηκεν, Ἱεράρχα Μακάριε, τῶν Ἀγγέλων ἐφάμιλλε.

Βάπτισμα βεβάπτισαι, τοῦ Μαρτυρίου πανεύφημε, καὶ ποτήριον ἔπιες, ὃ σοὶ ἐκεράσατο, Ἰησοῦς ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἀθλοφόροις, καὶ ἀθλοθέτης ὑψηλός, διὸ στεφάνῳ δικαίῳ στέψει σε, ἐν δόξῃ ὅταν ἔρχηται, κρίναι τὸν κόσμον ὡς δίκαιος, Σεραφεῖμ σὺ γὰρ Ὅσιε, τότε γέρας ἡτοίμασαι.

Θεοῦ παραστάτην σε, ἱερωσύνην ἀνέδειξε, μεσιτεύοντα πλάσματι, καὶ Πλάστη Μακάριε, φέρων ἱερείας, τὰς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ αὐτοῦ, ἔλκων ἐλέη τοῖς ἁμαρτήσασιν, τὸ δὲ λαμπρὸν Μαρτύριον, ὃ ἐπεισῆλθες στερότάτα, θυμὰ σε ἀπειργάσατο, καὶ δεκτὸν ὀλοζάρπωμα.

Κάραν σου τὴν πάνσεπτον, Μάρτυς ὑμνοῦμεν πανένδοξε, ἡ ἱάσεις παρέχεται, ἀφθόνως ἐκάστοτε, πᾶσι προσιοῦσι, καὶ λοιμικὴν νόσον παύει δυνάμει τοῦ Χριστοῦ, καὶ πάσης θλίψεως ἀπαλλάττεται, ψυχὰς ἡμῶν καὶ σώματα, ὅθεν σὲ πίστει γεραίρομεν, Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ μυριοπλάσιον ἄρμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ χιλιάσιν εὐθυνοῦντων εὐθηνούμενον, ὑμεῖς ὑπάρχετε Μάρτυρες τροπαιοφόροι μεθ' ὧν ὁ ἰσχυρὸς ἡμῶν Θεός, Ἰησοῦς ὁ Κύριος, πανταχοῦ διερχόμενος νικᾷ τὸν Κόσμον, καὶ τρόπαιον ἴστησι κατὰ τοῦ διαβόλου, θριαμβεύων αὐτοῦ τὰς μηχανουργίας, οἷς καὶ σὺ Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ συνταττόμενος, καὶ παρρησίαν ἔχων πρὸς Χριστόν, εἰρήνην αἰτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον. Ο αὐτός.

Σπῆλαιον εὐτρεπίζου, ἡ ἀμνὰς γὰρ ἡκεὶ ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν φάτην δὲ ὑποδέχου τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα, τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς, ποιμένες ἀγραυλοῦντες,

μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτόν, καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν τῷ Βασιλεῖ προσάξατε· ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός· ὃν περ καὶ κύψασα δουλικῶς ἡ Μητήρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγετο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς, πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης ὁ Ἀντρωτής μου καὶ Θεός;

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἄ ὅλυσις.

Δίδεται καὶ Ἅγιον Ἑλαιον τοῖς Ἀδελφοῖς, ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἁγίου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν. Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου.

Ὡδὴ γ' καὶ στ'. Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Τίμος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Πρὸς Τιμόθεον Β' Ἐπιστολῆς. Κεφ. α' 8.

Τέκνον Τιμόθεε, μὴ ἐπαισχυνθῇς τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, μηδὲ ἐμὲ τὸν δέσμιον αὐτοῦ, ἀλλὰ συγκακοπάτησον τῷ Εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ, τοῦ σώσαντος ἡμᾶς, καὶ καλέσαντος κλήσει ἁγίᾳ· οὐ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν πρόθεσιν, καὶ χάριν, τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ χρόνων αἰώνιων, φανερωθεῖσαν δὲ νῦν διὰ ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον, φωτίσαντος δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Εἰς ὃ ἐτέθη ἐγὼ κήρυξ, καὶ Ἀπόστολος, καὶ διδάσκαλος ἐθνῶν. Δι' ἣν αἰτίαν καὶ ταῦτα πάσχω, ἀλλ' οὐκ ἐπαισχύνομαι· οἶδα γὰρ ὅτι πεπίστευκα, καὶ ἐπέισμαι, ὅτι δυνατός ἐστι τὴν παρακαταθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαίνοντων λόγων, ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν. Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησάν με οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστι Φύγελλος, καὶ Ἐρμούγενος. Δὴ ἔλεος ὁ Κύριος τῷ Ὀνησιφόρου οἴκῳ, ὅτι

πολλάκις με ἀνέψυξε, καὶ τὴν ἄλυσίν μου οὐκ ἐπησχύνθη. Ἀλλὰ γενόμενος ἐν Ῥώμῃ, σπουδαιότερον ἐζήτησέ με, καὶ εὔρε· Δὴ αὐτῷ ὁ Κύριος εὔρεσιν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ὅσα ἐν Ἐφέσῳ διηκόνησε, βέλτιον σὺ γινώσκεις.

Ἀλληλουῖα. Ἦχος β'

Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Προκείμ. Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὁμοία ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, θησαυρὸν κεκρυμμένον ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν εὗρὼν ἄνθρωπος ἐκρυψε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ὑπάγει, καὶ πάντα ὅσα ἔχει, πωλεῖ, καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον. Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν ἄνθρωπον ἐμπόρῳ ζητοῦντι καλοὺς μαργαρίτας, ὃς εὗρὼν ἓνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἀπελθὼν πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἠγόρασεν αὐτόν. Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ· ἦν, ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ καθίσαντες, συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἄγγεια, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον. Οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος· ἐξελεύσονται οἱ Ἄγγελοι, καὶ ἀφοριοῦσι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων· καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· συνήκατε ταῦτα πάντα; Λέγουσιν αὐτῷ· ναὶ Κύριε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· διὰ τοῦτο πᾶς Γραμματεὺς, μαθητευθεὶς εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ὅμοιός ἐστιν ἄνθρωπον οἰκοδεσπότη, ὃς τις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ, καινὰ καὶ παλαιά. Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τὰς παραβολὰς ταύτας, μετῆρεν ἐκεῖθεν· καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Πατρίδα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν τῇ Συναγωγῇ αὐτῶν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Στίχοι εἰς τὸν ἅγιον καὶ θαυματουργὸν
Ἱερομάρτυρα Σεραφεῖμ.

- α' Σεραφεῖμ τρισμέγιστε ἱερομάρτυς.
β' Κλέος ἀθλητῶν, καὶ δόξα τῶν ποιμένων.
γ' Φύλακα πιστέ, πάντων τῶν ἐν Ἀγράφοις.
δ' Ὡς με ἔσωσας, παμμάκαρ ταῖς εὐχαῖς σου,
ε' Ἐκ τῆς τῶν ἐχθρῶν, δεινῆς ἐπιβουλίας,
ς' Καὶ ἡξίωσας ἀβλαβῇ ἐπιστρέψαι,
ζ' Εἰς ὅρος τὸ ἅγιον, ὅθεν ἐξῆλθον,
η' Καὶ μετὰ πόθου, δυνάμει σου τῇ θεῖα,
θ' Ἐπανορθῶσαι τὴν σὴν ἀκολουθίαν,
ι' Εὐθὺς ὡς ἦλθον, καλῶς τε καὶ ἀρίστως,
ια' Οὕτω καὶ νῦν, ἰκετεύω μὴ παύσῃ,
ιβ' Κινῶν τὴν ἀγνὴν, κυρίαν Θεοτόκον,
ιγ' Ἐπιστρέψαι με, ὡς ἐπίσταται αὐτῇ,
ιδ' Μὲ δόξαν θεῖαν, καὶ δύναμιν μεγάλην.
ιε' Τοῦ τελειῶσαι, τὸν ἱερόν της οἶκον,
ισ' Εἰς χώραν ἐμήν, Φουρνᾶ τὴν ἐν Ἀγράφοις.

Κατὰ τὸ ἀψλθ' Ἔτος.

Διονύσιος ὁ Ἱστοριογράφος·

Τοῦπίκλην Χαλκεὺς τλήμων ἱεροθύτης·

Ὁ ἐκ τῆς κόμης τοῦ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων.

Στίχοι κοινοὶ εἰς τὸν ἅγιον καὶ θαυματουργὸν ἐν Ἀρχιερεῦσι καὶ
Μάρτυσι Σεραφεῖμ τῶν ἐξ Ἀγράφων, δι' ὧν δέονται οἱ αὐτῶν
τῶν Ἀγράφων Χριστιανοί.

Σεραφεῖμ τρισμέγιστε Ἱερομάρτυς.
Κλέος ἀθλητῶν καὶ δόξα τῶν ποιμένων.
Φύλαξ θαυμαστὴ ἡμῶν τῶν ἐν Ἀγράφοις.
Λιτάζομέν σε θερμῶς οἱ σοὶ οἰκέται.
Ἄνδρες γυναικες, νέοι γέροντες ἅμα.
Καὶ βρ φη αὐτὰ ἐξ ἀγκαλῶν μητρῶν.
Φύλαττε ἡμᾶς ἐκ τῆς λοιμικῆς νόσου,
Καὶ πάσης ἄλλης θλίψεως καὶ ἀνάγκης.
Τὴν σὴν γὰρ Κάραν κεκτήμεθα ὡς ὄλβον,

Ὅπως πλουτῶμεν ἀφθόνως τὰς ἰάσεις.
Ὡς οὖν πολλάκις ἡμᾶς ἐδόξω Πάτερ,
Τῆς δεινῆς ταύτης καὶ ὀλεθρίου νόσου.
Οὕτω καὶ ἐξῆς μὴ ἐπιλάθου μάκαρ,
Ἡμῶν τιμώντων τὴν πάνσεπτόν σου Κάραν,
Καὶ προσκυνούντων ταύτην πίστει καὶ πόθῳ.
Φεῖσαι ὡς πατὴρ ἡμῶν ἐν σοὶ θαρσύνωντων
Καὶ τῷ Θεῷ πρεσβεύων μὴ διαλείπης
Ὑπὲρ ἡμῶν πάντοτε τῶν ἐν Ἀγράφοις,
Ἐν οἷς καὶ ἡ σὴ πατρὶς ἡ κάτω πέλει.

Στίχοι ἄλλοι κοινοὶ εἰς τὸν ἅγιον, ὡς ἐκ προσώπου
τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς.

Μάκαρ Σεραφεῖμ Ἱεράρχα καὶ Μάρτυς.
Ἐφορε ἡμῶν τῶν ταπεινῶν σου δούλων.
Δέξαι εὐμενῶς τὰς φωνὰς τῶν σῶν τέκνων.
Σοῦ δεομένων ἐν θερμῇ εὐλαβείᾳ.
Καὶ ῥύου τούτους ἐκ τῆς λοιμικῆς νόσου,
Καὶ ἄλλων πολλῶν παντοίων νοσημάτων.
Προστρέχουσι γὰρ ὁσημέραι τῇ Κάρα
Σοῦ τῇ σεπτῇ καὶ χαριτοβρύτῳ Μάκαρ.
Ὡς διψῶσα ἔλαφος ταύτην ζητοῦντες.
Καὶ τὴν μονήν σου τὴν ἱερὰν καὶ θεῖαν
Ἦν ἔσχες ποτὲ σώματος κατοικίαν,
Καὶ ὡς ἄσαρκος ἐν ταύτῃ ἔζης Πάτερ,
Εὐλαβοῦνται μάλιστα καὶ διοικουσί,
Εἰς δόξαν θεῖαν τῆς πανάγνου Παρθένου,
Καὶ τῆς σεπτῆς Κάρας σου, ἣν ἐδώρήσω,
Ἡμῖν τοῖς οἰκτροῖς οἰκέταις τῆς Μονῆς σου.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ
ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ευλόγησον Πάτερ.

Ο ἱ Ἀγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐδιώρισαν εἰς ἡμᾶς τὰς ἐτησίους μνήμας τῶν ἁγίων, ὡσάν εἰκόνας θαυμαστάς, ὥστε ἀναγινωσκομένων ἐν αὐταῖς τῶν βίων αὐτῶν, καὶ ἱστορουμένων τῶν ἐναρέτων τους ἔργων, ὅχι μόνον νὰ ἀκούωμεν αὐτὰ συνερχόμενοι εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς τοὺς Ἱεροὺς ναοὺς αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐντυπώνοντές τα μέσα εἰς τὸ ἐνθυμητικὸν μας, νὰ τὰ ἔχωμεν πάντοτε διὰ μνήμης, καὶ νὰ παρακινούμεθα ὅσον εἶναι τῆς δυνάμεώς μας εἰς τὴν μίμησίν τους· προσκαλούμεν αὐτοὺς διὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν μετὰ τὴν προσέβασίν τους, εἰς κάθε ψυχοσωτήριον ἔργον, καὶ εἰς τὰς σωματικὰς ἐπιρρείας, καὶ ψυχικὰς περιστάσεις. Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὁ εὐτελής, πειθόμενος τοὺς πνευματοφόρους Πατέρας, ἠβουλήθην νὰ διηγηθῶ πρὸς τὴν ἀντίληψίν σας τὸν βίον, καὶ τὸ Μαρτύριον, τοῦ σήμερον ἐορταζομένου, (κατὰ τὴν διάταξιν αὐτῶν τῶν ἁγίων Πατέρων) ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ, καὶ νὰ ἱστορήσω μέσα εἰς τὸ ἐνθυμητικὸν σας, μετὰ τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου, τὴν εἰκόνα τῶν κατορθωμάτων του· ὅθεν παρακαλῶ δότε ὀλίγην προσοχὴν εἰς τὰ λεγόμενα, διὰ νὰ σχηματισθῇ καὶ ἡ εἰκὼν εἰς τὸν νοῦν σας ἐπιτηδειώτερα, καὶ καθαρωτέρα εἰς παντοτινὴν ἐνθύμησιν, καὶ ψυχωφελῇ παρακίνησιν.

Οὗτος λοιπὸν ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ ὁ Ἱερομάρτυς, ἦτον ἐκ τινος χωρίου τῶν κειμένων εἰς τὸν κάμπον τῆς Νευροπόλεως, παρὰ τοὺς πρόποδας τῶν Ἀγράφων, Μπεζήλα ὀνομαζόμενον, γεννηθεὶς εἰς αὐτὸ ἀπὸ γονεὺς θεοσεβεῖς καὶ ἐναρέτους Σωφρόνιον, καὶ Μαρίαν, καὶ καλῶς παρ' αὐτῶν ἀνατραφεὶς· οἱ ὅποιοι ἔχοντες πάντοτε ἔργον καθ' αὐτὸ τὴν εὐ-

σέβειαν, καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἐδίδαξαν τὸν φίλτατόν τους υἱόν, νὰ ἀγαπᾷ δόξας καὶ τιμὰς, καὶ ἡδονὰς τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἐκ πρώτης ἡλικίας τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ σχολεῖον τῶν ἱερῶν γραμμάτων, ὃ δὲ παῖς φύσεως δεξιὰς τυχὼν, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἐπαιδεύθη καλῶς ἅπασαν τὴν ἱεράν Ἀκολουθίαν· παιδευθεὶς δὲ ἱκανῶς εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ εὐρισκόμενος εἰς τὸν πατρικὸν του οἶκον, τὸν περισσότερον καιρὸν τὸν ἐπέρνα εἰς ἀνάγνωσιν θείων Γραφῶν καὶ βίων ἁγίων. Ἀλλὰ καὶ τὴν εὐλάβειαν ἔχων πρὸς τὰς ἱερὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας, δὲν ἔλειπε πάντοτε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ ταῦτα μὲν καὶ περισσότερα τούτων ἔκαμνεν, ἔτι παιδίον ὢν, καὶ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν γονέων του, ὁπότεν δὲ ἦλθεν εἰς μέτρον ἡλικίας, γενόμενος τῆς ἐξουσίας του, πάντα τὰ τοῦ Κόσμου, καὶ τὸν Κόσμον αὐτὸν ἀφείξ, καὶ χωρήσας τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ κάθε βιωτικῶν, ἐξήτει τόπον ἐπιτήδειον, ἡσυχίας τε καὶ ἀρετῆς ἐργαστήριον· ὅθεν ἀνέρχεται, εἰς τὰ ὄρη τῶν Ἀγράφων· καὶ περιερχόμενος μετὰ θείων ἔρωτα τὰ ἱερὰ μοναστήρια, ἦλθε καὶ εἰς τὴν ἱεράν μονὴν τῆς Κυρίας Θεοτόκου ὁποῦ ὀνομάζεται Κονερά Πηγὴ καὶ Κορῶνα· (περὶ τῆς ὁποίας ἱερᾶς μονῆς ἄξιον εἶναι νὰ φανερώσωμεν τὸν τόπον ἐνθα εὐρίσκεται). Αὕτη ἡ ἱερά μονὴ ἦς τὸ ἐπώνυμον Κονερά Πηγὴ, ἔχουσα τὸ κλέος καὶ τὴν φήμην ἀξιάγαστον καὶ περιλάλητον διὰ τὴν ἐν αὐτῇ εὐρισκομένην πάνσεπτον καὶ θαυματόβρυτον εἰκόνα τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου, εὐρίσκεται οὐ μακρὰν ἀπέχουσα τοῦ ἄνωθεν χωρίου τοῦ Ἀγίου, ἐν αὐτοῖς δηλαδὴ τοῖς Ἀγράφοις, ἀναμέσον τοῦ κλίματος Λαρίσσης τε καὶ Τρίκκης, ἐκτισμένη λαμπρῶς καὶ φιλοτίμως εἰς τόπον ὄρεινόν καὶ περιβλεπτόν, καὶ ὁρῶσα ὅλον τὸν κάμπον τῆς Ἐλλάδος, καὶ ὁρωμένη ὑπ' αὐτοῦ ἀληθῶς, ὡσάν τις κορῶνα, ἢ στέφανος, οὐκ ὀλίγων διαλαμπάντων ἐν αὐτῇ μοναχῶν κατὰ ἀρετὴν τε καὶ ἀσκήσιν· ἰδὼν δὲ τὴν μονὴν ἐπιτηδείαν εἰς ἐργασίαν ἀρετῆς, καὶ τὸν τόπον καθὼς ἐπεθύμει ἡ ψυχὴ του, ἔμεινεν ἐκεῖ, καὶ τὸ Ἀγγελικὸν ἐνεδύθη σχῆμα· ταχθεὶς δὲ εἰς τὸν χορὸν τῶν Μοναχῶν, ἔπασχε καὶ ἠγωνίζετο μετὰ μεγάλην προθυμίαν νὰ μιμῆται τοὺς πλεον ἐναρέτους, καὶ νὰ δρέπεται καθ' ἐκάστην ἀπὸ αὐτοὺς ἄνθη ἀρετῶν, καὶ

νά στολίζῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὅθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐκατόρθωσε πᾶσαν ἀρετὴν· νηστείαν λέγω, ἀγρυπνίαν, τὴν θεῖαν ἀγάπην, καὶ τὴν οὐράνιον ταπεινώσιν, μὲ τὸ μέσον τῆς ἀγίας ὑποταγῆς· τοιοῦτος δὲ γενόμενος, ἐφάνη εὐλογον τῷ προσεστώτι, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀδελφοῖς, νά τὸν τάξουν εἰς τὸν κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας· καὶ λοιπὸν ψήφῳ κοινῇ, χειροτονεῖται ἀναγνώστης, ὑποδιάκονος, καὶ διάκονος, ποιήσας ἀρκετὸν καιρὸν εἰς κάθε βαθμὸν κατὰ τοὺς θείους ὅρους· καὶ οὕτως αἰνεῖ τὸν Κύριον ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων, ὁ ὢντως ἄξιος τῆς τοιαύτης καθέδρας, μετὰ δὲ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ, τοῦ Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου τὸ κοινὸν χρέος ἐκμετρήσαντος, καὶ εἰς τὰς οὐράνιους μονὰς ἀπελθόντος, ἔκαμνε χρεῖα νά ταχθῇ ἄλλος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην, νά ποιμαίνῃ τὸ λογικὸν τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, συζητήσεως δὲ γενομένης, εὐρέθη ὁ οὐράνιος οὗτος ἄνθρωπος Σεραφεῖμ, καὶ ψηφισθεὶς, τάττεται ὁ φωτεινὸς λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν, διὰ νά φωτίξῃ τοὺς πιστούς· ὁ ἄξιος ἐργοδότης εἰς τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀμπελῶνος Χριστοῦ· ὁ καλὸς οἰκονόμος εἰς τὴν καλὴν οἰκονομίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· ὁ δὲ Ἅγιος ἀναλαβὼν τὴν φροντίδα τῶν τοσούτων ψυχῶν, ἔδωκε τὸν ἑαυτοῦ του καὶ εἰς περισσοτέρους ἀγῶνας, φροντίζων διὰ τὸ ποίμνιόν του ὡς ἴδιος καὶ καλὸς ποιμὴν, ὁδηγῶν αὐτὸ εἰς νομὰς σωτηρίους τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, καὶ ποτίζων αὐτὸ μὲ τὰ νάματα τῆς εὐσεβοῦς καὶ καλῆς του διδασκαλίας· ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις καὶ τοιούτοις εὐρισκόμενος, ἔχων ἔνοιον τὴν ὑποποιὸν ταπεινώσιν, ἐνόμιζε νά μὴ κάμνῃ τίποτες ἄξιον ἔργον, καὶ δοῦλον ἀχρεῖον ἀπεκάλει τοῦ λόγου του διὰ τοῦτο καὶ ἐπεθύμει νά ἀξιωθῇ καὶ μαρτυρικῶν στεφάνων, καὶ τὸν Θεὸν περὶ τούτου καθ' ἐκάστην ἐπικαλούμενος· ὁ δὲ ποιὼν τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν Θεός, οὐ παρίειδε τὴν δέησίν του, οὔτε τὸν ἄφησεν ὑπερημέρον τῆς καλῆς του ταύτης ἐπιθυμίας· ἀλλὰ τὸν ἡξίωσε νά λάβῃ καὶ τὸν στέφανον τῆς καλῆς ταύτης ὁμολογίας τοῦ Μαρτυρίου μὲ τρόπον θαυμάσιον· εἰς καιρὸν τοιοῦτον, εἰς τὸν ὁποῖον, ἀγκαλὰ καὶ νά ἦτον τὸ κράτος ἀσεβές· πλὴν Χριστὸς δὲν ἐδιώκετο, καθὼς καὶ εἰς τοὺς παρόντας καιροὺς· τὸ ὁποῖον ἐγινεν οὕτως, καθὼς θέλομεν τὸ διηγηθῇ μὲ συντομίαν. Κατὰ

τὸ, ἀρχὰ ἔτος ἀπὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας, ἐξημέτισε Μητροπολίτης Λαρίσσης Διονύσιος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ὢντας κακογνώμων καὶ κακότροπος, ἐπεισθὴ εἰς λόγους καὶ ὑποσχέσεις Φράγγων, καὶ συνεργία δαιμονικῇ ἐμάζωσε πληθος ἱκανὸν, καὶ ἐκίνησε κατὰ τῶν κρατούντων τούρκων πόλεμον, ὁρμήσας πρὸς τὰ μέρη τῶν Ἰωαννίνων, ὅθεν πολλοὺς ἐφόνευσεν· καὶ ἄλλοι μὴ ὑπομένοντες τὰς καταδρομὰς του, ἔφευγον ἀπὸ τοὺς τόπους ἐκείνους· ἀλλ' ὅμως εἰς ὀλίγον καιρὸν πιασθεὶς, ἔδωκε τὴν πρέπουσαν δίκην, ἐλεεινῶς φονευθεὶς παρ' αὐτῶν, παραχωρήσει Θεοῦ, ὡς ἀνάξια ποιήσας τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ὁ δὲ Ἅγιος οὗτος Σεραφεῖμ, καὶ ζῶντος τοῦ ῥηθέντος Διονυσίου, ἐγνωρίζε τὴν κακογνώμίαν του, καὶ ὅσον ἐδύνετο ἀπέφευγε τὴν συναναστροφὴν του, περιερχόμενος πάντοτε εἰς τὰ καθ' αὐτὸν χωρία, καὶ τὸν λαὸν τοῦ Χριστοῦ διδάσκων, πιασθέντος δὲ ὡς εἶπομεν τοῦ Διονυσίου, καὶ φονευθέντος, καὶ τῶν τούρκων εὐρισκομένων ἐπὶ εἰς τὸν ταραχὴν ἐκείνην, ἔκαμνε χρεῖα νά κατέβῃ ὁ Ἅγιος εἰς Φανάριον, τοῦ καιροῦ ἐλθόντος διὰ νά μοιράσῃ, εἰς τοὺς ἐκεῖσε ἀγάδες τὰ συνήθη πεσχέςσια, εἰς δὲ τὸ Φανάρι ἦσαν τινὲς τούρκοι ἀγάδες φθονοῦντες τὸν Ἅγιον, διὰ τὴν ἀρετὴν του, ὑπὸ τοῦ δαίμονος παροξυνθέντες, καὶ ἐξήτουν καιρὸν, καὶ τρόπον ἐπιτήδειον, ὥστε ἢ νά τὸν ρίψουν ἀπὸ τόσον ὕψους τῆς ἀρετῆς, εἰς ἀσέβειαν, ἢ νά τὸν εὐγάλουν ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζοὴν· ὅθεν αἰτίας δραξάμενοι εὐλόγου τῆς ἀποστασίας τοῦ Διονυσίου, καθὼς εἶδον τὸν Ἅγιον, ἄρχισαν νά λέγουν ἀναμεταξύ τους· καὶ οὗτος μετὰ τοῦ Διονυσίου ἦτον, καὶ τώρα πῶς ἐτόλμησε καὶ ἦλθεν ἐμπρὸς μας, ἐπίβουλός μας ὢντας· ὁ δὲ Ἅγιος ἀκούων ταῦτα ἠπόρευε, καὶ ὡς ἀνάτιος ὢν, ἐνόμιζε νά τὰ λέγουν περὶ ἄλλου τινός· διὰ τοῦτο καὶ μὲ θάρρος τοὺς ἐρώτησε· περὶ τίνος, φησὶ, λέγετε ταῦτα; οἱ δὲ ἀποκριθέντες μετὰ θυμοῦ εἶπον· διὰ λόγου σου, ὃ ἀποστάτα, καὶ ἐπίβουλε· νά ὁποῦ ἦλθες εἰς τὰς χεῖράς μας· τώρα θέλεις λάβει καὶ ἐσὺ ἐκεῖνο ὁποῦ σοῦ πρέπει· ἔξω μόνον ἀνίσως καὶ θελήσης νά ἀφήσης τὴν πίστιν σου, καὶ νά γίνῃς τούρκος, τότε θέλομεν σὲ συγχωρήσει, καὶ σὲ τιμήσει μεγάλως, ὡσὰν ὁποῦ μὲ τὸν τρόπον τοῦτον γνωρίζομεν πῶς ἐμετανόησες, καὶ ἔγινες ἓνα μὲ τοῦ λόγου μας· ὁ δὲ Ἅγιος καί-

τοι παρ' ἐλπίδα ταῦτα ἀκούσας, ποθὼν δὲ καὶ ὡς εἴρηται τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ Μαρτύριον, δὲν ἐδειλίασε τελείως, ἀλλὰ σταθεὶς μὲ καθαρὸ καὶ ἀσύγχιστον πρόσωπον τοὺς εἶπεν, ὅτι μὲν ἐγὼ ἀπὸ τὴν τοιαύτην κατηγορίαν εἶμαι τελείως ἀμέτοχος, ὅχι μόνον ἅπαντες οἱ Χριστιανοὶ τὸ ὁμολογῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς οἱ τοῦρκοι (ἐὰν θέλετε νὰ φανερώσετε τὴν ἀλήθειαν) τὸ γνωρίζετε καλῆτερα· τοῦτο δὲ ὁποῦ λέγετε νὰ ἀφήσω τὴν πίστιν μου, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν θάνατον, δὲν θέλω τὸ καταδεχθῆ κατ' οὐδένα τρόπον, νὰ ἀφήσω τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν, καὶ νὰ συνταχθῶ τῷ δαίμονι· καὶ μάλιστα ὁποῦ θέλω πάθει ἀδίκως καὶ διὰ τοῦτο ἐλπίζω ἀπὸ τὸν Δεσπότην μου νὰ τύχω καὶ περισσοτέρας τιμῆς· τὴν δὲ τιμὴν τὴν ἐδικήν σας, οὔτε νὰ τὴν ἀκούσω δὲν τὸ καταδέχομαι· ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἀσεβέστατοι, καὶ ἰδόντες ὅτι ἀπέτυχον τοῦ πρώτου σκοποῦ, ὥρμησαν ἅπαντες κατὰ τοῦ Ἁγίου, καὶ ἔλκοντες αὐτὸν μὲ βίαν μεγάλην, ὡς ὅμοι καὶ ἀπάνθρωποι, τὸν ἔφεραν εἰς τὸν ἡγεμόνα (τὸν παρ' αὐτοῖς Χαμουζάμπην ὀνομαζόμενον) καὶ ἐβόων κατὰ τοῦ δικαίου, καὶ ἀθόφου λέγοντες, καὶ οὗτος μετὰ τοῦ καταράτου Διονυσίου ἦν, ἐχθρὸς καὶ ἐπίβουλός μας· διὰ τοῦτο εὐγαλέ τον ἀπὸ τὴν ζωὴν του μὲ κακὸν θάνατον, διὰ νὰ παιδευθοῦν καὶ ἄλλοι· καὶ ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι· ὁ δὲ ἡγεμὼν καθήσας ἐπὶ θρόνου παρέστησε τὸν Ἅγιον ἔμπρὸς του· καὶ πρῶτα μὲν ἄρχισε καὶ αὐτὸς μὲ τρόπον ἡμερον νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Ἅγιον, βλέπω σε ἄνθρωπε, πῶς εἶσαι φρόνιμος, καὶ θαναυιάζω πῶς ἐσυμφώνησες μὲ ἐκεῖνον τὸν κακὸν ἄνθρωπον, καὶ δὲν ἐμέτρησες εἰς τὸν νοῦν σου πῶς ἠθέλετε νὰ ἐπιχειρισθῇτε πρᾶγμα ἀδύνατον, καὶ τῆς ζωῆς σας ὀλέθριον· καὶ ἰδοὺ βλέπεις πῶς ἐκεῖνος κακὸς, κακῶς ἀπώλετο· καὶ ἐσὺ νὰ ὁποῦ ἐπιάσθῃς, καὶ κινδυνεύει ἡ ζωὴ σου, νὰ ἀποθάνῃς μὲ ἐλεινὸν θάνατον καὶ ἐπώδυνον· ὅμως ἐγὼ βλέπωντας τὴν φρονημάδα σου, λέγω, πῶς ὡς ἄνθρωπος νὰ ἡπατήθῃς, καὶ λυπούμενος νὰ σὲ θανατώσω, σὲ συμβουλεύω νὰ γίνῃς τοῦρκος· καὶ μὲ τοῦτο ὅχι μόνον τὴν ζωὴν σου θέλομεν σὲ χαρίσει, ἀλλὰ καὶ εἰς τιμὴν μεγάλην θέλομεν σὲ ἔχει διὰ τὴν φρονημάδα σου· ὁ δὲ Ἅγιος μὲ συντομίαν ἀποκριθεὶς εἶπεν· ὅτι μὲν ἀδικοι πάσχω, καὶ ἀναίτιος ὢν, ὡς

ὑπαίτιος παρεδόθην, τὸ γνωρίζεις καλῶτα· ὅμως ἐγὼ τὴν πίστιν μου δὲν θέλω τὴν ἀρνηθῆ, οὔτε θέλω χωρισθῆ ποτὲ ἀπὸ τὸν γλυκύτατόν μου Δεσπότην καὶ Θεόν, Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ νὰ θυρίους θανάτους ἡθελε λάβῃ διὰ τὸ ὄνομά του τὸ Ἅγιον, χαρὰν μου καὶ εὐφροσύνην τὸ ἔχω· πρὸς ταῦτα, ὦ ἡγεπαῖε, σφάττε, κόπτε, ποίει ὅ,τι εἶναι τῆς ἐξουσίας σου· ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀσεβὴς ἐκεῖνος καὶ ἀδικος κριτὴς, ἐπρόσταξε νὰ τὸν δέιρουν ὥραν πολλήν, καὶ ἀνηλεῶς νὰ κατακόψουν τὴν μύτην του εἰς λεπτὰ, τούτου γενομένου, καὶ τοῦ Ἁγίου πάσχοντος τὰ τοιαῦτα ὡς ἐν ἄλλοτρίῳ σώματι, καὶ εὐχαριστοῦντος καὶ εὐλογοῦντος τὸν Θεόν, ἐπρόσταξεν ὁ κακὸς, καὶ ἀσεβὴς κριτὴς νὰ τὸν ρίψουν εἰς φυλακὴν, καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν τελείως ἀνεπιμέλητον, καὶ οὔτε τροφήν τινα νὰ τὸν δώσουν, οὔτε ποτὸν, μήπως καὶ μεταγνώμῃσιν, καὶ κάμῃ τὸ θέλημά τους· ὁ δὲ Ἅγιος ἐν τῇ φυλακῇ εὐρισκόμενος καὶ βλέπων εἰς τοῦ λόγου του τὰ στίγματα τοῦ Ληιστοῦ ἔχαιρε, καὶ τῷ Χριστῷ μεγάλας ὁμολόγει τὰς χάριτας, ὁποῦ τὸν ἤξιωσε νὰ πάθῃ διὰ τὸ ὄνομά του τὸ Ἅγιον, καὶ τὸν ἐπαρκαλῇ νὰ τοῦ δώσῃ ὑπομονὴν νὰ τελειώσῃ τὸ Μαρτύριον. Τῇ δὲ ἐξῆς καθήσας πάλιν ὁ ἄρχων ἐπὶ τοῦ δικαστικοῦ θρόνου μὲ ἄμετρον ἔπαρσιν, ἐπρόσταξε καὶ ἔφεραν τὸν Ἅγιον ἔμπρὸς του· καὶ ἄρχισε νὰ λέγῃ πάλιν πρὸς αὐτόν· ἀρὰ γε ὦ Σαραφείμ, ἐσωφρονίσθης ἀπὸ τὴν χθεσινὴν παιδείαν, καὶ ἐγνώρισες τὸ συμφέρον σου, ὁποῦ νὰ κάμῃς ἐκεῖνο ὁποῦ σὲ λέγω, καὶ ὡς φίλος σου σὲ συμβουλεύω, ἢ στέξεις ἀκόμη εἰς τὴν κακογνωμίαν ἐκείνην; ὁ δὲ Ἅγιος ἰστάμενος φαιδρῷ τῷ προσώπῳ εἶπεν· ἔπρεπεν ὦ ἡγεμὼν, πρὸς ταῦτα νὰ μὴ σὲ δώσω καμμίαν ἀπόκρισιν, ἐπειδὴ καὶ λέγεις πῶς εἶσαι φίλος μου, καὶ μὲ συμβουλεύεις τοιαύτην ἀσεβῆ συμβουλὴν, ὁποῦ νὰ ἀφήσω τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν, τὸν Ποιητὴν μου καὶ Πλάστην μου, καὶ νὰ πιστεύσω εἰς ἕνα ψεύστην προφήτην, καὶ ἀσεβῆ ἄνθρωπον, ταῦτα λέγοντος τοῦ Ἁγίου, ὁ ἀσεβὴς ἐκεῖνος, δὲν ὑπέμεινε νὰ τελειώσῃ ὁ Ἅγιος τὸν λόγον του, ἀλλὰ εὐθὺς ἐπρόσταξε πάλιν νὰ τὸν δέιρουν σφοδρότατα, ἔπειτα νὰ τὸν τανίσουν χεῖρας καὶ πόδας, καὶ νὰ βάλλουν ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν του, μίαν μεγάλην πέτραν, καὶ ἀνηλεῶς νὰ κατακόπτουν, καὶ νὰ ξεσχίζουν τὰς σάρκας του.

Ἐλεῖται τὸν ἐπότηζαν νερὸν μετὰ κονιορτοῦ καὶ χολῆς μεμυγμένον· ὁ δὲ Ἅγιος, τὸ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ πάθος ἰδὼν γινόμενον εἰς αὐτὸν, ἔχαιρεν· εἰς τοσοῦτον ὅπου καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνγλεῖς δῆμιοι, βλέποντες τὸν ὅπου ὑπέμεινε τὰ τοιαῦτα, καὶ τοιαῦτα, καὶ τοσαῦτα μετὰ εὐχαριστίας, καὶ τὸ πρόσωπόν του ὅπου ἦτον λαμπρὸν καὶ εὐφραινόμενον, ὥσάν νὰ ἦτον εἰς εὐωχίαν, καὶ ὄχι εἰς τιμωρίαν ἐθαύμαζον· ὁ δὲ ἅπ᾽ ἄνθρωπος, καὶ λιθοκάρδιος ἐκεῖνος τύραννος, ἀπαυδήσας τοῖς ὄλοις, ἔδωκε τὴν τελευταίαν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν, νὰ τὸν παλουκώσουν διὰ νὰ λάβῃ βίαιον θάνατον· φερομένου δὲ τοῦ Ἁγίου εἰς τὸν τῆς καταδίκης τόπον, μία ἀράπισσα, μελανωτέρα εἰς τὴν ψυχὴν παρὰ εἰς τὸ σῶμα, ἰσταμένη ἀπὸ τινα τοῖχον, ὕβριζε καὶ ἀτίμαζε τὸν Ἅγιον, μὲ αἰσχρὰς καὶ ἀτίμους ὕβρεις· ὁ δὲ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ θεράπων πιστότατος, μιμούμενος καὶ κατὰ τοῦτο τὸν Χριστὸν, κατάραν μὲν κατὰ τῆς ἀθέου ἐκείνης οὐδεμίαν εἶπεν, ἀλλὰ μόνον στραφεὶς καὶ ἰδὼν αὐτὴν μὲ τὸ ἱλαρόν του ἐκεῖνο πρόσωπον, εὐθὺς ὥσάν νὰ ἦγε δύναμις ἀπὸ τὸ εὐλογημένον του πρόσωπον καὶ τὴν ἐκτύπησε· καὶ ὃ τοῦ θαύματος, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω ἢ ἀναιδῆς καὶ μεμελανωμένη ἐκείνη ὄψις, ὁμοίως καὶ τὸ στόμα καὶ τὰ ὀμμάτιά της ἐστράφησαν, καὶ ἔγινεν ὁμοία τῷ πατρὶ της διαβόλῳ, καὶ ἔζησε μὲ τὴν πληγὴν ἐκείνην χρόνους δεκαπέντε, γενομένη θέαμα ἐλεεινὸν εἰς τοὺς ὁρῶντας· πλὴν δύστροπος καὶ δαιμονιώδης οὖσα, καὶ τοιαῦτα παθοῦσα, δὲν ἄφησε τὴν κακογνωμίαν της, ἀλλὰ ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ δυστροπίᾳ διέδρῳξε τὴν μαρὰν της ψυχὴν ἀπελθοῦσα εἰς τὸν ἐτοιμασμένον αὐτῇ, καὶ πᾶσι τοῖς ὁμοίοις αὐτῆς τόπον τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ὁ δὲ Ἅγιος φθάσας εἰς τὸν τῆς καταδίκης τόπον ἔνθα ἐγίνετο κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς τὰ συναλλάγματα, ἦτοι τὸ παζάρι, πλησίον εἰς τὴν εὐρισκομένην ἐκεῖσε κυπάρισσον, καὶ συγλισθεὶς παρὰ τῶν ἀσπλάγχχνων, εὐχαριστῶν παρέδωκε τὴν ἱεράν του καὶ τρισολβίαν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, τῇ δ' Δεκεμβρίου. Τὸ δὲ Ἅγιόν του σῶμα, ὥρισεν ὁ θηριώδης ἐκεῖνος ἄρχων, νὰ μεῖνῃ ἐπὶ τοῦ ξύλου ἡμέρας πολλὰς, τάχα διὰ σωφρονισμὸν ἄλλων· ἀλλὰ καὶ μὲ ὄλον ὅπου ἔμεινε νεκρὸν ἡμέρας ἱκανὰς δὲν ἔπαθε τίποτε διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ὅσα εἶναι τῆς φύσεως

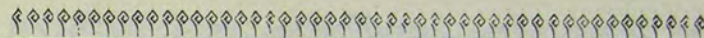
τῶν νεκρῶν σωμάτων νὰ πάσχουν· οὔτε ἐξωγκώθη δηλαδή, οὔτε δυσοσμίαν τινὰ εὐγαλεν· ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον ἔγινε, καὶ ὥσῃ ζῶν ἐφαίνετο, καὶ εὐωδίαν εὐγανεν ἁρῶντον· τὸ ὅποιον καὶ οἱ ἀσεβεῖς βλέποντες ἐθαύμαζον· οἱ δὲ εὐσεβεῖς ἔχαιρον, καὶ τῷ Θεῷ μεγάλας ἀπέδιδον τὰς εὐχαριστίας, διὰ τὴν καλὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἁγίου, καὶ ὅτι εἰς τοιαύτην ἐσχάτην γενεάν, τοὺς ἡξίωσε νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνα, ὅπου εἶχον ἐξ ἀκοῆς νὰ ἔγιναν εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς. Θέλοντες δὲ νὰ πάρουν τὸ ἀθλητικὸν ἐκεῖνο σῶμα, νὰ τὸ ἔχουν εἰς ἐπίσκεψιν καὶ βοήθειάν τους, δὲν ἐδυνήθησαν, ὅτι ὁ ἀνήμερος ἐκεῖνος θῆρ, ἔβαλεν ἱκανοὺς φύλακας, καὶ τὸ ἐφύλαγαν ἡμέραν καὶ νύκτα, μετὰ δὲ ἡμέρας ἔκοψαν τὴν μακαρίαν του Κεφαλὴν, καὶ τὴν ἔφεραν εἰς Τρίκκαλα, μαζί μὲ ἄλλας κεφαλὰς κακούργων· τὰς ὁποίας βάνοντες τὰς εἰς κοντάρια, τὰς ἔστησαν κατὰ σειρὰν ὅλας, βλέπουσαι πρὸς δυσμὰς· καὶ ταῦτα μὲν ἔκαμνον ἐσπέρας, τὸ δὲ πρωΐ, αἱ μὲν λοιπαὶ ἅπασαι κεφαλὰὶ τῶν κακούργων, ἐστέζοντο καθὼς τὰς ἔβαλον, τὴν δὲ τοῦ Ἁγίου Κεφαλὴν τὴν εὕρισκον, ὅπου ἔβλεπε κατὰ ἀνατολὰς· καὶ τοῦτο οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ εἰς πολλὰς ἡμέρας γινόμενον. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τοῦτον ὅπου ἐτελεῖτο τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, ἔτυχεν ἐκεῖ εἰς Τρίκκαλα ὁ ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς καλουμένης Δούσικον, καὶ ἰδὼν ὀφθαλμοφανῶς τὸ θαῦμα, ἔθετο εἰς τὴν καρδίαν του βουλήν καλὴν, καὶ ζῆλον Θεοῦ νὰ κάμῃ τρόπον νὰ πάρῃ τὴν ἱεράν ἐκείνην καὶ πολύτιμον Κεφαλὴν εἰς τὸ Μοναστηρίον του, νὰ τὴν ἔχῃ εἰς ἁγιασμόν, καὶ θησαυρὸν τοῦ Μοναστηρίου του ἄξιον· ὅθεν συμφωνήσας μετὰ τινος ἀλβανίτου Χριστιανοῦ, τὸν ἔταξε γρόσια πεντήκοντα νὰ κάμῃ τρόπον, νὰ κλέψῃ τὴν θαυματουργὸν ἐκείνην Κεφαλὴν νὰ τοῦ τὴν φέρῃ· ὅστις ἐπιτηρήσας τὸν καιρὸν ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ κοντὰ πρὸς τὴν αὐγὴν, θεασάμενος τοὺς φύλακας, ὅπου ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν νικηθέντες ἐτράπησαν εἰς ὕπνον, ἐπήγγεν ὅσον ἐδύνετο ἀποφητὶ· πλὴν κατεβάζοντας τὴν τιμίαν Κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ ξύλου, ἀπὸ τε τὴν βίαν, καὶ τὸν φόβον του, ἄφησε τὸ ξύλον, καὶ πεσὼν ἐκτύπησε, καὶ τοὺς φύλακας ἐξύπνησεν· οἱ ὅποιοι βλέποντες τὸν καλὸν ἐκεῖνον Χριστιανόν, ὅπου ἔκαμνε τὴν τοιαύτην θαυμαστὴν κλεψίαν, ἔδραμον νὰ

τὸν πιάσουν. Ὁ δὲ γενναῖος ἐκεῖνος, τοῦτο μὲν διὰ τὸν
 ζῆλον, τοῦτο δὲ καὶ διὰ τὸν μισθὸν, τολμήσας ἄρπαξε τὸν
 πολυτίμον ἐκεῖνον θησαυρὸν ἀπὸ τὰς τρίχας, καὶ τὸν ἔρρι-
 ψεν εἰς τοὺς ὄμους του, καὶ ὅσον ἐδύνετο ἔφευγεν· ἐδίωκάν
 τον δὲ καὶ οἱ φύλακες μὲ πολλὴν ὀρμὴν, διὰ τὴν ἐντροπὴν
 τους· ὁ δὲ καλὸς ἐκεῖνος Χριστιανὸς, γενόμενος ἐπάνω εἰς τὸ
 γεφύρι τῆς Σαλαμβρίας, καὶ βλέπωντας τοὺς φύλακας, ὁποῦ
 τὸν ἐπλησίαζαν, καὶ φοβηθεῖς, ἔρριψε τὸ θαυμαστὸν κλέψι-
 μον εἰς τὸν ποταμόν· ὅθεν καὶ οἱ φύλακες, ἰδόντες τὸ γεγο-
 νὸς ἐγύρισαν ἄπρακτοι, εἰς δὲ τὸν ποταμὸν ἐκείνον κάτωθεν
 τοῦ γεφυρίου ἱκανὸν διάστημα, κάποιοι ψαράδες εἶχαν φρά-
 κτας κατασκευασμένας διὰ νὰ πιάνουν ὀψάρια, εἰς τὰς
 ὁποίας φερομένη ἡ τρισόλβιος ἐκείνη Κεφαλὴ, ἐπιάσθη ἀπὸ
 τὰς τρίχας· δύο δὲ ὄντων τῶν ψαράδων, ὁ μὲν εἰς ἐπὶ γεν
 εἰς τὸ ὀσπῆτιόν του, ὁ δὲ ἕτερος ἔμεινε τὴν νύκτα ἐκείνην νὰ
 φυλάττῃ τὰς φράκτας· καθήμενος δὲ εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ
 βλέπων πρὸς τὴν φράκτην (ὡ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ
 Βασιλεῦ) εἶδεν ἕνα πύρινον στύλον, ὁποῦ ἐκράτει ἀπὸ τῆς
 φράκτης, καὶ ἔφθανεν ἕως εἰς τὸν Οὐρανὸν, καὶ ψαλμωδίας
 θαυμαστὰς ἀοράτως ἤκουεν. Ἐμφοβὸς δὲ γενόμενος εὐγῆ-
 κεν ἀπὸ τὸν ποταμόν, καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη εἰς ἐνὸς δένδρου
 κούφωμα, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὅλην τὴν νύκτα ἄϋπνος. Ἀφ' οὗ
 δὲ ἐξημέρωσεν, ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ἐπῆγεν εἰς τὰ Τρίκκαλα,
 καὶ ἐδιηγῆθη τῷ συντρόφῳ του τὸ θαυμάσιον· ὅθεν τὴν
 ἐξῆς νύκτα, ἐπῆγαν καὶ οἱ δύο νὰ ἰδοῦν τί ἦτον τὸ φανέν,
 καὶ διανυκτερεύσαντες, εἶδον ἄλλιν ὁμοίως τὸν πύρινον στύ-
 λον, καὶ τὰς ψαλμωδίας ἤκουσαν, καὶ μὴν ὑπομείνοντες τὸ
 φοβερὸν τοῦ θαύματος, φεύγοντες ἐκεῖσε ἐπῆγαν ἄλλιν εἰς
 τὸ κούφωτον δένδρον· καὶ εἰσελθόντες ἔβλεπον ἐκεῖθεν ἀπὸ
 τὴν τρύπαν τὸ τεράστιον ὅλην τὴν νύκτα, μὴ κοιμηθέντες
 τελείως ἀπὸ τὸν φόβον τους· ἐλθούσης δὲ τῆς ἡμέρας, ἐπῆ-
 γαν νὰ ἰδοῦν τί ἦτον τὸ θαῦμα ὁποῦ τὴν νύκτα ἔβλεπον· καὶ
 στοχαζόμενοι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὁποῦ ἔβλεπαν τὸν πύρι-
 νον στύλον, ἤσαν τὴν μαρτυρικὴν καὶ χαριτόβρυτον Κεφα-
 λὴν, περιπεπλεγμένην ἀπὸ τὴν φράκτην, ἐγνωρίσαντες δὲ
 αὐτήν, ἐχάρηκαν εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ πολυτίμου θησαυροῦ·
 τοιγαροῦν περιστείλαντες αὐτήν, καὶ ἀναλαβόντες τὴν ἔφε-

ρον τῷ ῥηθέντι ἡγουμένῳ· ὁ δὲ καλότηχος ἡγούμενος ἰδὼν
 τὸ ποθούμενον ἀνεσκήρτησε· καὶ λαβὼν τὸ θαυμαστὸν κυ-
 νῆγι, ἔδωκεν αὐτοῖς χάριν τῆς εὐρέσεως, γρόσια πεντήκοντα·
 μετὰ δὲ παρέλευσιν καιροῦ μαθόντες οἱ ἀδελφοὶ τῆς Κρυε-
 ρᾶς Πηγῆς τὴν ὑπόθεσιν, ἔπεμψαν τὸν ἡγούμενόν τους, μετὰ
 τινος προστοῦ τοῦ Νεοχωρίου, Παναγιώτου Κωσκολᾶ ὀνο-
 μαζομένου, διὰ νὰ πηγαίνουν νὰ ζητήσουν τὴν Ἱερὰν καὶ
 Μαρτυρικὴν Κάραν ἀπὸ Δούσιζον, ὡς αὐτοῖς ἀνέγκουσιν,
 διὰ τὸ εἶναι τὸν Ἅγιον Κοινοβιάτην τῆς ἀπερχόμενοι δέ,
 κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ, εὖρον εἰς Τρίκκαλα καὶ τὸν Μητρο-
 πολίτην Λαρίσης· εἰς τὸν ὁποῖον ἐφανέρωσαν τὴν γνώμην
 τους, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ τοὺς συνεργήσῃ εἰς τὸ δί-
 καιόν τους ζήτημα· ὁ ὁποῖος κρίνων τὸ δίκαιον, ἀποφάσισε
 νὰ λάβουν οἱ Δουσιζῶται τὰ πεντήκοντα γρόσια, καὶ νὰ δώ-
 σουν τὸν θησαυρόν, ὅπερ καὶ ἐγένετο· ὁ δὲ ἡγούμενος, καὶ ὁ
 ῥηθεὶς Παναγιώτης, λαβόντες τὸ ποθούμενον, τὴν ἔφερον
 εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Κρυερᾶς Πηγῆς, καὶ κατασκευά-
 σαντες κιβώτιον θαυμαστὸν τὴν ἔβαλον, καὶ εἰς τόπον ἱερὸν
 καὶ ἐπιτήδειον τὴν ἀπέθεσαν· ἡ ὁποία μένει καὶ μέχρι τοῦδε
 σῶα, εὐωδιάζουσα, καὶ θαύματα βρύνουσα ἄπειρα, ἐλευθε-
 ρώνουσα τοὺς πιστῶς προσερχομένους παντοίων νοσημάτων,
 καὶ εἰς τὴν ὀλέθριον πανοῦκλαν, ἐφάνη μυριάκις θαυματουρ-
 γοῦσα, καὶ πολλὰς χώρας εὐσεβῶν ἐλευθεροῦσα, μέχρι τῆς
 σήμερον ἀπὸ τὴν χαλεπὴν ταύτην ἀσθένειαν.

Οὗτος λοιπὸν εἶναι ὁ βίος, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ Μαρτύριον
 τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ, τὸ ὁποῖον ἀκούοντες
 νομίζω, καὶ βέβαιος εἰμὶ, νὰ ἔγινε μέσα εἰς τὸ ἐνθυμητικὸν
 τῆς ψυχῆς σας, ἐκεῖνο ὁποῦ ἦτον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς διηγῆ-
 σεως, νὰ ἰστορήθῃ δηλαδὴ (εἰ καὶ ἀπὸ ἀνεπιτήδειον χεῖρα,
 πλὴν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος) μία θαυμά-
 σιος Εἰκόνα· καὶ νὰ βλέπετε εἰς αὐτήν, τὸν Δεσπότην καὶ
 Θεὸν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καθήμενον ἐπὶ Θρόνον λαμ-
 προῦ, καὶ Βασιλικοῦ· καὶ ἀπὸ μὲν τὸ ἕνα μέρος, τὴ Σερα-
 φῖμ δορυφοροῦντα, ἀπὸ δὲ τὸ ἄλλο μέρος, χοροὺς Ἁγίων
 Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων, καὶ Ὁσίων, κατέναντι δὲ τοῦ Βασι-
 λέως Χριστοῦ, τὸν σήμερον ἐορταζόμενον Ἱερομάρτυρα Σε-
 ραφεῖμ, προσφέροντα τῷ Δεσπότη καὶ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων

δῶρα πολύτιμα· μετὰ τὸ ἓνα χεῖρ μὲν τὴν ἀρχιερωσύνην μετὰ τοὺς καρπούς της· καὶ μετὰ τὸ ἄλλο, τοὺς ὁσιακοὺς καὶ ἀσκητικούς ἀγῶνας, μέσον δὲ τούτων τὸ Μαρτύριον βασταζόμενον, καὶ ἀσφαλῶς σφιγγόμενον, ἀπὸ τε τοὺς ἀσκητικούς ἰδρώτας, καὶ τοὺς ἐπισκοπικοὺς καρπούς, καὶ τὸν μὲν Οὐράνιον Βασιλέα, ἀποδεχθέντα τὰ θαυμαστά καὶ πολύτιμα δῶρα, νὰ ἐγείρεται ἀπὸ τοὺς Χερουβικοὺς θρόνους, καὶ νὰ στεφανῇ τὸν πιστότατόν του θεράποντα Σεραφεῖμ, μετὰ ἓνα τρίπλοκον διάδημα, ἐστολισμένον δηλαδὴ, μετὰ μαρτυρικά, ἀρχιερατικά, καὶ ἀσκητικά χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὰ δὲ Σεραφεῖμ κρατοῦντα, καὶ εὐφημίζοντα νὰ παραλαμβάνωσι τὸν ὁμώνυμόν τους, καὶ νὰ τὸν φέρωσιν, ὡς μὲν Ὁσίον, εἰς τὸν χορὸν τῶν Ὁσίων, ὡς δὲ Ἱεράρχην, εἰς τοὺς Ἱεράρχας, καὶ εἰς τοὺς Μάρτυρας, ὡς Μάρτυρα· ἐκ τῶν ὁποίων ἕκαστος χορὸς, δεχόμενος τὸν συναθλητὴν τους, νὰ κάμωσι μίαν κοινὴν χαρὰν μετὰ τὰ Σεραφεῖμ, καὶ μετὰ τὰς λοιπὰς Ἀγγελικὰς δυνάμεις, καὶ χοροὺς τῶν δικαίων. Ταῦτα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς θεωροῦντες, ἀδελφοί, εἰς τὴν ζωγραφηθεῖσαν ἀληθινὴν Εἰκόνα, ἃς ἐορτάσωμεν καὶ ἃς πανηγυρίσωμεν μαζί μετὰ τὰς Ἀγγελικὰς δυνάμεις, καὶ μετὰ τοὺς χοροὺς τῶν δικαίων, ὅχι μετὰ φαγοπότια ὡς ἐθνικοί, οὐτε μετὰ χοροὺς καὶ παιγνίδια, ἀλλὰ μετὰ ὕμνους, μετὰ δοξολογίας, παρακαλοῦντες τὸν Ἅγιον νὰ παραλάβῃ μαζί του, τὰ τε Σεραφεῖμ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν χοροὺς τῶν Ἀγίων, νὰ προσφέρουν τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ ἡμῶν πρεσβείαν δι' ἡμᾶς· ὅπως ἐδῶ μὲν νὰ λυτρωθῶμεν ἀπὸ κάθε θλίψιν καὶ πειρασμὸν τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, ἐκεῖ δὲ νὰ τύχωμεν τῶν Οὐρανίων ἀγαθῶν, ἐν Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ ἡμῶν Θεῷ, ᾧ πρέπει δόξα, τιμὴ καὶ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΤΥΠΟΣ

ΚΑΘ' ΟΝ ΔΕΙ ΨΑΛΛΕΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΟΚΤΩΗΧΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Καὶ πῶς οὗτοι συνεστάθησαν.

Εν ἔτει ἀπὸ τῆς ὁ ἐν ἱερῷ πανοσιώτατος κύριος Ἰωαννίκιος, ὁ καὶ ἅγιος Καθηγούμενος τῆς σεβασμίας ἡμῶν Μονῆς, τῆς ἐπιλεγόμενης Κρουεῖας Βρύσεως, ἀπελθὼν εἰς τὸ ἀγιώνυμον ὄρος τοῦ Ἁθῶ, χάριν προσκυνήσεως τῶν ἐκεῖσε εὐαγῶν καὶ βασιλικῶν Μοναστηρίων, πρὸς ἄλλοις ἀξιολόγοις, περιειργάσατο καὶ ὅτι ἕκαστον τούτων, μάλιστα τῶν ἐγκρίτων, ἔχει τυπικὸν χειρόγραφον, ὃπερ μετὰ πάντων τῶν ἄλλων διατάσσεται καὶ ὥστε κατὰ πᾶν Σάββατον ἐν τῷ Ὁρθρῷ, μετὰ τῶν ἄλλων κανόνων τῆς ἡμέρας, ψάλλεσθαι καὶ κανόνα τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς, ὅθεν καὶ ὁκτὼ ἁσματικοὺς Κανόνας ἕκαστον Μοναστήριον πλουτεῖ τοῦ οἴκειον Ἁγίου εἰς πάντας τοὺς ἡχούς, κατὰ τὴν τούτων περίοδον ἐκείνοις χρόνοις, ἡγοῦν ἐν τῷ σαββάτῳ τῆς ἐβδομάδος, καθ' ἣν ψάλλεται ὁ α' ἡχος, ἐν αὐτῷ ᾄδεται καὶ ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς ὁ εἰς τὸν α' ἡχόν· ὡσαύτως καθ' ἣν ἐβδομάδα μέλλεται ὁ β' ἡχος, ἐν αὐτῇ τῷ σαββάτῳ καὶ τοῦ τῆς Μονῆς Ἁγίου ὁ εἰς τὸν β' ἡχόν κανὼν ψάλλεται, καὶ οὕτως ἐφεξῆς· ἡ δὲ τάξις ἐνασμενισθεῖσα τὰ μάλιστα ἢ αὐτοῦ πανοσιότης, ἔγνω καὶ αὐτὴ δημιουργῆσαι διὰ τινος τῶν ἐν ἐκείνῳ τῷ ὄρει ἐπιδεξίου περὶ τὰ τοιαῦτα κανόνων ὁκτώηχον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ καθ' ἡμᾶς ἱερὰ Μονὴ τιμᾶται ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, ἣτις οὐ χρήζει νεοπλάστον κανόνων, ὡς μυρίων αὐτῇ προεξουφασμῶν, διὰ τὸ αὐτῇ ὑπερένδοξόν τε καὶ πολυνύμνον· διὰ ταῦτα ἔδοξε τῇ αὐτοῦ πανοσιότητι, καθὼς καὶ τοῖς αὐτόθι ἐλλογίμοις καὶ ἐναρέτοις ἀνδράσιν, εἰς τιμὴν μόνου τοῦ νεοφανοῦς Ἁγίου καὶ πολιούχου ἡμῶν, Ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ Σεραφεῖμ, συμπλέξαι τὸ ὁκτώηχον, καὶ ἐν μὲν τῇ Μονῇ ψάλλεσθαι ἐκάστη β' ἐσπέρας κανόνα τοῦ Ἁγίου, ἐκ τούτου τοῦ ὁκτώηχου, κατὰ τὸν ἐνόρ-

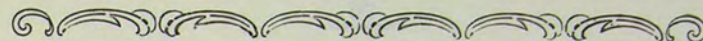
δινον ἦχον, ὡς ἀνωτέρω ἔφαμεν, διὰ τὸ ἐν γ' ἡμέρᾳ διανῦσαι τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλητικὸν αὐτοῦ στάδιον. Ὅτε δὲ ἔξω τῆς Μονῆς ἡ πάντιμος αὐτοῦ Κάρα ἄγεται, πρὸς νοσημάτων παντοίων, οὐχ ἥμιστά δὲ τῆς πανώλους ἀπαλλαγὴν, καὶ μετ' αὐτῆς ἀγιασμὸς ἐπιτελεῖται, τηνικαῦτα κατὰ τὴν ἡμέραν, καὶ τὸν κανόνα τοῦ ἦχου ψάλλεσθαι, τουτέστι, τῇ α' ἡμέρᾳ, εἰτ' οὖν τῇ Κυριακῇ, τὸν εἰς α' ἦχον κανόνα τοῦ Ἁγίου. ἄδεσθαι τῇ β' τὸν εἰς β' καὶ ἔξης ἀκολουθῶς, ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν μηνὸς Δεκεμβρίου τῇ δ' τοὺς ἀγῶνας τοῦ μαρτυρίου ἐξετέλεσεν, ἐν ἣ ἡ τῆς ἀγίας μάρτυρος Βαρβάρας μνήμη ἄγεται· διὰ τοῦτο μετετέθη ἡ μνήμη αὐτῆς τῇ γ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, καὶ τῇ δ' ἐορτάζεται μόνος ὁ Ἀγγελώνυμος Σεραφεῖμ, ὡς ταῖς πρεσβείαις αὐτοῦ ἡμᾶς περισκέπτεσθαι. Ἀμήν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ἦρωλεγεῖον πρὸς τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Σεραφεῖμ, ὡς ἐκ προσώπου τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς μετ' εὐλαβείας λεγόμενον.

Κράσθ' ἱερὴ Σεραφεῖμ ἀπερείσιος ὄλβος ἐοῦσα
Μουνῇ ἡμετέρῃ, θαῦμα μέγ' εὐσεβέσιν, ἡδ'
Ἄλκαρ σθεναρὸν, θεράποντας ὕμνους δ' ἀπαλάλκοις,
Γουννομένους γοερῶς οὐλομένης τε νόσου.
Ἡὐθ' ἀγνῆς ἴζων Τριάδος παρ' ἑῃς τε θύωκον,
Ἀζυγέσιν τ' ἄδων ὕμνον ἐπουρανίοις.
Θεσπεσίην τε πιεζέμενος μουνὴν τε ποθεῶντας
Καίνυσο διὴ πάντας τίσεσιν ὠκυμόροις.

Διονυσίου Ἱερομοναχοῦ τοῦ ἐξ Ἀγραφῶν.

ΚΑΝΟΝΕΣ ΟΚΤΩΗΧΟΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΝ ΝΕΟΦΑΝΗ

ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΧΩΡΙΟΥ

Τὸν θαυματουργόν, ψαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγία αὐτοῦ Μονῇ, τῇ Κορώνῃ ἐπιλεγομένη, κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν τῆς δευτέρας, διὰ τὸ τελειοθεῖναι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ μαρτύριον ἐν ἡμέρᾳ γ' ψάλλονται δὲ κατὰ τὸ ὕψος τοῦ ἦχου τῆς ἐβδομάδος.

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Τόδε πλέκω σοι ᾠσμα ὦ θεηγόρε.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Ὡδὴ α'. Ἦχος α'. Ὡδὴν ἐπινίκιον ᾄτουμεν πάντες.

Τῶν θείων παντάρχα σου ἐξαπερεύγων, σπινθῆρα σοφίας
μοι ἐξ ὕψους ἐμπνευσον, ὡς ἂν τὸν τούτοις κροτῶ, ὁμω-
νυμῶντα Σεραφεῖμ, τὸν ἱερόαθλον.

Οὐράνια στέφανα τῷ Ἱεράρχῃ, καὶ Μάρτυρι πλέξωμεν, Σε-
ραφεῖμ δρέποντες, ἀνθέων τῶν τῆς Γραφῆς, οὐράνιος γὰρ
καὶ αὐτός, ἐφ' οἷς ἡρίστευσε.

Νικήσας τὸν δόλιον, ἠνθησας μάκαρ, ὡς φοῖνιξ ὁ δίκαιος,
καὶ ἐκπεπλήθυσαι, ὡς κέδρος μετὰ λαμπρῶν, Μαρτύρων
καὶ Ἱεραρχῶν, οὗ ὁ παράδεισος.

Θεοτοκίον.

Πρυστοὶ χρηματίσαντες δι' ἁμαρτίαν, πρὸς ζωὴν τὴν ἄρεν-
στον, διὰ σοῦ Δέσποινα, ἀνακεκλήμεθα, διὸ τὴν χάριν
σοι πιστῶς ἐπιγραφόμεθα.

Ὡδὴ γ'. Σερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ενδιαπρέπεις θεαυγέστατα, χάρισι διτταῖς ἀγγελώνυμε, ἱε-
ραρχίας ἀκραιφνοῦς, καὶ νομίμου ἀθλήσεως, τοὺς ὕμνουν-
τάς σε οὖν μάκαρ, οὐρανόθεν χαρίτῳ σου.

Περιδρόμενος τῷ αἵματι, τῷ τοῦ μαρτυρίου πανένδοξε, τῷ ἀθλοθέτῃ σου Χριστῷ, τροπαιοῦχος παρέστηκας, κατὰ Παῦλον ἀπολαύων, νῦν δικαίως τὸν στέφανον.

Ποιῶδες νόσημα ἡ θεία σου, Κάρα Σεραφεῖμ ἀποκρούεται, ὥσπερ τὸ φῶς τὸ ὑλικόν, τὸν βαθὺν ζόφον Ἄγιε, ἦν ἡμῖν ὡς θεῖον κληρον, εὐδαιμόνως κατέλιπες.

Θεοτοκίον.

Νύμφη ἐφάνης θεοκόσμητε, τοῦ Πατρὸς ὡς Μήτηρ πανάμωμος, Υἱοῦ καὶ Λόγου ἀψευδῶς, καὶ θυγάτηρ τοῦ Πνεύματος, τῆς οὖν ὅλης θεαρχίας σε, δοχεῖον κηρύττομεν.

Ὁδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Εκλήρυτες πρὸ πάντων, ἀνόμων τὸν Χριστόν, ὡς Θεὸν καὶ ἄνθρωπον φροντίζων μηδαμῶς, τῶν ἐξομώσασθαι τοῦτον ἀναγκαζόντων, καὶ διὰ τοῦτο σε ὡμῶς κολαζόντων, μέγα σου στεῒρδ' ἐκνίκημα.

Κατέλαβες παμμάκαρ τὸ ἄκρον ἐφετόν, σπείρας γὰρ ἐν δάκρυσι, θερίζεις ἐν χαρᾷ, καὶ συναυλίζῃ οὐσίαις τῶν ἀσωμάτων, καὶ ἐορτάζουσι χοροῖς τῶν πρωτοτόκων, ἔνθα ἡ χαρὰ ἡ ἀνέκφραστος.

Ως ἔνδοξος ὑπάρχει τρόνῳ ἡ Μονή, αὕτη ἡ πλουτήσασα, τὴν Κάραν σου Σοφέ, ἐπὶ γὰρ ταύτη κανυῖται ὑπὲρ χρυσίου, καὶ ὑπὲρ λίθους πολλοὺς τῶν πολυτιμῶν, ἔχει καὶ αὐτὴν ὡς πανάκειαν.

Θεοτοκίον.

Ο μέγας ἐν προφήταις, Πανύμνητε, Μωσῆς τυπικῶς τεθέσθαι ἐν βάτῳ καὶ πυρὶ, τοῦ μυστηρίου τὸ θαῦμα τῆς σῆς λοχείας· καὶ γὰρ ἀφλέκτως πῦρ τὸ αὐτὸν ἐδέξω· δόξα τῷ Θεῷ τῷ φανέντῳ ἐκ σοῦ.

Ὁδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐκλάμψει.

Συστενώσας τὴν ὑλῶδη δυάδα ἀσκήσεις, ἐπλατύνθης τῆς ψυχῆς ἀριστεύ τὴν τριμέρειαν· ἔνθεν καὶ ἡ ἄκτιστος μονάς, τοῦ θεοῦ μαρτυρίου ὥσπερ ἐπόθεις ἤξιωσε.

Οπνίκα τῇ γαστρί σου τὴν πέτραν ἐπέθηκαν, παρδῆσας τὸ τοῦ Παύλου, σοφέ, καθυπέψαλλες· ἀπὸ τοῦ δε γέγραπται Χριστός, οὐκ ἐν πλακί λιθίνῃ, ἀλλὰ σαρκίνῃ καρδίας μου.

Ικετεύειν σε θαρρόοιμεν σὴν Κάραν προβάλλοντες, ὥσπερ ἰκάρφος δυσωποῦσαν ἐλαίας, φιλάγαθε, λύτρωσαι παντοίων ἀναγκῶν τοὺς σὲ ὑμολογοῦντας καὶ ταύτην ἄγαν σεβάζοντας.

Θεοτοκίον.

Ο φωτίσας οὓς ὁ ἄρχων τοῦ σκότους ἐσκότισε, καὶ συνάξας οὓς ἡ πλάνη ὡς ὕδωρ ἐσκόρπισε, φωτίσον μου, σύναξον τὸν νοῦν, ἐκεῖνα πεπονθότα, τῆς σὲ τεκούσης δεήσεσιν.

Ὁδὴ ε'. Τὸν προφήτην Ἰωνᾶν.

Αγαλλέσθω, Ἱερέ, νῦν τὰ Ἄγραφα τὴν σὴν νεκτημένα κεφαλὴν, πολιοῦχον θαυμαστόν· λυτροῦνται γὰρ παντὸς κινδύνου ταύτης τῇ χάριτι.

Συνεκράθης τῷ Χριστῷ, τῇ μιμήσει τῇ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς γὰρ, ἀθλητά, ἐταννύθης, καὶ χολὴν πεπότισαι, καὶ ἐπὶ ξύλου τὸ τέλος εἴληφας.

Μή μοι γένοιτο, στεῒρδ', ἀνεβόας τῷ κριτῇ, ἀπαρνήσασθαι Χριστόν, παῖε, καῖε, τιμωροῦ· ἠδύνομαι, ἀγαλλιωμαι, ἐγκαλλωπίζομαι.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἔτεκες Θεόν, μόνη ἔμεινας ἀγνή, μόνη θέλησον αὐτή, καὶ λυθήσονται δεσμά, καὶ ὀφονται οἱ σοὶ οἰκέται τὴν σὴν βοήθειαν.

Κάθισμα, ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου σωτήρ.

Ο Θεὸς Σεραφεῖμ, ἀρχιθύταις ἐμπρέψας καὶ μάρτυσι Χριστοῦ, παρόησά σου πλεῖστη, τῷ θρόνῳ παρίσταται, νῦν τοῦ Κτίστου λαμπόμενος· ὃν αἰτήσωμεν, ὅπως ἡμῖν μεταδόῃ τῆς λαμπρότητος, ἀντανεκλάσεως τρόπῳ, ὡς ὃν θεῖον ἔσπατρον.

Ῥδὴ ζ'. Τοὺς ἐν καμίνῳ παῖδάς σου, Σωτήρ.

Αποκαθάρας, Πάτερ, σεαυτόν, ἀσκήσεσιν ἐκ νέας ταῖς ἐν τῇ σῇ Μονῇ, ἔσχες μισθὸν τὸ τελευτῆσαι δι' αἵματος, ὅπως καὶ διπλοῖς τοῖς στέμμασι στεφανωθῇς πρὸς Θεοῦ τοῦ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ως ἐκτιμηθεὶς τὴν ῥίνα εἰς λεπτά, τοῦ κτίσοντος ἕνεκα προστάξει δικαστοῦ, ὅσῳ ὁσμῇς μυρεψικῆς, ἔνδοξε, ἔνθα ὁ παράδεισος, ὁ τῶν ἀνθέων λειμῶν καὶ τῶν καλῶν ὁ θημῶν.

Θεοπαρόχου σου τῆς Κεφαλῆς αἱ χάριτες ἅπλετοι πεφύκασι σαφῶς, ὅθεν καὶ νῦν περιπατῶς κράζομεν, πᾶσαν δι' αὐτῆς ἀπέλασον, ὡς συμπαθῆς τοῦ ἐχθροῦ, τὴν κινουμένην ὁρμήν.

Θεοτοκίον.

Ναὺς Θεοῦ ὑπάρχουσα σεμνή, τοὺς πίστει σου νῦν ἐν τῷ τεμένει ἱερῶς, σφῆξε ἀθροιζομένους καὶ κράζοντας, μόνῃ κραταιᾷ ἀντίληψι, σὺ ἐδωρήθης ἡμῖν παρὰ Θεοῦ ἀληθῶς.

Ῥδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ον φρίττουσιν Ἄγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον, ὑμνεῖτε ἱερεῖς, δοξάσατε παῖδες, εὐλογεῖτε λαοὶ καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εν δόξῃ παρίστασαι, Παμμάκαρ, τηλαυγεῖ, τῷ θρόνῳ τοῦ Κτίστου σου, μετὰ τῶν Σεραφείμ, τῶν σῶν ὁμωνύμων ἐκβοῶν τὸν Τρισσόν, καὶ πάντερπον ὕμνον, αὐτῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ηλίου λαμπόμενος, σοφέ, τοῦ τριφεγγοῦς, ἀκτίσιν ὡς ἔσοπτρον ἐκείνου τηλαυγές, ἀπέστρέψας ξένως εἰς τ' οὐπίσω μορφήν, τῆς αἰθιοπίσεως ψεγούσης σε ἀθέως.

Γητῶν ἀπήλλαξαι, Θεόφρον, συστροφῶν, καὶ ὄκησας ἄσμενος, ἀθλήσας οὐρανοὺς ἐκεῖθεν οὐδὲν πάντας ἐποπτεύεις ἡμᾶς, οἷς τὴν Κεφαλὴν σου ὡς κλῆρον ἐπαφήσας.

Θεοτοκίον.

Οτόμος προέγραψε τὸ θαῦμά σου, Ἀγνή· ὁ πόκος ἐμύνησε τὸν ξένον ὑετόν, ἐν σοὶ καταβάντα, καὶ τὴν φύσιν ἡμῶν, καυσουμένην δρόσῳ, ζωῆς ἀναλαβόντα.

Ῥδὴ θ'. Τὴν φωτοφόρον νεφέλην.

Οὐρανοδρόμος ἀνέπτης, πρὸς τὰς ἐκεῖσε σκηνώσεις, ἔνθα, σοφέ, τῶν ἀμυδρῶν ἐξαρθέντων ἐσώπτρων, πρόσωπον βλέπεις ἀκραιφνῶς, πρὸς πρόσωπον ἀναρχον, καὶ ἀκτιστον ἐν μονάδι Τριάδα, καὶ δοξάζεις μετ' Ἀγγέλων ὡς Θεόν.

Ρηταρική ἀρμονία, καὶ λεξική αἰμυλία, καὶ νόημάτων ἐξοχή, περιττῶς κροτηθέντων ὄγκος ῥημάτων καὶ ρυθμός, συνθήκης οὐ δύναται αἰνέσαι σου, τὰ ὑπὲρ τοῦ Δεσπότη ἀγωνίσματα, μαρτύρων καλλονή.

Εργοῖς εἰδότες οὐχ ἅπαξ, Ἱερομάρτυς, σὴν Κάραν, μύρου ἀλάβαστρον ἡμῖν, νοητοῦ γεγονυῖαν, ἐκλιπαροῦμέν σε καὶ νῦν, ἡμᾶς δι' αὐτῆς αὐτῆς μυρίσασθαι, ὁδωδότας ἀθλίως, Σεραφεῖμ ἐν ἀμαρτίαις στυγεραῖς.

Θεοτοκίον.

Κύκλος ἐφάνης, Παρθένε, ὑπερουράνιος ὄντως, φέρων ἐντὸς τοῦ ἐμβαδοῦ, τῆς ἀφθόρου γαστροῦ σου, μίαν πλευρὰν ὑπερφῶς, τριγώνου ἀκτίστου τε παμμέδοντος, ἐνυπόστατον θείαν, ἢ λατρεύω ὡς Θεῷ ἀληθινῷ.

Στιχηρὰ πρὸς τὸν αὐτὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Σεραφεῖμ
Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Εμπέρησαι θείοις ἐμπρησμοῖς, ἀθλήτᾳ πυρσώνυμε, καὶ ἱεράρχα θεόληπτε· εἰς γὰρ τὸν ἄδυτον, ὡς εἰσέδυσ γνώφον, Σεραφεῖμ τρισόλβιε, ἐκράθης τῷ Χριστῷ θείῳ ἔρωτι, διὸ καὶ γέγονας ἔξω κόσμου, καὶ παρέδωκας δι' ἐκεῖνον ἀθέοις τὰς σάρκας σου.

Ελαία κατάκαρπος Χριστοῦ, ἄμπελος κυπρίζουσα, ῥοδωνία τε μυρίζουσα, λειμῶν ἡλήσιος, εὐθαλὴς τε κήπος, καὶ τερπνὸς παράδεισος, ἡ Κάρα, Σεραφεῖμ, ἡ σὴ πέφυκεν, ὧν ταῖς ποιότησι, διατίθης τῶν ὑμνούντων σε, τὰς αἰσθήσεις ψυχῆς μυστικώτερον.

Ωράθης φῶς δεύτερον σαφῶς, τῆς Τριάδος Ἅγιε· καὶ γὰρ ἀμνὸν ὥσπερ ἔθνες, Θεοῦ τὸ πρότερον, οὕτως ἐν τῷ

τέλει καὶ στυτὸν προσήνεγκας θυσίαν τῷ Θεῷ, καὶ ἐφώτισας, τῇ καρτερίᾳ σου, ὀρθοδόξων τὰ συστήματα, καὶ δαιμόνων κατέφλεξας φάλαγγας.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ξένον ἄκουσμα Ἀγνή, χαῖρε ξύλον ἅγιον, τοῦ παραδείσου θεόφυτον, χαῖρε ἐξάλειψις πονηρῶν δαιμόνων, χαῖρε ξίφος δίοτομον, ἐχθροῦ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, Παναγία ὑπεράμωμε, ξενωθέντας ἡμᾶς ἀνακάλεσαι.

ΤΗΣ ΤΟΥ Β'. ΗΧΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Δεῦτε λαοί.

Μέλπειν, σοφέ, μέλλοντι μνήμην τὴν σὴν εὐλαβῶς, ἐκ τῶν ὑψίστων ὄρεξον χάριν μοι ἄφθονον· οὐδὲ γὰρ τυχόντως τὰ σὰ ἐγκωμιάζειν, ὅτι δεδόξασαι.

Θύων προτοῦ λόγον, παμμάκαρ, Θεοῦ ὡς ἀμνόν, ἐθυσίασθης ἔπειτα τούτῳ ὡς σφάγιον· διὰ τοῦτο προσήχθης, τερπνὸν τῇ οὐρανίῳ τραπέζῃ ἔδεσμα.

Βλύζει ἡμῖν τῆς κεφαλῆς σου ἡ θήκη, σοφέ, θαυματουργίας πάντοτε, καταξηραίνουσα νοσημάτων πελάγη, ἐξόχως τῆς πανώλης ῥεῖθρα τὰ ἅπλετα.

Θεοτοκίον.

Η κραταῖα τῶν προστρεχόντων τῇ σκέπῃ σου βοήθεια, μητρόθεε, μὴ παραβλέψῃς μου τὸν ἐγκάρδιον πόνον, ἀλλ' οἷκτειρόν με θάπτων, ὅπως δοξάζω σε.

ᾠδὴ γ'. Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Αστράπτων θείας χάρισιν, οἷα λίθος ἔντιμος, καὶ διαυγῆς Χριστόμαρτυς, μαργαρίτης πάντας καταύγασον, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας μετὰ πίστεως.

Τὸ αἷμα τῆς ἀθλήσεως, σοῦ τῆς ἱερώσεως, κατὰ πολὺ ἐφαίδρυνε τὴν ἐσθῆτα, καὶ παρεστήσατο τῷ θρόνῳ τοῦ παντάνακτος ὑπέρολαμπρον.

Ως ἄλλο σίμβλον, Ἄγιε, πέφυκεν ἡ Κάρα σου, πεπληθυμένη μέλιτος, ἀθροισθέντος ἐκ τῶν τοῦ πνεύματος ἀνθέων μυστικῶς, ὃ ἀγγελώνυμε.

Θεοτοκίον.

Χαρίτων κέντρον γέγονας, σφαῖρα φώτων ἑναστρος, καὶ διὰ σοῦ ὁ ἥλιος, Θεότοκε, ὁ ὑπερούσιος τὰ τῆς οἰκονομίας, Κόρη, ἤνυσε.

ᾠδὴ δ'. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Οὐκ ἔκρυπται τῇ ἀθλήσει, προδὺς ὥς περ ἥλιος, μᾶλλον δὲ ἀνέτειλας, καταφωτίζων ἐκάστοτε πάντας τοὺς γεραίροντας τὰς ἀριστείας σου πόθῳ, Ἱεράρχα τρισόλβιε.

Σὺ ὑψώσας τὴν ἡμῶν ἐκκλησίαν λαμπρότατα· νεωστὶ γὰρ Ἄγιε, διὰ Χριστόν σου ἀθλήσαντος, πάντες νῦν ἐμβρόντητοι οἱ αἰρετίζοντες, ἅμα καὶ παλίμφημοι δείκνυνται.

Παμπρύνεται μετ' Ἀγράφων τῇ Κάρᾳ τῇ θείᾳ σου, καὶ Ἑλλάς κηρύττουσα τὰ δι' αὐτῆς ἐκτελούμενα θαύματα, πανέγδοξε· σφοδρῶς γὰρ εἰκονοῖ ταύτη καχεξίαι καὶ δαίμονες.

Θεοτοκίον.

Ρημάτων σου τῶν σεπτῶν μεμνημένοι, Πανάμωμε, ἰδοὺ μακαρίζομεν καὶ εὐφημοῦμεν ἀπαύστως σε, ὅτι μεγαλεῖά σοι ὁ Δυνατός, ὡς προέφησας, πεποίηκε.

ᾠδὴ ε'. Μεσίτης Θεοῦ.

Εὐφραίνουσι νῦν, τῶν πιστῶν συστήματα ἀγῶνες οἱ σοί· δι' αὐτῶν γὰρ ἔνδοξε, ἀγλαῶς τοῖς θύραθεν ἀβρύνονται, ἀθλοφόρων ἐν χῆτει, οὕτω στεῤῥῶς ἀθλήσαντος.

Ως φοῖνιξ καρποῖς καὶ ἐλαία ἔβριθες ἐν γῇ Σεραφεῖμ· διὰ τοῦτο Κύριος τῇ ἀθλήσει σὲ μεταπεφύτευκεν, ἐντὸς τοῦ παραδείσου, πρὸς δόξαν σου ἀσύγκριτον.

Εὐώδες, σοφέ, τῷ Θεῷ ὁσφράδιον ἐγένου φανείς, δι' αὐτὸν ῥινοτίμητος, ἐνθεν τοι ἡ Κάρα σου ἡ πάντιμος δυσωδίαν ἐλαύνει, παντοδαποὺς κακώσεως.

Θεοτοκίον.

Υπάρχων τὸ πρὶν, ὁ Υἱός σου ἄσαρκος, Παρθένε Ἀγνή, δι' ἡμᾶς σεσάρκωται τοὺς σάρκας αὐτόχημα ὑπέρξαντας, ὡς ἡμῶν περιέλεη πολὺν σαρκὸς περίσσευμα.

Ὡδὴ ζ'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Πρακτικῇ θεωρίᾳ, πολυάθλῃ, τὴν ἀνεπικίνδυνον προᾶξιν κατέλαβες, ἐπισφραγίσας ἄθλοις σου ἀρετῆς ἐμφανῶς τὴν ἀκρότητα.

Ιερᾷ διπλοῖδι κοσμούμενος, καὶ τῷ διαδήματι τοῦ μαρτυρίου σου, καθωραύθης πάντοτε, ἐκμειλίσσων Θεὸν τοῖς τιμῶσί σε.

Τῆς Κορώνης ἡμῶν τὸ γυμνάσιον, ὄντως οὐ δεδύνηται ἐκδιηγῆσασθαι, ἐκ τῆς σῆς Κάρας, Ὅσιε, τῶν καρπῶν τὴν ἀγκάλην, ἣν δρέπεται.

Θεοτοκίον

Ως δεσπόζουσα πάσης τῆς κτίσεως, δώρησαι ἡμῖν εὐκραίῃ τὴν κατάστασιν τὴν τοῦ ἀέρος, Ἀχραντε, ἀπευλαύνουσα λύμην ὀλέθριον.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Εὐσπλαχνίας ὑπάρχουσα.

Ως περ δίσκος ἡλίου θεαυγής, χρηματίζει ἡ Κάρα σου, σοφέ, φωσφοροῦσα ἄδικον τομὴν γὰρ ὑπομείνασα, χάριν Ἰησοῦ τοῦ παντοκράτορος, κατ' ἄμφω οὐ παύεται ἡμᾶς διασφύζουσα ἐκ πολλῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ἀσθενειῶν, ὡς θεοτίμητος.

Ὡδὴ ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Αγάλλου καὶ χόρευε τὸ τῶν Ἀγράφων κλεινὸν ὄντως ἔδαφος, πλουτήσαν θεῖον βλάστημα, καὶ ρύστην κακώσεων τὸν ἱερὸν Σεραφεῖμ, μάλιστα διώκτην τε, πανώλους ἀσθενείας ὑπερφυσέτατα.

Κατέστησας ἔσοπτρον φωτὸς τοῦ θεοῦ, παντὸν ἀκηλίδωτον ἀγῶσι τῆς ἀθλήσεως, ἐξ οὗ τῷ τιμῶντί σε ἀνταγκλάσεις τελῶν, λύεις μου τὴν ζόφωσιν, τὴν ἐξ ἁμαρτημάτων προσγεγονειάν μοι.

Ως δίσκος ἡ Κάρα σου ἡλίου ὥφθη, λαμπρύνων τοὺς πίστει σε τιμῶντας παμμακάριστε διὸ καὶ νῦν σκέδασον, νεανικῶς ἀφ' ἡμῶν, νόσου τὴν σκοτόμαιναν, τὴν ἐκ τοῦ παλαμναίου, τῶν εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Επήγασεν ἅπασιν ὁ ἐκ σοῦ Κόρη, ἀνατείλας Κύριος, πυρσὸν τῆς θείας γνώσεως, τὰ τρία ἐγνώκαμεν τὸν ἕνα φύσει Θεόν, οὐπὲρ σε ἀλώβητον, τὸ πῦρ τὸ τῆς Θεότητος συνετήρησεν.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰμός.

Κάμνος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ θεῷ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα ψάλλοντας, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ως ἀγγελικὴν, βιώσων πολιτείαν, τῶν Σεραφίμ τὴν κλῆσιν ἔσχηκας, ἐντεῦθεν προώρισαι, ἱεράρχης τε ἐπάξιος, καὶ ἀθλητῆς κραυγάζων πανάγκιμος, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Εν τῷ οὐρανῷ, χοροῖς τῶν Ἀποστόλων, Ἀρχιερέων Ἀθλοφόρων τε καὶ θείων Δυνάμεων, συγχορεύων ἡμῶν μένησο, τῶν εὐλαβῶς αἰνούντων σε, Ἄγιε, ὡς δαιμόνων καὶ νοσημάτων, διώκτην σφοδρότατον.

Πύτρωσαι ἡμᾶς, παντὸς πειρατηρίου, ἀσπαζομένους παμμακάριστε, τὴν Κάραν τὴν θεῖαν σου, ἵν' αἰεὶ σε μακαρίζωμεν, ὡς ἀληθῶς πανάριστον φύλακα, εὐλογοῦντες τὸν ἀοράτως αὐτὴν στεφανώσαντα.

Θεοτοκίον.

Μνήσθητι ἡμῶν, θεοκυῆτορ Κόρη, κατὰ τὸ σὸν πλούσιον ἔλεως, καὶ λύτρωσαι θλίψεως, καὶ παθῶν ἐπικρατήσεως.

ὅπως αἰὲ ὑμνωμέν σου, τόκον τὸν ὑπὲρ φύσιν. δι' οὗ φθορὰ ἐξωστράκισται.

ᾠδὴ θ'. Ἀνάχου γεννήτορος

Ὁ ὑ τάφος ὁ πρόξενος, τῆς λήθης μάκαρ ἔκρυψε, τοὺς ἀγῶνας οὓς ἔτλης ἐν τῇ ἀθλήσει σου, τῶν τε χαρισμάτων τὸ σμῆνος, ἃ πρὸς Θεοῦ, γύδην ἐκομίσω. πρὸς ἄψευστον πίστωσιν, τῆς ἐκείθεν παρῶσας σου.

Τὴν ποιμένην σου Ἅγιε, ἥς ὥφθης πρόφην πρόβατον, περισκέπων μὴ λείπης δεινῆς κακώσεως, καὶ φθοροποιῶ ἀδῶστίας προσχορηγῶν, πᾶσαν ἀφθονίαν, καλῶν οἷα ἔφορος, ταύτης ὄντως κηρυττόμενος.

Ἡ Κάρα σου ἐνδοξε, ὡς ἱρις εὐχρωμάτιστος, ὠραΐζουσα ξένως ἡμῶν τὸ δύσχροον, τὸ ἐξ ἀμανροῦς ἀμαρτίας προσγεγονός, τῆς ἐξαλειφούσης παντὸς γάνους εὐχροίαν, προῦπουσαν ἡμῖν ἄνωθεν.

Θεοτοκίον

Ναὲ ὑπεράγιε, τῆς ἀκηράτου φύσεως, παμμακάριστε Κόρη, τὴν Ἐκκλησίαν σου ἐπίσκεψαι τάχος, καὶ δὸς αὐτῇ βαθεῖαν εἰρήνην, ὅπως τὸ σὸν ποιμνιον μεγαλύνῃ τὴν σὴν πρόνοιαν.

Στιχηρὰ πρὸς τὸν αὐτόν. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε τοῦ τυράννου προσταγῇ, ἄνδρες παλαμναῖοι ἀσπλάγχως, λίθον βαρύτατον, φέροντες ἐπέθηκαν, στήθει τοῦ Μάρτυρος, πρὸς Θεὸν ἐνητένιζε, τὴν ἀδύνητον πέτραν, ἥς περ χάριν ἔπασχεν, ἐνδυναμῶσαι αὐτόν· ὅθεν καὶ ὡς φύλλον τι δένδρου, φέρειν ὑπεννόει τὸν λίθον, καὶ τὸν παντοδύναμον ἐδόξαζε.

Ὅτε τοῦ ἐνδόξου Σεραφεῖμ, οἰκονομικῶς εἰσερρόιφθη, ἡ Κεφαλὴ ποταμῷ, καὶ περιεπλέκετο τῷ ἀλιέων φραγμῷ, ἐν νυκτὶ ἀνεμέλποντο, φθαῖ καὶ πυρώδης, στύλος κατωπτάνετο, εἰς οὐρανοὺς πεφθακώς· ὃν οἱ ἀλιεῖς ὡς κατεῖδον, ταύτην εὐλαβῶς ἀνελόντες, μύροις καὶ ἀρώμασιν ὑπήλειφον.

Ὅτε παρεστάθη τῷ κριτῇ, πνευματοφορούμενος ξένως, ὁ ἱερός Σεραφεῖμ, καὶ παρεκλεύετο Χριστὸν ἀρνήσασθαι, ὃν αὐτὸς Θεὸν ἔκραζε, καὶ οὐποτε τούτου, ὅλως χωρισθῆσθαι, καὶ φονευθῇ ἀπηνῶς, τότε ὁ υἱὸς τοῦ βελιάρ, ὅτινα τὴν ἐκείνου χαράττειν, καὶ τὰς σάρκας ξαίνειν ἐνεκέλευεν.

Θεοτοκίον.

Μόνη τὸν ἀχώρητον Θεόν, ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρα, ἐκυοφόρησας, ἄνθρωπον γενόμενον δι' ἀγαθότητα, Παναγία θεόνυμφε, διὸ δυσωπῶ σε, τῶν στενοχωρούντων με, παθῶν ἀπάλλαξον, ὅπως τὴν στενὴν καὶ εὐθείαν, τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τὴν ἐπὶ ζωὴν Παρθένε φέρουσας.

ΤΗΣ ΤΟΥ Γ' ΗΧΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

ΤΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΔΩ

Χωρὶς τῶν Θεοτοκίων.

ᾠδὴ α'. Ἦχος γ'. Χέρσον ἄβυσσοτόκον

Τράνωσόν μου τὸ στόμα πρὸς ἀνύμνησιν, τῶν ἀγώνων σου σοφέ, ὁ ἀνοίξας τὸ οἶκεῖον, ἐν τῷ σε ῥητορεύειν, ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος, τῶν τυραννούντων ἔμπροσθεν, ἄδοντα τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Ὅλη τῇ προθυμίᾳ σοὶ προστρέχουσας, διαφύλαττε αἰεὶ, τὴν σὴν ποιμένην Ἱεράρχα, ἐμφυλίου πολέμου, σεισμοῦ πυρός τε καὶ μαχαίρας, καὶ τῆς λοιμώδους μᾶστιγος, δύνασαι γὰρ Κυρίῳ, ὡς Μάρτυς ἀπαράτρωτος.

Νέκταρ ἐκ τῆς σῆς Κάρας ῥέει πάνσοφε, καθαρὰς ὡς ἐκ πηγῆς, καθηδύνον τὰς καρδίας, ταῖς πυκναῖς θεραπείαις τῶν σοὶ πιστῶς προσερχομένων, καὶ αἰτουμένων ἔλεος, ὅθεν σε κατὰ χρέος ἐπαίνους καταστέφομεν.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας ἀνωδύνως Κόρη Πάναγνε, τὸν ὑπέρχρονον Θεόν,
καὶ ἐβάστασας ἀκόπως, συλλαβοῦσα ἀσπόρως, φθορὰν
τε ὅλως μὴ εἰδυῖα διδὼς προεφήτευσας, ἄντικρυς μακαρίζῃ,
ὕψ' ὅλης νῦν τῆς κτίσεως.

Ὡδὴ γ'. Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ σοί.

Ιεράτευμα, βασιλικὸν σὺ ποιμαίνειν, προβέβλησαι Ἄγιε·
μετὰ δὲ τοῦτο, τὸ σὸν αἷμα, τῷ Κυρίῳ προσήνεγκας.

Εξωλόθρευσας τὸν Γολιάθ τῆς ἀπάτης, σφενδόνη τῆς πί-
στεως, Δαβὶδ ὡς ἄλλος, καὶ ἀνέστησας παμμάκαρ τὸ
τρόπαιον.

Ρῶσιν ἄμισθον, ἀναπηγάξει ἡ θήκη, τοῦ θείου Λειψάνου
σου Ἱερομάρτυς τοῖς νοσοῦσι καὶ πιστῶς δεομένοις σου.

Θεοτοκίον.

Νέος γέγονε, Κόρη Ἀδὰμ ὁ Υἱός σου, αὐτὴ δὲ Πανάμωμε,
ἀντὶ τῆς Εὐας ἀπετήσω τὸ ἀρχαῖον ὀφείλημα.

Ὡδὴ δ'. Ἐ ἀληπεν οὐρανούς.

Οὐράνιοι στρατιαί· καὶ πρωτοτόκων πληθύς· τὸν συμπολι-
την τὸν ὑμῶν συνανυμολογεῖτε· οὗτος γὰρ τὸν Χρι-
στόν· Θεὸν ὁμοῦ καὶ ἄνθρωπον· πρὸς τῶν τυράννων μέγα
ἀνεκήρυξε· καὶ ὑπὲρ τούτου γενναίως διαπεφώνηκε.

Μυρίοις με Σεραφεῖμ, Ἱερομάρτυς ταῖς σαῖς, ἀρωματώ-
δεσιν ὁσμαῖς, ὁδωδότα ἀθλίως, ἐξ ἀμέτρων κακῶν, πλου-
τεῖς γὰρ πρὸς τοῦ κτίστου σου τὴν εὐωδίαν· κοιμῶν ἐξαίρε-
τον· ῥινομηθεὶς ὑπὲρ τούτου· λεπτὰ εἰς τμήματα.

Αθροίσματα μελίσσων· ἀκούομέν που σοφέ· τῆς παλαιᾶς
ἡμῶν γραφῆς· τὸν Σαμψὼν εὐρηκότα· καὶ κηρίον πολὺ·
ἐν τῷ τοῦ σκύμνου στόματι· σοῦ δὲ τῇ Κάρᾳ. ἄπειρα θεώ-
μεθα, τῶν ἰαμάτων, χεόμενα τὰ χαρίσματα.

Θεοτοκίον.

Καίας νεκροποιού, προαποθέντες φθορὰν, ἐν ἑαυτοῖς κα-
κεντρεχῶς, κατὰ γε θείαν δίκην, σωματώδη φθορᾷ οἰκ-

τρῶς νῦν συνεσχέθημεν, ἄφθορε Κόρη, ἡ φθορὰν μειώσασα
τῷ τοκετῷ σου, τοὺς δούλους τοὺς σοὺς ἐλέησον.

Ὡδὴ ε'. Ὡς εἶδεν Ἡσαίας.

Ραγῆναί με τῆς ὕλης τῆς δυσαχθοῦς, καὶ κρείττονα γενέ-
σθαι παθῶν, ὁ βιώσας βίον ἀγγελολίμητον, τῇ κλήσει
σου πάρεμπερῇ, Θεοφόρε καθικέτευε Θεόν, καθάρσεως πά-
σης καὶ ἀγνεύσεως τὸν πρῦτανιν.

Τριάδος Ἱεράρχα θαυματουργέ, εἰς οἶκον κατεστάθης
σαφῶς, ὡς εἰκὼν γὰρ πέλει τῆς ὑποστάσεως, ὁ λόγος
τῶντι Πατρός, καὶ το Πνεῦμα δὲ τοῦ Λόγου ἀκραιφνῶς,
καὶ σὺ ἀνεφάνης νῦν τοῦ Πνεύματος ἔσοπτον.

Υψώθη ἡ Μονὴ σου αὕτη σοφέ, ἡ ἔχουσα τὴν Κάραν τὴν
σὴν, ὑπὲρ κέδρους ὄντως τὰς εἰς τὸν λίβανον, ἐκθραΐεις
καὶ γὰρ δι' αὐτῆς ἐξαίρετως τὸν ἐξάριστον λοιμόν, καὶ νῦν
καὶ εἰς τέλος, Χριστοκῆρυξ ὡς ἔνδοξος.

Θεοτοκίον.

Χριστοῦ σε θείαν βίβλον, ἐσφραγισμένην Λέσποινα τῷ
Πνεύματι, ὁ Προφήτης πάλαι προεθεάσατο, ἐν σοὶ γὰρ
ἐγράφη λόγος, ἀλογίας ὁ ὁρσάμενος ἡμᾶς, ὃν δυσώπει βίβλω,
τῆς ζωῆς καταγράψαι με.

Ὡδὴ ς'. Ἐβόήσέ σοι.

Ρεόντων Πάτερ, οὐκ ἀλεγίζων, τοῖς τυραννοῦσιν ἐκραύγα-
ζες, καταικίζετέ με ὁ Χριστὸς ἐστὶ βοηθός μου.

Αγαλλιῶνται, αἱ τῶν ἀγγέλων, ταξιαρχαὶ δεξάμεναι, τοῦ
ἀγγελωνύμου, τὴν ψυχὴν ἐν τοῖς οὐρανίοις.

Στακτῆς καὶ νάρδου, αἰσθάνομαί σου, τὴν Κεφαλὴν προσ-
πτυσσόμενος, ξενοτρόως Μάκαρ, τοῦ Χριστοῦ γὰρ εἰ
μυροθήκη.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Ἀρχαγγέλου, τῇ ἐπιλάμψει, ἐναστραφθεῖσα κατή-
στραφας ἀσυγκρίτως τοῦτον, τῷ ἀπείρῳ φέγγει σου
Κόρη.

Κάθισμα. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως

Ως πολύφωτος περιαστρέπτεις, Ἰερώτατε, σεπτὸς κομήτης, τῷ τροχῷ τῆς Ἐκκλησίας νικῶσάν τε, ἀναδεικνύων αὐτὴν εἰς εὐσέβειαν, καὶ γραφικῶς εὐθηνοῦσαν ὡς ἄμπελον, διὸ πρέσβευε, αὐτὴν ἀσινῇ φυλάττεσθαι, εἰς τέλος ἐκ πόθου σε γεραίρουσαν.

Ὡδὴ ζ'. Σε τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα.

Εστις κατ' ἐχθρῶν ἐνώπιον, δόξαν ἐκδιηγούμενος, τοῦ σωτῆρος οὐρανὸς ὡς ἄλλος Ἐνδοξε, Θεὸν Λόγον κηρύττων, τὸν αὐτὸν καὶ κραυγάζων, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ρεῖτω τὸ σαρκίον Ἀγιε, ρεῖτω πλοῦτος καὶ εὐκλεία, ἔνεκά σου Ἰησοῦ μου ἀνεκραύγαζες· ὁ γὰρ νόμος τῆς ἀγαθῆς, ἐν αὐτοῖς ἀπειλοῦσιν, αὐτὸς δὲ πέφυκας ζωῇ, ὄλβος καὶ καύχησης.

Αστρον νοητὸν τὴν Κάραν σου, ὥσπερ ἡμῖν κατέλιπες αὐτὸς δύσας πρὸς Χριστὸν Πάτερ ὡς ἥλιος καὶ νῦν ταύτης ἡ αἴγλη ἐξωθεῖ πᾶσαν λύπην ἐκ νοσεροῦ σκοτασμοῦ, καὶ ἀντεισάγει χαράν.

Θεοτοκίον.

Οπλῷ εὐδοκίας Δέσποινα, πάσης φθορᾶς ἀπάλλαξον τοὺς συνήθως τῷ Ναῷ σου καταφεύγοντας, καὶ τομῶς τὴν ὀργὴν σου τοῖς ἀπίστοις μετάθες, ἵνα ὑμνῶμεν ἀεὶ τὰ μεγαλεῖά σου.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Αστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβεῖα προσεστώτες νεανίαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελπον, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτίζεις ὡς φλόξ ὢν πυρώδης, μάκαρ φερωνύμως τοὺς εἰδόντας τὴν Τριάδα· ἐμπιρᾶς δὲ τοὺς ἐναντίους, μέλπειν μὴ γινώσκοντας, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε.

Εθέλχθης τοῦ κτίστου τῷ κάλλει, τὰς ἐκεῖθεν μάκαρ ἀγλαίας δεδεγμένος, ὡς ἐντεῦθεν δὴ τετρωμένος, πότιμου κατεφρόνησας, προσχωρήσας νῦν διὰ τοῦτου, Κυρίῳ ἐπίχαρις, πρὸς τὸ ἀναμέλπειν, αὐτῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ικρίῳ δολίως θεόφρον, πρὸς δυσμὰς ἡ Κάρα σου ἐπάγη ἀποβλέπειν, ἀλλ' αὐτὸς ὡς υἱὸς ἡμέρας, πρὸς τὴν ἔω ἔστρεφες παρὰδόξως, ἔνθα σου πέλει, τὸ θεῖον ἀνάκτορον, ἡ μακαριότης, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ξένα καὶ παρὰδόξα Κόρη, καὶ ὑπερφυῖ καὶ ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ λόγον, τὰ μεγάλα σου μεγαλεῖα, σύλληψιν γὰρ ἄσπορον ἔσχες μόνη, τόκον ἄφθορον ἀμόλυντον, ὅθεν τοὺς τιμῶντάς σε σῶσον Θεοτόκε.

Ὡδὴ θ'. Ἐν νόμῳ σκιᾶ καὶ γραμματι.

Μνημόνευε ἡμῶν Ἀγιε, ὄντων ἐν παισίμασι χαλεποῖς, ὡς ἂν ταῖς σαῖς πρεσβείαις καθαρθέντες μέλπωμεν Θεόν, ἐν καθαρᾷ συνειδήσει, σὺ γὰρ ὡς Ἀρχιερεὺς, τὴν αὐθεντίαν παρ' αὐτοῦ, ἀμαρτίας λύειν ἔλαβες.

Αγγέλων πλουτήσας πρόσρημα, βίον διέζης ἀγγελικόν· ἐντεῦθεν καὶ ὡς Ἀγγελος σὺν τούτοις, Μάκαρ νῦν οἰκεῖς, μετὰ Μαρτύρων ὡς Μάρτυς, καὶ καθὼς Ἀρχιερεὺς, Ἀρχιερέων τοῖς χοροῖς, ἀεννάως συνηδόμενος.

Πυάδος σοφὴ τὴν ζόφωσιν, ἤδη κατέλιπες νουνεχῶς, καὶ ἐνικῆς κατέλαβες Τριάδος ἄπλετον αὐγὴν ὁρᾶς τε ταύτης τὸ κάλλος, ἐξ οὗ μετάδος ἡμῖν, ἀνευφημοῦσί σε ἀεὶ, ὡς γενναῖον Χριστομάρτυρα.

Θεοτοκίον

Υμνῷ σου τὴν χάριν Δέσποινα, γεραίρω τὴν ἀντίληψιν, τὴν σκέπην μεγαλύνω, ὁ μυρίων εὐεργεσιῶν, παρὰ τῆς σῆς ἀπολαύσας, ἀγαθοδότης ὁσιότης, ἀλλά μου πρόσθητι Κόρη, καὶ ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως.

Στιχηρὰ πρὸς τὸν αὐτόν. Ἦχος γ'.

Μεγάλη τοῦ σταυροῦ σου.

Διπλοῦν Ἱερομάρτυς, στέφος ἐπετέθη σου, τῇ Κορυφῇ τῇ
θείᾳ, παρὰ τοῦ Ἀθλοθέτου, τῷ λαῷ γὰρ ἱεραρχήσας
Κυρίου, καὶ τὰς σαυτοῦ δέδωκας, σάρκας αἰκίζεσθαι, ὑπὲρ
τῆς εὐσεβείας.

Τὴν κλῆσιν προσηκόντως, δέδεξαι πυρσώνυμι· ἡ θεῖα γὰρ
σου Κάρα, φλογίζει κατὰ κράτος, μηχανὰς καὶ πανουρ-
γεύματα δαιμόνων, καὶ ἐκσοβεῖ σκότωσιν πάσης κακώσεως,
τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων.

Τῆς ὕλης διατημέας, γνόφον Παμμακάριστε, εἰσέδυσ εἰς τὰ
κάλλη, τῶν θείων θαυμάτων. κατὰ νοῦν ἐνευφραινόμε-
νος ἐν τοῦτοις, θανατωθεὶς δ' ἔπειτα, χάριν τοῦ Κτίσαντος,
καὶ αὐτοῦ ἀπολαύεις.

Θεοτοκίον.

Αγγέλων οὐρανίων, ὄντως ὑπερέχουσα, τῶν ἐπὶ γῆς ἄν-
θρώπων, προσάγαγε τὴν δέησιν, Παναγία τῷ Δεσπότη
τῶν ἀπάντων, σωθῆναι τοὺς ἐν πίστει, ὁμολογούντας σε,
ἀληθῇ Θεοτόκον.

ΤΗΣ ΤΟΥ Δ' ΗΧΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Τὸ στόμα μου ἀνοίξω, τὸ κεκλεισμένον τοῖς παίσμασι,
λιταῖς σου Πανεύφημε, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, νῦν κατὰ-
πεμψον, ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, τὴν σὴν ὁπὼς ἄσμασιν,
ὑμνήσω ἄθλησιν.

Ανὴλθες Μακάριε, τῆς ἀληθοῦς Πάτερ γνώσεως. εἰς ὅρος
καὶ ἥστραψε τὸ προαιώνιον φῶς, τῇ καρδίᾳ σου, καὶ
δύναμιν παρέσχες, τῆς πλάνης θρησκεύματα, ὅθεν κατέ-
πτυσας.

Σὺν Μάρτυσι πάντοτε περιπολῶν τὰ οὐράνια, καὶ αἵγλης
πληρούμενος τῆς θείας ἐνδοξε, τοὺς τιμῶντάς σου τὴν
πάνσεπτον ἡμέραν, φωτὸς καταξίωσον τοῦ θεοῦ δέομαι.

Θεοτοκίον.

Ανάστησον κείμενον τῇ ἀμελείᾳ καὶ δόρῃσαι, σοφίαν καὶ
σύνεσιν τῷ σὲ δοξάζοντι, σὺ γὰρ δύνασαι, ἀνύειν ὅσα
θέλεις, Θεοῦ ὡς ὑπάρχουσα Μήτηρ πανάνωμε.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Τὸν νοῦν ἐλλαμψθεὶς χάριτι θεῖα, ὑπέφερες Πάτερ ὁβ-
δισμούς, καὶ τῆς ὁιᾶς διαίρεσιν, προσώπου δὲ ἐμπτύ-
σματα, δι' ὧν δεκτὴν προσήγαγες, σαυτὸν θυσίαν τῷ Κτί-
στη σου.

Ισχὺν ἐνδυθεὶς ὁ σὸς θεράπων, ὡς πάλαι Δαβὶδ ἐκ σοῦ Σω-
τήρ, οὐχ ὅπλοις καταβέβληκε, γίγαντα τὸν ὀλέθριον, ἀλλ'
ἐν σφενδόνη, λίθοις τε, τοῖς ἐκ χειμάρρου τοῦ πάθους σου.

Υπέρμαχος γέγονας παμμακάρε, Τριάδος σεπτῆς ὡς ἀληθῶς,
παρ' ἧς καὶ φωτιζόμενος, τὴν πλάνην πᾶσαν ἔπτυσας,
αὐτὴν δὲ νῦν ἰκέτευς, δοῦναι ἐξ ὕψους βοήθειαν.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἱερὸς ἐν ᾧ ὁ Λόγος, σκηνώσας σεσάρκωται ἐκ σοῦ,
δι' οἶκτον ἀνεκλάλητον· χαῖρε λυχνία πάγχρυσος, πηγὴ
τῆς θείας χάριτος, χαῖρε Παρθένε πανάνωμε.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθημέρος ἐν δόξῃ.

Τῇ φρουρᾷ ἐναπεκλείσθης, καὶ δεσμὰ καθυπέμεινας, καὶ
δεσμὰ τῆς πλάνης, πόθῳ θεϊκῷ διεσπάρασας, καὶ τὸν
Χριστὸν παρῴησά ὡμολόγησας, προαιώνιον Πάτερ Θεὸν
καὶ αἰδῖον.

Τὸν Δεσπότην σὺν Ἀγγέλοις, καθορᾷς εὐφραινόμενος, ἐν
ἀγαλλιάσει, τοῦτον Θεοφόρε ἰκέτευς, ἁμαρτιῶν ἡμῶν πᾶ-
σιν ὅπως ἄφεςιν, καὶ εἰρήνην βραβεύῃ τοῖς πίστει τι-
μῶσί σε.

Ολικῶς ἀφιερώθης, ἀπὸ βρέφους τῷ Κτίστη σου, Σαμουὴλ ὡς ἄλλος, ὅθεν σε στεφάνῳ ἐκόσμησεν, ἱερωσύνης τῆς θείας ὁ γινώσκων σου, τὸ ἀμώμητον τὸ τῆς ψυχῆς ἱερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ανεβόα ὡς περ ὄμβρος, καταβήσεται Πάναγνε, ἐπὶ πόκον πάλαι, ἐνθεος Προφήτης ἐν μήτρᾳ σου, ὃν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις ἀπεκύησας, ὃ κραυγάζομεν, δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ισχυὶ ῥωννύμενος, Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος, ἔστρεψας δεινὰς μηχανουργίας, τοῦ πλάνου Πάτερ, διδὼς στεφάνῳ σε, τῆς νίκης κατέσπεψε Χριστός, ἐν τέλει τῶν ἁθλῶν σου, Σεραφεῖμ παμμακάριστε.

Οδύνης με λύτρωσαι, ἁμαρτιῶν καὶ θλίψεων· θραύσον τὰ φρυγάματα τῆς ἁγαρ, εὐχαῖς σου Πάτερ καὶ καθοδήγησον, πρὸς τὰς σωτηρίους νῦν ὁδοὺς, ἵνα σὲ δοξάζωμεν, καὶ Χριστὸν μεγαλύνωμεν.

Τὴν πίστιν ὡς ἄγκυραν, ἐλπίδα ὥσπερ θώρακα, ἔχων τὴν ἀγάπην Θεοφόρε, βεβαίαν βάσιν, δι' ἧς ἀνέδραμες, χαίρων πρὸς Χριστόν, ὥσπερ δεκτόν, ὅντως ὀλοκαύτωμα, καὶ θυσία ἀμώμητος.

Θεοτοκίον.

Σοφίαν ἐκήρυξας, Θεοῦ τὴν ἐνυπόστατον, ἄχραντε Παρθένε ὑπὲρ λόγον, ἣν ὁ θεράπων ὁ σὸς ἐκήρυξεν, ἄκριστον καὶ σύνθρονον ὁμοῦ, τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ τὴν πλάνην κατέπτυσεν.

Ὡδὴ ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Ρητόρων γλῶσσαι πολύφωνοι, κινήσθωσαν πρὸς αἶνον τοῦ Μάρτυρος, οὐχ ἵνα πρόσθεσιν, τῇ δόξῃ τούτου προσθήσωσιν, ἀλλὰ καλλωπισθῶσιν αὐτὸν δοξάζοντες.

Τὴν θεῖαν Πάτερ προσέφερες, ἀναίμακτον θυσίαν τὸ πρότερον, καὶ νῦν τὸ δεύτερον, σαυτὸν θυσίαν προσήγαγες, Κυρίῳ ὡς ἐπόθεις διὰ τοῦ αἵματος.

Εὐχὰς αἰὶ προσανέπεμπες, Κυρίῳ ὡς θυσίαν ἀμώμητον, ὡς ὀλοκαύτωμα· καὶ νῦν ὡς θῦμα προσήνεγκας σαυτὸν καὶ πρὸς τὸ ἄνω θυσιαστήριον.

Θεοτοκίον.

Τὴν θεῖαν στάμνον ὑμνήσωμεν, τὸν τόμον τὸν καινόν, ἐν ᾧ γέγραπται, λόγος σαρκούμενος, βίβλῳ ζωῆς γραφὼν ἅπαντας, τὴν Θεοτόκον Κόρην ὕμνοις τιμήσωμεν.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εἰδὼς φερωνύμως σε, πεπυρωμένον σοφέ, τῷ φίλτρῳ τοῦ Κτίστου σου, καὶ δι' αὐτὸν πρὸς ποινάς, παντοίας τὸ σῶμά σου, ὅλον ἐκδεδωκότα, Ἱεράρχα προθύμως, πίστει σε μακαρίζω, καὶ προστάτην μου θεῖον, αἰτοῦμαί σε ὑπάρχειν τὸ συναμφοτέρον.

Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Συναγállονται χοροὶ καὶ συνευφραίνονται, ἀγγέλοις σήμερον, Πατριαρχῶν ἀληθῶς, μαρτύρων στρατεύματα, ἀνθρώπων σύλλογος ὁ θεόληπτος, νῦν Σεραφεῖμ δοξάζεται, καὶ τιμᾶται εἰς αἰῶνας.

Εξανάστησον πεσόντα με μακάριε, βυθῷ πταισμάτων πολλῶν, ταῖς ἱεσίοις ταῖς σαῖς, συντόμως ἀπάλλαξον, καὶ μὴ ἐάσης με, τῇ ἁμαρτίᾳ κείμενον, Σεραφεῖμ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸ σὸν ποίμνιον μακάριε διδάσκεται, τοῖς σοῖς διδάγμασιν, ὡς ἐν ἡλίοις τρισίν, ἀμέριστον ἄτμητον σέβειν Θεότητα, ἣ καὶ ψάλλομεν, Πάτερ Υἱὲ σὺν Πνεύματι, λύσιν δίδου τοῖς σοῖς δούλοις.

Θεοτοκίον.

Αφορήτοις με πληγαῖς ὁ πολυμήχανος, ἐχθρὸς συνέκλεισε, καὶ ἀπογνώσει νυνί, βυθίζομαι Πάναγνε, πίστει στερέωσον, καὶ ὁδήγησον πρὸς γαλήνῳ λιμένα με, τῶν πιστῶν ἣ σωτηρία.

Ὡδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ψαλμοῖς μεγαλύνωμεν καὶ ὕμνοις, τὴν σὴν Παντοκράτορ ἀγαθότητα, πάντες ὅτι φύλακα, καὶ στεῤῥὸν ὑπέρμαχον,

καταφυγὴν καὶ ῥύσιν τε καὶ ἀντιλήπτορα, Σεραφεὶμ γάρ, δέδωκας τῇ ποιμνῇ σου, ἐκ παντοίων δεινῶν αὐτὴν σφύζοντα.

Ὡς ἄκμων ὠράθης ἐν τῷ μέσῳ, ἐστὼς παρανόμων ὑβριζόμενος, λίθῳ βαρυνόμενος, ἔφερες στεῆρότατα, διὰ Χριστὸν Μακάριε ῥινοτεμνόμενος, καὶ Χριστὸν ὑμνεῖτε ἐβόας, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πλουσίῳ φωτὸς φωτοχυσία, ἡλίου τοῦ νοητοῦ θείας λαμπρότησι, μάκαρ αὐγαζόμενος, πλάνην νῦν κατέπτυσας, τῆς ἀθείας ἄπασαν, ὅθεν καὶ ἔψαλλες, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἀγνὴ μητροπάρθενε ἐθέωσας, πᾶσαν τῇ κνήσει σου, πύλη ἀδιόδευτε, τοῦ βασιλέως ἐμψυχον, Χριστοῦ παλάτιον, διό σε ἱκετεύω ναόν με, δεῖξον τῆς Τριάδος εὐχαῖς σου εἰς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Χαίρει οὐρανός, παιδρός σε δεξάμενος ἐκ γῆς ἱπτάμενον, καὶ ἀρχιερέων νῦν, τὸ ἄνω ἔχει θυσιαστήριον, σὺν ἐκλεκτοῖς αἰδοῦμε, καὶ σὺν ἀγγέλοις αἰεὶ, κράζεις δόξα, σοὶ Θεὲ Τρισάγιε, τοὺς σοὺς δούλους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Ἰδε τὴν ἡμῶν, ὀδύνην καὶ κάκωσιν ὡς πάλαι Δέσποτα, ἐν Αἰγύπτῳ ἔβλεψας, κεκακωμένους Ἰσραηλίτας σου, οὐχ ἦτον γὰρ δεδούλωται, καὶ κατατρύχεται, τῶν πιστῶν σου, τὸ στίφος φιλάνθρωπε, Ἰσμαὶλ ἀπηνoῦς τῇ θρασυτήτι.

Ὅλον τῆς σαρκὸς, τὸ φρόνημα νέκρωσον, τὸν νοῦν καταύγασον, καὶ εἰρήνην βράβευσον, καὶ ῥῶσιν Πάτερ τοῖς ἀνυμνοῦσί σου, τὴν ἱερὰν πανήγυριν, καὶ σοὶ βοῶσι πιστῶς, σῶσον Πάτερ, πιστεῖ τοὺς δοξάζοντας, τὴν σεπτὴν καὶ ἀγίαν σου ἄθλησιν.

Θεοτοκίον.

Υμνοῖς τὴν Ἀγνὴν, Παρθένον δοξάζομεν, πόλιν τὴν ἐμψυχον, τοῦ παμβασιλέως γάρ, ὑπάρχει ὄντως ὅρος τὸ ἅγιον,

πηγὴ τῆς θείας χάριτος, καὶ ζωηφόρος λαβὴς, θεία πύλη, καὶ θυματήριον, τὸ χρυσοῦν καὶ πιστῶν ἡ βοήθεια.

Συχηρὰ πρὸς τὸν αὐτόν. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοῦ Χριστοῦ κατὰ μίμησιν, ἐπὶ ξύλου ἀνήρησαι, δι' αὐτὸν θερμότατα ὡς κατάδικος, ἀλλ' ἀντὶ τούτου εἰσήλασας, παιδρὸς εἰς παράδεισον, καὶ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ἐντρύφας ἱερῶτατε, ἡ δὲ Κάρα σου, ἀσθενείας ἐνταῦθα θεραπεύει, τὸν λοιμὸν δὲ ἐξαιρέτως, τῶν σὲ τιμώντων ἐκκρούεται.

Υλικοῖς ἐν συμβόλοις πρίν, ἱεροῦργεις τῷ Κτίστῃ σου, τῇ κιδάρει πάνσοφε ἀναδούμενος, καὶ τὸν ποδὴν ἐν κώδωσιν, εἰμένος καὶ ἅγιον, ὁμοφόριον φορῶν, ἐπὶ στήθους τε πέταλον, μεταστὰς δὲ νῦν, τὸν σταυρὸν ὥσπερ σκήπτρον περιφέρων, τῷ Χριστῷ συμβασιλεύεις, δι' ὃν τὸ αἷμα ἐξέχεας.

Ἀενῶς Πανάγιε, φῶς ἐν σοὶ ἀνατέταλκεν, οὐχ ὡς τὸ αἰθέριον συστελλόμενον, περιελίξει φύσεως, ἐκλείπον πολλάκις τε, καὶ σκοτίζον τὰ ἐν γῇ, ἀλλ' ἐκεῖνο ὡς ἄυλον, καὶ θειότερον, ἀπειράκις ἀπείρως συστολῆς τε, καὶ παντοίας σκοτομῆνης, ταῖς ἀληθείαις ὑπέρκειται.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον παλάτιον, τοῦ Δεσπότη ὑπάρχουσα, καὶ φωτὸς νεφέλη θεοχαρίτωτε, τοῦ ἐκ τῆς σῆς ἀνατείλαντος, νηδύος πανάμωμε, φωταγώγησον ἡμῶν, καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν, καὶ τὰ σκάνδαλα, ἀφανίσασα πάντα τοῦ δολίου, τῇ πρεσβείᾳ σου Παρθένε, τὸν λογισμὸν ἡμῶν στήριξον.

ΤΗΣ ΤΟΥ, ΠΛ. Α' ΗΧΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. α'. Τῷ σωτῇρι Θεῷ.

Τὸν σοφίας βυθόν, τῆς αὐτοσόφου σοφῆς, σταγόνα γνώσεως ἱκέτευσον, κατατολμῶντί σε κροτεῖν, ἐπισταλάξαι μοι, αὐτῆς γὰρ ἐξέχεας, χάριν τὸ αἷμά σου.

Τοῦ ποθοῦντος Χριστοῦ, ὑπεραθλήσας στερόδως, χαρίτων
νάματα ἀπέληφας, ὧν καὶ ἡμῖν θαυματουργέ, μετάδος
ἄδουσιν αὐτὰ πόθῳ ζέοντι, ὅτι δεδόξασαι.

Ἡ σεπτὴ Κεφαλὴ τοῦ ἱεροῦ ἀθλητοῦ, ἀπορρίφθεισα εἰς τὰ
ῥυδατα, στύλον πυρὸς εἰς οὐρανοὺς ἐδήλου φθάνοντα,
ἐξ οὗ ὡδηγήθησαν οἱ ἀνελόμενοι.

Θεοτοκίον.

Ὁ ψυχὴν ἐμβαλεῖν, ἀλλὰ καὶ σῶμα αὐτό, δεδυνημένος εἰς
τὴν γένναν, μὴ ὥς περ κλημά τι ξηρὸν καταφλογίσῃς
με, μητρὸς σου δεήσῃς εὐσπλαγχνε Κύριε.

ᾠδὴ γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Ἐτρώθης Ἱερουργέ Χριστοῦ σου τῷ ἔρωτι, ὅθεν καὶ γεν-
ναίως ὑπέστης βάσανα, πρὸς τὸν ἀντερωντά σου διψῶν
φθάσαι ἀνακραυγάζων, ἐν τῷ ὀφθῆναι μοι τὴν δόξαν σου,
μέλημα ἐμὸν χορτασθήσομαι.

Τὴν ποιμνὴν σου ὡς ποιμήν, καλὸς κατησφάλισας, ἰδυνάς
τε λόγων σοφῆ τῇ σύριγγι, εἰς τῆς εὐσεβείας τὴν νομὴν,
πράξεώς τε τὸ ῥῆμα, μετὰ δὲ τοῦτο σοῦ προδεδωκας, σῶμα
τοῖς ἐχθροῖς ὑπὲρ πίστεως.

Ὁ μῆλον ἐκ τῆς Ἑδέμ, τὴν πάντιμον Κάραν σου, Ἀγρά-
φων ἢ χώρα, Ἑλλάς τε ἅπασα, κέκτινται ἀπώθουσας
Σοφέ, ἅπαν νόσου δυσῶδες, ἀντεπεισάγουσαν δὲ ἴασιν, σύμ-
παν τε καλόν, ὃ δὴ λέγεται.

Θεοτοκίον.

Ρομφαίαι τοῦ ἐχθροῦ εἰς τέλος ἐξέλιπον, πόλεις γὰρ καθεῖ-
λεν αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος, σοὶ γὰρ ἐν πόλει λογικῇ ἰδρῦσας ὁ
Σωτὴρ μου, τὰ μυστρά Κόρη βασιλεία, τῶν ἐχθρῶν τὰς πό-
λεις κατέδραμεν.

ᾠδὴ δ'. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου κένωσιν.

Μωσέα μιμησάμενος Ἀγίε, ἐπὶ τοῦ ὄρους ἀναβάς, εἰσέδους
γνώφον τὸν ἄρρητον, κάκειθεν νόμον ἐδέξω, τῆς χάριτος
μυοῦντα τὴν ἔμφασιν.

Ἐκχέας σου τὸ αἷμα τὸ ἅγιον, ὑπὲρ Χριστοῦ πολλὴν πλου-
τεῖς, τὴν παρόησιαν Θεοτάτε, ὑπὲρ ἡμῶν οὖν μὴ παύσῃ,
αὐτὸν καθικετεῦων ἐκάστοτε.

Τὴν θεῖαν Κεφαλὴν σου σεβάζουσι, παντοδαπῶν κακου-
χιῶν, ἡμῖν ἀπάλλαξιν χάρισαι, τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Δε-
σπότη, ὃν ἤδη καθορᾷς ἐκμιμνόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ πόκος ὃν προεῖδεν ἐν πνεύματι, ὁ Γεδεὼν σὺ εἰ σεμνή,
τοὺς ἐκτακέντας τῷ καύσωνι, τῶν νοσημάτων ἀλύπως,
ἐν δρόσοις ἐπαφαῖς ἀναψύχουσα.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Σὺ τῷ ὁμοιώματι τῆς ἀναστάσεως, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ,
ἐγένου κατὰ Παῦλον σύμφυτος, ὡς καὶ τοῦ θανάτου, αὐ-
τοῦ δι' ἀθλήσεως.

Ὁ ἐχθροὶ Μακάριε πέτραι βαρύστονον, ἐπὶ γαστρός σου
σκαίως ἐτίθουν, ἦν γενναίως ἔφερες, ἔχων ἐν καρδίᾳ,
Χριστὸν πέτραι τὴν ἄρρηκτον.

Σταθερῶς κατέπτυσας, πλάνην τὴν ἄθεον, ἀνακηρύξας ὃ
θεοφάντορ, τὴν Τριάδα ἄκτιστον, διό σου ἡ Κάρα, μυ-
ρίοις βρῖθει θαύμασιν.

Θεοτοκίον.

Φλόγα τὴν ἀκάματον καὶ ἀνυπόστατον, εἰς πνεῦμα δρόσου
διασυρίζον, καὶ εἰς ἀναψύχουσαν αὔραν, ὁ σὸς τύπος με-
τήμειψε Πανύμνητε.

ᾠδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Ἀρετῆς τὸ πέλαγος διαπλέων εὗρες εὐτυχῶς, μαργαρίτην
ἐκλαμπρον ὡς ἔμπορος, ὃν καὶ κρατῶν, τοῦτον μόνον
ἐθησαύρισας.

Ἀπευκτῶς ἠγγίστρευσεν ὁ ἐχθρὸς μὲ οἶα περ ἰχθύν, ἡδο-
νῶν δελέατι Μακάριε τῶν οὖν αὐτοῦ, σὺ δικτύων με δι-
άρπασον.

Πιγυροῖς ἐν ἄσμασι, τὴν φωσφόρον Κάραν Σεραφεῖμ, οἱ πιστοὶ τιμῶμέν σου καρπούμενοι, λύσιν κακῶν, δι' αὐτῆς καὶ περιστάσεων.

Θε τοκίον.

Γενοῦ μοι τῷ δούλῳ σου, Θεοτόκε σκέπη κραταιά, καὶ θερμὴ βοήθεια ἐν θλίψεσι, τῷ σὲ πιστῶς, κυριοτόκον δοξάζοντι.

Κάθισμα Ἦχος πλ. α' Τὸν συνάναρχον λόγον.

Μαρτυρίου τοῖς στίγμασι καλλυνόμενος, καὶ συμπλέξας ἐκ τούτων σειρὰν Θεόσοφε, ἀνηγέχθης δι' αὐτῆς πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ καταλείπεται ἡμῖν, ὡς θησαυρὸς πολυτελής, ἡ Κάρα σου ἡ τιμία, εὐεξίαν χαριζομένη, ἀποτροπὴν τε τῆς λοιμώδους φθορᾶς.

Ὦδὴ ζ' Ὁ ὑπερυψούμενος.

Εμπρηστής γενόμενος, Σεραφεῖμ φερώνυμε, σαυτὸν μὲν ἐθέρμανας, ἐν πίστει πρὸς ἄθλησιν ἐνέπρησας δ' ἀπίστους, τῷ Χριστῷ μὴ πειθομένους.

Μιμητὴς γεγέννησαι, τοῦ Δεσπότη Ἁγίε· καθάπερ ἐκεῖνος γὰρ ἐν ξύλῳ ἀπέθανεν, ὡσαύτως ἐτεθνήσκεις, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ξύλου.

Τί μοι μῦρα εὖοσμα, τί μοι πλοῦτος ἄμετρος, βρωμάτων ποικίλματα, καὶ λίθων διαύγεια, ὑπὲρ ταῦτα μοι ὑπάρχει Σεραφεῖμ ἡ θεία Κάρα.

Θεοτοκίον.

Ὁ πανυπερθαύμαστε, Θεοτόκε φύλαττε, τοὺς πίστει τιμῶν- τὰς σε, καὶ πόθῳ προστρέχοντας, τῇ θείᾳ σου εἰκόνι, χαλεπῶν ἀρρώστημάτων.

Ὦδὴ η' Ὁ εἰρμός.

Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ παῖδες, παγκόσμιον πλέ- ξαντες, χορεῖαν ἔμελλον, πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ τὴν λογικὴν, προεκτελέσας ποιμήνην, τὴν σύναθλον ἤδη σου, μαρτύρων φάλαγγα, ἐν τοῖς ὑψίστοις, Πανάγιε εὐφραίνεις, σὺν αὐτοῖς δοξάζων, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξη φαινῇ, τῷ τοῦ Δεσπότη θρόνῳ, παρίστασαι πάντιμε περιχεόμενος, αἴγλῃ Τριφύτῳ, ἡμᾶς τε οὖν αὐγάσαις, τοὺς σὲ εὐφημοῦντας, ἐκ κέντρου τῆς καρδίας.

Τὴν τρισοκλεῇ νῦν προκειμένην Κάραν, τοῦ Μάρτυρος ἔχοντες, πρεπόντως μέλψωμεν, πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ομβρὸς ἐπὶ σέ, ζωαρχικὸς κατέβη, Ἁγνὴ καὶ ἐμέθυσε τῆς γῆς τοὺς αὐλακας, καταδροσίζων καρδίας καυσουμένας, καὶ ἐπαναψύχων, ψυχὰς λειποψυχούσας.

Ὦδὴ θ' Ἡσαῖα χόρευε.

Ὁ λυσσώδης τύραννος, ὑποβάλλει πλείστοις σε δεινοῖς, μα- στίζων ἀπεινῶς καὶ ῥινοκοπῶν, χολὴν τε ποτίζων σε ἐπι- βαρῶν, πέτρα δυσαχθεῖ, ξαίνων τὰς σάρκας σου, περονῶν σε Τρισμακάριστε.

Μαρτυρίου πάνσοφε, τὸν ἀγῶνα νῦν τετελεκώς, καὶ πίστιν τὴν ἁγίαν τετηρηκώς, στεφάνῳ κεκόσμησαι, ἐν οὐρα- νοῖς, ὑπὸ τοῦ Κριτοῦ, ὃν καθικέτευε, καὶ ἡμῶν γενέσθαι ἴλεων.

Τὸ σεμνεῖον χόρευε τῆς Κορώνης, ἔσχες γὰρ λαμπρῶς, τι- μίαν Κεφαλὴν τὴν τοῦ Σεραφεῖμ, ὡς μέγα θησαυρίσμα, δι' ἧς κακόν, ἅπαν διωθεῖς, ὡς οὖν προστάτην σου, αἰ τοῦ- τον ἐγκωμιάζε.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὃς ἰσχύει βρότειος, νοῦς καὶ λόγος ἀξιοπρεπῶς, τὸ μεγα- λεῖον Ἁγνὴ τὸ ὑπερφυές, τῆς δόξης ὑμνήσαι σου, τῶν Σεραφεῖμ, ὑπέρκεισαι γὰρ, ὡς Θεοῦ γεννήτρια, ἀσυγκρίτως ὑπερέχουσα.

Στιχηρὰ πρὸς τὸν αὐτόν. Ἦχος πλ. α'

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, ὃ ἐκλαμπρύνας τῷ σε- πτῷ μαρτυρίῳ σου, αὐτῆς γὰρ τῶν ἐν αἰρέσει, κατηγο-

ρουντων πικρως, ως μετὰ τὸ σχίσμα οὐδεὶς ἅγιος, υἱὸς ταύτης γέγονε, τὸν Χριστὸν κατὰ πρόσωπον, ὁμολογήσας τῶν ἀθέων θεάνθρωπον, σὺ θεόληπτε, ἐν ἐσχάτοις νῦν πέφημας, ἅγιος ἀληθέστατος, καὶ μάρτυς λαμπρότατος, οἰκονομίας ἐν-σάρκου, τὴν ἱερὰν διπλοῖδα σου, σεπτὲ Ἱεράρχα, τῷ σῶ αἵματι ἐμβάψας, ὑπὲρ τοῦ Κτίστου σου.

Χαίροις ὁ ὧς περ κλῆρον ἡμῖν, Ἀρχιεράρχα καταλείψας τὴν Κάραν σου, τὴν ὄντως χαριτωθεῖσαν, τοῖς θαυμασίοις σοφέ, τὸν λοιμὸν δὲ μᾶλλον, τὸν πανόλεθρον, τομῶς ἀπελαύνουσαν, οὐ γὰρ ὅλως ἀνέχεται, οἷόν τι σκότος, παραμένειν τῷ φέγγει σου· ὅθεν ἄωτον, τῶν καλῶν ὥσπερ ἔχουσα, ταύτην τὴν θείαν Κάραν σου, Μονὴ ἢ σεβάσμιος, ἢ καθ' ἡμᾶς τῆς Κορώνης, γάννυται ταύτῃ καὶ χαίρουσα, Χριστὸν μεγαλύνει, τὸν ἡμῖν τοιοῦτον δῶρον, οἰκονομήσαντα.

Χαίροις ὁ ὧς κριὸς χωρισθείς, ἐκ τῆς σῆς ποιμένης, Σεραφεὶμ ἱερώτατε, ἀδίκως εἰς τὸ τυθῆναι, πρὸς τῶν τῆς Ἀγαρ υἱῶν, διὰ τὸ μὴ στέργειν ἀπαρνήσασθαι, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἱερεὺς πρότερον, ὑλαίοις μάκαρ, ἐν συμβόλοις ἀγνότατος, νῦν δὲ ὑπερθεῖν, ὡς τῆς ὕλης γενόμενος, βάψας τὴν διπλοῖδα σου, οἰκείῳ ἐν αἵματι, τοῦ μαρτυρίου πάρεσσης, τῇ μετουσίᾳ τῆς γνώσεως, αὐτῷ προσπελάζων, καὶ ἀμέσως δι' αὐτοῦ, νοὸς ἐνούμενος.

Θεοτοκίον.

Στήσον τοὺς πόταμους τῶν παιδῶν, τῆς ἁμαρτίας μου τὸ πέλαγος ξήρανον, τῷ ρεῖθρῳ τῆς σῆς πρεσβείας, καὶ πρὸς λιμένα Θεοῦ, θείων θελημάτων, ἐγκαθόρμησον, ἐχθροὺς καθ' ἐκάστην, τοὺς τὴν ψυχὴν μου ἐκθλίβοντας, καὶ ταῖς ἀτόποις, ἡδοναῖς ἐκταράττοντας, καταπόντισον, ἀπωλείας εἰς βάρανθρα, πλήρωσον τὴν καρδίαν μου, χαρὰς καὶ τερπνότητος, λύσον τὸ νέφος βοῶ σοι, τῆς ἀθυμίας μου Πάναγνε, Χριστὸν δυσωποῦσα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

ΤΗΣ ΤΟΥ ΠΛ. Β'. ΗΧΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

ΑΔΩ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥΣ ΔΙΑ ΚΤΙΣΤΗΝ ΑΘΛΟΥΣ

Χωρὶς τῶν Θεοτοκίων.

• Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Κύματι θαλάσσης.

Αἴσθησιν τὴν ἔξω, καὶ ἔνδον μου ἅμα δεῖξον δεκάχορδον, τερπνὸν ψαλτήριον, ὡς ἂν κροτήσω σοι μέλος, λιγυρὸν Θεομακάριστε, τῆς ἀξίας ἔγγιον ἐπιποσὸν δεικνύμενον.

Δόξης αἰδίου, γλιχόμενος μάκαρ, ζωῆς τε κρείττονος, καταπεφρόνησαι, καὶ ἀπεκτάνθης προθύμως ὡς ἀμνὸς ὑπὲρ τοῦ Κτίστου σου, ὅθεν ζῆς τὴν ἀληκτον, ζῶν καὶ ὑπερένδοξον.

Ωρμιος ὡς βότρυς, ἐν ξύλῳ ὡς κλήματι ἀπηώρησο, καὶ συνθλιβόμενος, γλεῦκος τερπνὸν ἀπορρέεις, τοῖς πιστοῖς τὰς θεραπειάς σου, τὴν τιμίαν Κάραν σου, ἐντίμως μεγαλύνουσιν.

Θεοτοκίον.

Νέα κολυμβήθρα, πεντάστοος ἄλλη τὸ θεῖον τέμενος, τοῦ τοκετοῦ σου Ἀγνή, προβατικῆς ὑπερφέρον, οὐ γὰρ ἔνα που καὶ δεύτερον, ἀλλ' ἀπείρους ῥύεται, πανταδαπῶν κακώσεων.

Ὡδὴ γ'. Σε τὸν ἐπὶ ὕδατων.

Σῆς οἰκίας τῆς ἄνω, τὸν θέμεθλον ἤριστα ἐπὶ ψάμμου, ἐπ' ἀσφαλοῦς δὲ πέτρας, τῶν θελημάτων ὑπέθηκας, τοῦ ποιητοῦ σου Ἀγιε, διὸ οἱ ἄνεμοι, τῶν βασάνων οὐκ ἐσάλευσαν.

Ερωτι τοῦ Δεσπότη, ἐτέρωσο προηράσθης γὰρ τούτῳ· ὡς τοῖνυν προερῶντος, ὑπὲρ αὐτοῦ τεθυσιάσαι· ἐρωτικῶς οὖν Ἐνδόξε, οὐκ ἔστιν ἔρωτος, θεϊκοῦ ἐβρός ἡδίων.

Ροὺν ἀσθενείας πάσης, ἐλκόμενον τῇ σῇ Κάρᾳ ξηραίνεις, τῷ γὰρ πυρὶ τῷ θείῳ, πυρακτωθεὶς δι' ἐνώσεως, ἐν με-

μενος Ἱεράρχα ἀνεκταύγαζες· ἐγὼ εἰμι ἐν Χριστῷ, καὶ ὁ Χριστὸς ἐν ἐμοί.

Ὡδὴ ζ'. Ἄφραστον θαῦμα.

Ἰλαθι Σῶτερ τῷ ἐν δεινοῖς μοι ὑπάρχοντι, οἱ γὰρ φίλοι πάντες οἱ ἐμοί, ἰσθᾶσιν οἰκτρῶς, ἀποθεν ὡς ἄγνωστοι, καὶ τοῦ δολίου ἐχθροῦ ἐκλύτρωσαί με, Σεραφεῖμ μεσιτείαις δραστηρίοις.

Κάρας τῆς θείας τοῦ ἀθλοφόρου δρεπόμενοι, ἱαμάτων ἄνθη ἀγλαά, λειμῶνα φαιδρὸν θέοντες οἰόμεθα, τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ ἀγαλλομένου, ἐν Ἑδῇ τῇ σκηνῇ τῶν πρωτοτόκων.

Ἰδια τρία ἐν τῇ Τριάδι ἐθέσπιζες, πρὸ βημάτων τῶν ἀγαρηνῶν, ἀνάρχου Πατρὸς μάκαρ τὸ ἀγέννητον, τὸ γεννητὸν τοῦ Υἱοῦ καὶ θείου λόγου, τὴν ἐκπόρευσίν τε τοῦ Πατρὸς κλήτου.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι γεέννης, πυρὸς τοὺς δούλους σου Δέσποινα, καὶ τὴν φλόγα Κόρη τοῦ λοιμοῦ, τραφεῖσαν πολλοῖς ἡμῶν ἁμαρτήμασι, τῇ θείᾳ δρόσῳ τῆς σῆς πρεσβείας σβέσον, σοὶ χάρι μόνῃ προσφεύγομεν ἐν πίστει.

Ὡδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς, ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ μικρῷ ξενοδοχεῖται, ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀννυμεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Στέφανος ὥφθη διανγῆς, τῆς ἐκκλησίας σου Ἰησοῦ ὁ Σεραφεῖμ, αὐτὸς γὰρ ἀληθῶς ἐλάμπρυνεν, ἀμαρτωθεῖσαν προτοῦ, τὴν ταύτης στολὴν διὰ τὴν σπάνιν, τῶν σῶν κλεινῶν μαρτύρων, ἐφ' ἡμῖν ἐναθλήσας, ὑπὲρ τῆς σῆς ἀγάπης, τοῦ ὄντως ἐπεράστου.

Νύττομαι βέλει γλυκερῷ τῆς εὐλαβείας σου, ὅταν λάβω γὰρ εἰς νοῦν, τεράστια τὰ σὰ σεμνύνομαι, ὡς ἀπολαύσας καὶ γὰρ

τῆς τούτων ὀξείας βοηθείας, διό σε καὶ γεραίρω, Σεραφεῖμ Ἱεράρχα, καὶ καθικετεύω, μὴ λείπης βοηθῶν με.

Ἀνο δυνάμεις οὐρανῶν, καταγεραίρουσι τὰ παλαίσματα τὰ σά· καὶ κάτω ἐν γῇ σοι μέλομεν, εὐχαριστίας ᾠδὰς, ἐφ' οἷς περ ἡμᾶς φιλοφρονεῖσαι, ἐξαίρων τῶν κινδύνων, καὶ φρουρῶν ὡς προστάτης, ἐξόχως διασώζων, λοιμώδους ἀσθενείας.

Θεοτοκίον.

Πύρινε στύλε ὁδηγέ, Χριστιανῶν φυλῆς ἐκ τοῦ σκότους πρὸς τὸ φῶς, ἡ κλίμαξ χαῖρε ἡ οὐράνιος· χαῖρε λυχνία χρυσῇ, προστάτης ὁρφανῶν χαῖρε Κόρη, λύτρωσις αἰχμαλώτων, καὶ λιμῆν τῶν ἐν ζάλῃ, ἐμῆς ψυχῆς χαῖρε, δόξα καὶ εὐφροσύνη.

Ὡδὴ θ'. Μὴ ἐπωδύρου μου Μητερ.

Θέσει υἱὸς χρηματίζων, τοῦ Θεοῦ ὡς σπουδαῖος, τὸν ἐκ Θεοῦ φύσει Υἱὸν καὶ λόγον νουνεχῶς, οὐ κατήγες εἰς κτίσιν ἀλλ' ἐδόξαζες, ἐναντίον τυράννων ὡς κτίστην καὶ Θεόν, καὶ ἐκ τούτου ἀδίκως μάκαρ πεφόνευσαι.

Πεύκανον χλαῖνάν μου Πάτερ, ὀυπωθεῖσαν ἀγνείας, ταῖς νοεραῖς τῶν δυσμενῶν αἰσχροῖσι δεινῶς, καὶ εἰσάγαγε εἰς θυσιαστήριον, τοῦ Θεοῦ καθαρὸν με, ὁ τούτῳ παρεστώς, καὶ πρεσβεύων ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Υπερφεροῦς χαρμοσύνης, τὰς Ἀγγέλων δυνάμεις, εἰς οὐρανούς ἀναρπασθεῖς, ἐνέπλησας σαφῶς, ἱερέων χοροὺς καὶ τῶν συνάθλων σου, ἀσκητῶν τε τοὺς δήμους, καὶ πάντας τοὺς ἐκεῖ, ἐν αὐτοῖς γὰρ προσθήκη Παμμάκαρ γέγονας.

Θεοτοκίον.

Δαυτικὸν χαῖρε ἄρμα· Ἀαρὼν χαῖρε ῥάβδος, χαῖρε δαβὴρ πανθαύμαστον τοῦ θείου Σολομῶν, τὴν πρὸς τὴν φύσιν τῆς Θεότητος, περισχὼν ἀποδότης μητροθεε σεμνῇ, θεοδόξαστε Κόρη σὲ μεγαλύνομεν.

Στιχηρὰ πρὸς τὸν αὐτόν. Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης Χριστέ.

Ἡ Κάρα σου ἡ θεία σοφέ, ἐκ κόλπων ὡς ἀνήνεκται, ποταμίῳ, ἀπεδόθη εὐκλεῶς, ταύτη σου νῦν τῇ μάντρᾳ,

στίλβων ὡς μαργαρίτης, καὶ θεραπεύει τὰ νοσήματα.

Ασὴρ νεόφανης ἀληθῶς, ἐδείχθη μὴ κρυπτόμενος, τῇ ἀθλήσει, ἀλλὰ μᾶλλον τηλαυγής, διηνεκῶς ἀνίσχεις, τοὺς πάντας καταυγάζων, Ἱερομάρτυς θείας λάμπει.

Τριάδα γεγονῶς ἀνυμνεῖς, σεραφικῶς Χριστόαθλε, ἐναντίον τῶν τῆς Ἄγαρ καὶ αὐτοῦς, ἐνάγεις πρὸς μανίαν, διόπερ καὶ θανάτου, εἰς καταδίκην σε ψηφίζονται.

Θεοτοκίον.

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ὁ ἀλόχευτος, τῆς Παρθένου, πᾶσι γέγονε σαφῶς, Θεὸς γὰρ τὴν φθαρεῖσαν, καινίζει πάλιν φύσιν, καὶ ἀναπλάττει τὸ ἀνθρώπινον.

ΤΗΣ ΤΟΥ ΒΑΡΕΩΣ ΗΧΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ψάλλεται ὁ παρὼν

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

Τοῦ Ἁγίου ποίημα Ἰωσήφ. Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τῶν λόγων ἡ ἄβυσσος, σὺ Ἰησοῦ πολυεύσπλαγχνε, ἐμοὶ λόγε δώρησαι λόγον ἀνάλογον, ὅπως τὴν σεπτὴν, καὶ θεῖαν Κάραν λόγοις, τοῦ Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ μέλψωμαι.

Ησὴ Κάρα ἐνδοξε, τῷ μαρτυρίου βαπτίσματι, βεβάπτισται ἔνδοξα καὶ ἀσφαλέστερον, Σεραφεῖμ Ἄγιε, ἀπάντων βαπτισμάτων, πρὸς ῥύπων δευτέρων δέ, ὅλως οὐ χραίνεται.

Τὴν Κάραν σου οἶά περ, ἄσυλον ὄλβον κεχάρισαι, ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε Σεραφεῖμ μέγιστε, καὶ ἰάματα δι' ἧς ἡμῖν παρέχεις, ἀπείρως ἐκάστοτε ψυχῆς καὶ σώματος.

Θεοτοκίον.

Ισχύς μου καὶ ὕμνησις, καὶ φωτισμὸς τῆς καρδίας μου, ὑπάρχει Πανάμωμε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ὃν ἐκύησας, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, μὲν ὑποστάσει δέ, κατανοούμενον.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ψυχῆς θερμοτάτῃ κατανύξει, τῇ Κάρα προσέλωμεν πιστοί, Σεραφεῖμ τοῦ θεόφρονος, καὶ ταύτην ἀσπασώμεθα, ἐν ἀρχαῖς χεῖλεσι δόξαν Θεῷ ἀναπέμποντες.

Η Κάρα σου ὦ Ἱερομάρτυς, ὡς ἥλιος λάμπει ἀληθῶς ἀκτίσι τῶν ἰάσεων, θαυματουργοῦσα πάντοτε, τὰς νόσους ἐξελαύνουσα, τῶν ἐυλαβῶς προσιόντων σοι.

Τοὺς σοὺς ὑμνητὰς Ἱερομάρτυς, ἐν πίστει ἐλθόντας σὴ Μονῇ, τὴν Κάραν ἐκζητῆσαί σου, τὴν θεῖαν καὶ πανσέβαστον, φρουρεῖ τούτους λυτρούμενος, ἀνάγκης πάσης καὶ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Γεδεὼν ὁ πόκος προεδήλου, καὶ βάτος ἡ ἀφλεκτος Ἀγνή, ὁ μὲν ὡς δεξαμένην σε, ὄμβρον τὸν ἐπουράνιον, ἡ δὲ ὡς τῆς θεότητος τὸ πῦρ ἀφλέκτως ἐνέγκασαν.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ιησοῦς ὁ στεφοδότης τὴν σὴν Κάραν ἡγίασε, Σεραφεῖμ τρισμάκαρ, ταύτην καὶ θαυμάτων ἐνέπλησεν, ἐξ ἧς κρουνοὺς ἱαμάτων ἀρούμεθα, καὶ κραυγάζομεν, δόξα Χριστὲ τῇ δυνάμει σου.

Θαῦμα μέγα καθορᾶται ἡ πολυόλβος Κάρα σου, Σεραφεῖμ τρισμάκαρ, θείας εὐωδίας δι' ἧς πανόλη καὶ νόσοι πολυποίκιλοι, ἀπελαύνονται, καὶ εὐεξία χαρίζονται.

Εδὺς μάκαρ ἐκ τοῦ κόσμου, πρὸς Θεὸν καὶ Δεσπότην σου, ἀποστίλβων Πάτερ, τὰς μαρμαρυγὰς τοῦ σοῦ εἵματος, καὶ τῆς ἐφέσεως ἔσσης ἀγαλλόμενος, φθάσας ἐνδοξε, τῶν ὀρεκτῶν τὸ ἀκρότατον.

Θεοτοκίον.

Νεκρωθέντα με κακία, τοῦ δολίου πανάχραντε, ἡ ζωὴν τεκοῦσα, ζώωσον, πρὸς σὲ γὰρ κατέφυγον, καὶ ἐμπεσόντα εἰς βάθη παραπτώσεων, ἐπανάγαγε, ὡς συμπαθὴς Παναμώμητε.

Ὡδή ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εθαύμασαν Ἀγγελοι, τὴν ξένην καρτερίαν σου, μάκαρ Σεραφεὶμ Ἱερομάρτυς· σὺ γὰρ τυπτόμενος καὶ τεινόμενος ἐξ ἄκρων χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἔφερες στεῆρότατα, τῶν ὁδύνων τὴν κάκωσιν.

Παοὶ ἐπαγállονται ἐν τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σου, σοῦ γὰρ χαριτόβρυτος ἡ Κάρα, λοιμὸν ἐλαύνει ὀλεθριώτατον, καὶ πᾶσι προστρέχουσι πιστοῖς, ἄφθονον βραβεύεται τῶν παθῶν ἀπολύτρωσιν.

Ανθρώπων νοσήματα, ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, παύονται πρεσβείαις σου παμμάκαρ, διόπερ Κύριος ἡμῖν δέδωκε, τὴν σὴν σεβασμίαν Κεφαλὴν, μέγα ἰατήριον, καὶ παθῶν ἀμυντήριον.

Θεοτοκίον.

Αγνείας σε τέμενος, καὶ θεῖον ἐνδιαίτημα, εὐρηκὼς ὑπάρχουσαν Παρθένε, ὁ πάντων Κτίστης ἐν σοὶ κατήκησε, σάρκα εἰληφὼς ἄνευ σπορᾶς, καὶ πάντας ἀνέπλασε τοὺς φθαρέντας τοῖς πάθεσιν.

Ὡδή ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὴν θεῖαν Κάραν ὑμνήσωμεν, τοῦ θεοῦ Σεραφεὶμ οἱ φιλέοργοι, καὶ ὁσπασώμεθα ταύτην ἐν πίστει ἀγνείᾳ τε, μνήμην τελοῦντες ταύτης, Χριστὸν δοξάζοντες.

Ελλὰς φαιδρῶς συνεόρταζε, Ἀγράφους τὴν πανένδοξον ἀθλήσιν, τοῦ θεοῦ Σεραφεὶμ, καὶ τὴν σεπτὴν αὐτοῦ Κεφαλὴν, τῶν ἐγκωμίων στέμμασιν ἀναδήσατε.

Τεθεαμένος ὁ ὕψιστος, τὸν νοῦν τὸν ἀκραιφνή σου πανένδοξε, λαμπάδα οἶά περ, ἐπὶ λυχνίαν προτέθηκε, τοῖς ἐν τῷ σκότει πᾶσι λάμπουσιν Ἄγιε.

Θεοτοκίον.

Τὴν θεῖαν στάμνον καὶ τράπεζαν, τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς τὴν βλαστήσασαν, τὴν ἀγεώργητον, χάραν τὸ πρὸς τὸ ἅγιον, τὴν Θεοτόκον Κόρην, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Κάθισμα. Ἦχος βαρὺς Ἑσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Τὰς αἱματώδεις ἐκχύσεις σου, ὡς λειμῶν τὰ ἄνθη ἀνέπεμπες πυκτεῦων σοφέ, καὶ οὐρανὸς ἀστερόης φωταγωγῶν

ἐφαίνου νυνὶ δὲ ἡ Κάρα σου, μένει ἡμῖν ὡς ἀστήρ, σκεδανύων σφδρῶς, παντοίαν νόσον καὶ κάκωσιν.

Ὡδή ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Θαῦμα μέγιστον ὠράθη τῇ ἀθλήσει σου, Σεραφεὶμ Ἄγιε, ἐπὶ γὰρ σῆς Κεφαλῆς, νυκτὶ στύλον πύρινόν, ἄλιεις ἔβλεψαν, καὶ θαμβούμενοι, φόβῳ πολλῷ ὑπέψαλλον, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἷ.

Εμεγάλυνε Χριστὸς σὺν Κάραν ἔνδοξε, διὰ τὰς σᾶς ἀρετάς, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς, καὶ χύσεις αἱμάτων σου, καὶ πολλοὺς ἄθλους σου, καὶ ἡμῖν αὐτὴν κράζουσιν ἐδωρήσατο, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἷ.

Θυμηδίας καὶ λαμπρότητος ἡ μνήμη σου, παρεκτικὴ ἡμῖν, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἀνέτειλε σήμερον, καὶ κατεφράδρυνε, τοὺς τιμῶντάς σε, καὶ εὐσεβῶς κραυγάζοντας ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἷ.

Θεοτοκίον.

Ιακῶβ σὲ προεώρα πάλαι κλίμακα, θεογεννήτρια, δι' ἧς βροτοὶ ἀπὸ γῆς, πρὸς ὕψος αἱρούμεθα, σοὶ ἀνακράζοντες· χαῖρε Δέσποινα, ἡ τὴν ζωὴν εἰσάξασα, τοῖς ἐν κόσμῳ εἰς αἰῶνας.

Ὡδή η'. Παιῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Μεγίστη ἀντίληψις Ἀγράφων, ἀπάσης τε γῆς Ἑλλάδος παναοίδιμε, ὦφθη σου ἡ ἔνδοξος, Κάρα καὶ πανίερος, ἐκλυτρωμένη πάντοτε, ἐξ ἀναγκῶν χαλεπῶν, ἰάμασι τοὺς ταύτην ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εστις ἐν τῷ βήματι τοῦ πλάνου, στεῆρότατος οἶά περ ἀδάμας τις, στύλος τε ἀκλόνητος, Σεραφεὶμ λαμπρότατε, καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα λαμπρῶς ἐκήρυξας, ὑβρίζων τὰς ὁρμὰς καὶ λακτίζων, λόγοις μελιρρύτοις, θωπείας ψυχοφθόρους.

Νάμασι Χριστοῦ οἰκείαν ποίμνην, δογμάτων Ἱερομάρτυς πᾶσαν ἥρδευσας, καὶ σπόρον τὸν ἐνθεον, ταύτῃ ἐγεώργησας, καὶ ἀρετῶν τοῖς χρώμασι, ταύτην ἐλάμπρυνας· διὰ καρ-

ποφοροῦσα νῦν κράζει, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ολος ἐν τοῖς κάτω ἦν ὁ λόγος, τῶν ἄνω οὐδ' ὅλως χωριζόμενος, Μήτηρ ἀπειρόγαμε, μόνη παντευλόγητε, εἰ καὶ βροτοῖς ὠμίλησε βροτὸς γενόμενος, τοῦ σῶσαι τοὺς πιστῶς μελφδοῦντας, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. "Απας γηγενής.

Αγράφον λαός, ἀπάσης Ἑλλάδος τε, δεῦτε προσέλθωμεν, Κἀρα τοῦ παμμάκαρος, καὶ θαυμαστοῦ πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ, καὶ γὰρ δίδωκει δαίμονας νοσοῦντας ῥύεται, καὶ πατάσσει, λοιμὸν τὸν ὀλέθριον, ἐν ᾧ τόπῳ καλεῖται ἐκ πίστεως.

Μάκαρ Σεραφεῖμ, μαρτύρων ἀγλαΐσμα, ἀρχιερέων τε, σαῖς πρεσβείαις φύλαττε, Μονήν σου Πάτερ ἐν ἣ κατώκησας, καὶ τοὺς ἐν πίστει Κἀραν σὺν καλοῦντας ἔνδοξε, δι' ἀνάγκην, εἴτε καὶ εὐλάβειαν, ἐκ κινδύνων παντοίων ἐκλύτρωσαι.

Δέχου εὐμενῶς, ὡς πρῶτος πανένδοξε, καὶ χριστομίμητος, ὕμνους τοὺς δε "Αγιε, οὓς ἐκ χειλέων ἀνάγων φέρω σοι, καὶ σαῖς πρεσβείαις μάκαρ με τάχος ἐξάρπασον, τῶν παγίδων, τοῦ δεινοῦ ἀλάστορος, ὡς ταχὺς ἀρωγὸς καὶ ὑπερμαχος.

Θεοτοκίον.

Υμνους παρ' ἡμῶν, πρόσδέχου θεόνυμφε Θεοχαρίτωτε, Μητὴρ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὴν σὺν χάριν ἀντιδεδώρησαι, τοῖς εὐλαβῶς σὲ μέλπουσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου, τὸν Χριστὸν δὲ ὃν ἀρρήτως τέτοκας, ἡμῖν ἵλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Στιχηρὰ πρὸς τὸν αὐτόν. "Ηχος βαρύς.

Σήμερον γηγορεῖ ὁ Ἰούδας.

Απασα ἀρμογὴ ἐκλιπέτω, τῶν ῥητόρων βρενθύουσα, καὶ γάρ κατ' ἀξίαν, στέφος ἐγκωμίων, ἀδυνατεῖ πλέξαι, τῷ ἐν οὐρανοῖς διὰ τὴν ἀθλήσιν, ἐγκωμιαζομένῳ διηνεκῶς,

ἡμεῖς δ' αὐτῷ οἱ πρόσφυγες σοφὲ ἀνακράζωμεν, φροῦρει τοὺς τὴν Κἀραν σου σεβάζοντας.

Εδείξας σεαυτὸν ὥσπερ κέντρον, τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος, σφαῖραν θαυμασίων, πλέον εἰς πανόλην, τετραγώνον τείχος, ἀρετῶν παντοίων, ἀκροβολισμοὺς ἐχθρῶν ἀνδρικῶς μὴ πτοούμενον. ὅθεν διὰ Κύριον, τὰς σάρκας σου παρέδωκας, καὶ διὰ τοῦτο "Αγιε, αὐτῷ συμβασιλεύεις αἰῶνια.

Θέοντες πρὸς λειμῶνας ἀστείους, τῆς σεπτῆς σου ἀθλήσεως, ἄνθεα ποικίλα καὶ ξένα τρυγῶμεν, ὧν ἐπὶ γῆς ἐτλης, πόνων ὑπὲρ φύσιν, ταῦτα δὲ εἰσι θαύματα ἐξαίσια, μυρίζοντα ἀεὶ, Ἱερόαθλε, τοὺς πίστει προσιόντας σοι, ἵασιν γὰρ νέμουν σιν ἀσθενοῦσι, καὶ συντήρουν ὑγείας.

Θεοτοκίον.

Εὔρατο ἐκ γαστρὸς στεριευούσης, θεολογεῖν τὸν ἐν σπλάγχνοις σου, Θεὸν λόγον Κόρη, φωνὴ ἢ τοῦ λόγου ἐν τοῖς ἀσπασμοῖς, τὴν χάριν εὐροῦσα, ὅθεν Θεοτοκόν σε, μητρὸς τῇ γλώσσῃ ἐκράζε, δι' αὐτῆς ὑστέρημα, πληροῦσα τῆς φύσεως, καὶ ὀργάνων στέρησιν, δι' ὧν διαρθροῦνται τὰ νοήματα.

ΤΗΣ ΤΟΥ, ΠΛ. Δ' ΗΧΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ

Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

ΠΛΕΚΕΙ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΟΙ ΜΕΛΟΣ

Ὡδὴ α' "Ηχος πλ. δ'. "Ασωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πόθῳ σοῦ δεομένῳ, χάριν μοι παράσχου Θείαν ἄνωθεν, καὶ ὑμνοῦντι σὴν μνήμην, Σεραφεῖμ Ἱεράρχα αἰοῖδιμε.

Πάμφας φῶς εὐσεβείας, καὶ διαπεράσας τὸ μεσότειχον, τῆς ἀκτίστου οὐσίας, καθαρῶς ἀπολαύεις φῶς ἀρρήτον.

Εσβεσας Ἱεράρχα, τὰ τῶν ἀσεβῶν δεινὰ φρούγατα, εὐσεβεῖ παρῆρησίμ, καταγγείλας Τριάδος Θεότητα.

Θεοτοκίον.

Κόσμου παντός σωτήρα, καὶ δημιουργὸν πάντων τέτοκας, τὸν λυτρούμενον πάντας, τῶν δεινῶν περιστάσεων ἄχραντε.

Ὡδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Εχὼν ἐν καρδίᾳ σου, ἐνστερνισάμενον πάνσοφε, ἄϋλον πῦρ, ἄνθραξ Θεοφόρε, ἐπὶ γῆς ἐχρημάτισας.

Ινα σε γεραίρωμεν, καὶ μακαρίζωμεν πάντοτε, γενοῦ ἡμῖν πρὸς τὸν Θεὸν πρέσβυς, καὶ δεινῶν ἐλευθέρωσον.

Σὺ τῷ ἀρχιποίμενι, οὐ μισθωτὸς ποιμὴν γέγονας, ὅθεν τὸ σὸν αἷμα προεκχέεις, φιλοθέως τῆς ποιμένης σου.

Θεοτοκίον.

Εχομέν σε Πάναγνε, ἐν τοῖς κινδύνοις βοήθειαν, ῥῦσαι δεινῶν τῶν ἐπιβαινόντων, καὶ κακῶν περιστάσεων.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ρωμαλαίῳ φρονήματι, ὥσπερ λέων ἐνδοξε ἠτομόλησας, ἐν τοῖς σκάμμασι τῶν ἄθλων σου καὶ ἐχθρῶν μανίαν κατηδάφισας.

Ανελθὼν εἰς τὸ στάδιον, τὸ τῆς μαρτυρίας ζέων τῷ Πνεύματι, Σεραφεῖμ θεομακάριστε, ἀσεβῶν τὴν πλάνην ἀπετέφρωσας,

Φωτοβόλος καὶ εὐδομος, μάκαρ ἡ θυσία σου ὥφθη ἐνδοξε, ἀληθὴς λατρεία Ἀνακτι, χερσὶ προσαχθεῖσα τῶν Χριστοῦ ἐχθρῶν.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον. ἐπικαλουμένῳ τῆς σῆς παρὰσχου μοι, ἢ τὸν εὐσπλαγχνον κηύσασα, καὶ σωτήρα πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Ὡδὴ ε'. Ὁρθίζοντες βοῶμέν σοι

Ιὸν τῶν ἀνομούντων κατέσβεσας, Μάκαρ σοφέ, πᾶσαν δὲ τὴν ἔφεσιν, πρὸς τὸν Δεσπότην σου ἔτρεψας.

Μὴ παύσῃ τὰς ἐντεύξεις μακάριε, Ἀρχιερεῦ, νῦν ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου, αἰεὶ Χριστὸν δυσωποούμενος.

Γενόμενος θυσία δι' αἵματος, Μάκαρ Χριστῷ, στύλος ἐχρημάτισας, φωταγωγῶν τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ρητόρων πολυφθόγγων δεσμεύονται, Μῆτερ Ἀγνή, γλῶσσαι ἐν τῷ τόκῳ σου, ἀδιαφθόρως γὰρ ἔτεκες.

Ὡδὴ ε'. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ηγήσω ὡς ἀνύπαρκτα σοφέ, Σεραφεῖμ μακάριε, κόσμου τὰ ῥέοντα, διὰ τοῦτο τὸ σὸν αἷμα κατέχεας.

Γενόμενος ὡς κλῆμα τῆς ζωῆς, τῆς ἀμπέλου πάνσοφε, πλείστον ἐξήνθησας, τῷ Δεσπότη σου καρπὸν ἱερώτατε.

Ο λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν σοὶ οἰκῶν, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ναὸν εἰργάσατο, Σεραφεῖμ ἀρετῶν σὲ θεῖον ἐνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ρεόμενον τὸ γένος τῶν βροτῶν ἐκ τῆς πλάνης Ἀχραντε, τὸν λόγον τέτοκας, διὰ τοῦτο σὲ συμφώνως δοξάζομεν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

Διπλοῦν τὸ στέφος ἀνεδύσω παμμακάριστε, προεστηκὼς ὡς Ἀαρὼν λαοῦ εὐθύφρονος, καὶ ἀθλήσας ὡς ὁ Πρόδρομος ῥωμαλαίως. Παρρησίαν κεκτημένος οὖν πρὸς Κύριον, διὰ Κάραν σου τὴν θεῖαν ἡμᾶς φύλαττε, ἵνα κρᾶζωμεν, χαῖρε κῆρυξ τῆς πίστεως.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς ἰουδαίας.

Ιερὰ καὶ ἁγία, ἡ θυσία σου ὥφθη Μάκαρ πανεύφημε. αὐτὸς γὰρ τῷ Δεσπότη, δι' αἵματος προσήχθης ὡς σάγων ἀναίμακτα, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ο περικλυτὸς στύλος, τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας πίστεως δόγμασι, κηρύττων τὴν Τριάδα, ἀδίκων πρὸ βημάτων, θαρσαλέως ἐκραύγαζεν, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σεραφεῖμ ἱκετεύω, ταῖς ἀπάταις τοῦ κόσμου κλυδωνιζόμενον, μὴ δ' ὅλως με παρίδῃς· ἀλλ' οἴκτειρον εὐχαῖς σου, καὶ διάσωσον ψάλλοντα, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Σωμάτων μαλακίας, καὶ ψυχῶν ἀρρώστίας θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων, τῇ σκέπῃ σου τῇ θείᾳ, θεραπεύειν ἀξιώσον, ἢ τὸν σωτήρα Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Ὡδὴ η'. Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν

Ο Σεραφεῖμ ὅτε ὡς ἀμνὸς πρὸς τυράννους, τῷ τυθῆναι ὠθεῖτο ἐβόα, σὲ δοξολογοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιερατεύων ὁ Σεραφεῖμ ἐν τῷ οἴκῳ, τοῦ Κυρίου Ἀγγέλοις συνῦναι, σὲ δοξολογοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μωρολογίας τῶν ἀσεβῶν ἐκτεφρώσας, θείῳ κράτει παμμάκαρ ἐβόας, σὲ δοξολογοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εν σῇ γαστρὶ τὸν δημιουργὸν τῶν πάντων, ὑπὲρ ἔννοιαν ἔσχες Παρθένε, ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Παυτοῦ τοῦ χριστωνύμου, φάνηθι παμμάκαρ, πρὸς τὸν Θεὸν ἀντιλήπτω θερμοτάτος, ὃ Σεραφεῖμ ἀνυμνοῦντος, τὴν θείαν μνήμην σου,

Ο θρόνῳ τῆς Τριάδος, μάκαρ παραμένων, ὑπὲρ ἡμῶν Σεραφεῖμ καθικέτευσεν, σὺν οὐρανόις ἀγγέλοις, καὶ σελτοῖς μάρτυσι.

Θεοτοκίον.

Συνέλαβες ἀσπόρως, λόγον πρὸ αἰώνων, ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα Πανάμωμε, ὃν ἐκδυσώπει ἀπαύστως ἐλεηθῆναί με.

Στιχηρὰ πρὸς τὸν αὐτόν. Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης.

Κύριε, σοῦ τῇ θεϊκῇ προμηθείᾳ, ὁ Σεραφεῖμ ὁ θεσπέσιος, Κάραν τὴν αὐτοῦ ἐπαφῆκε, τοῖς μονασταῖς ἡμῖν καύχημα, καὶ θυρεὸν ἀσφαλῆ, πρὸς ἅπασαν ἐπήρειαν. οὐ ταῖς πρεσβείαις καὶ ἱκεσίαις, σῶσον δὴ καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, σοῦ τὸν ἱερόαθλον δόξῃ, τῇ παρὰ σοὶ ἐστεφάνωσας, καὶ νῦν κατοπτρίζεται κάλλη, ἃ ὀφθαλμοὶ οὐ τεθέαται, καὶ ἀκροῦται μελῶν, ὧν οὐς οὐδόλως ἤκουσεν, ἐπὶ καρδίαν τε ἀνθρωπίνην, οὐκ ἀνέβη Σῶτερ πώποτε.

Κύριε, χάριν τοῦ θερμοῦ πρὸς σὲ φίλτρου, φερωνύμως ὃ ἐμπέπηρστο, δοῦλος Σεραφεῖμ ὁ πιστὸς σου, τὰς ἐναντοῦ σάρκας δέδωκε, διακαῶς ὑπὲρ σοῦ ἐντεῦθεν καὶ δεδοῦσται, αὐτοῦ ἡ Κάρα ἐν θαυμασίοις, τὸν λοιμὸν ἐξόχως αἵρουσα.

Θεοτοκίον.

Ιδε μου τῆς συντετριμμένης καρδίας, τοὺς στεναγμοὺς θεονύμφευτε, πρόσδεξε παρθένε Μαρία, καὶ μὴ ἀπόσῃ πανάμωμε· τὰς τῶν χειρῶν μου ἀγνή, ἐπανατάξεις ὡς φιλάγαθος, ἵνα ἡμῶν καὶ μεγαλύνω, τὸν μεγαλύνοντα τὸ γένος ἡμῶν,

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Μετὰ τὸν εὐλογητόν, τὸ, Κύριε εἰσάκουσον.

Τό, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ Τροπάριον. Ἦχος δ'.

Οσὶως τὸν βίον σου διεκπεράσας σοφέ, ποθήρει κεκόσμησαι ἱερωσύνης παιδρῷ, Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε, ὅθεν δικαιοσύνης τὸν χιτῶνα φορέσας, νῦν ἐν ἀγαλλιάσει, τῷ Χριστῷ συναγάλλῃ, πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος α'. Τῆς Ἐρήμου πολίτης.

Τῶν Ἀγράφων τὸν γόνον, Φαναρίου τὸν Πρόεδρον, τῆς Μονῆς Κορώνας τὸ κλέος, Σεραφεῖμ εὐφημήσωμεν, ἀθλήσας γὰρ λαμπρῶς ὑπὲρ Χριστοῦ, θανμάτων ἐπομβροῖζει δωρεάς, καὶ λυτροῦται νοσημάτων φθοροποιῶν, τοὺς πίστει ἀνακράζοντας· δόξα τῷ δεδοκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ θανμαστῶσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Εἶτα τὸν Ν'.

Ὁ Κανὼν. Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, καὶ σοὶ προσδραμόντα, ἐλευθέρωσον ἀθλητά, ἐμὲ τὸν ἰκέτην σου τῆς τούτων, ἐκδυσωπῶ τυραννίδος ὧ Σεραφεῖμ.

Παθὼν με ἐκύκλωσαν προσβολαί, ὧ Ἱερομάρτυς καὶ κινδύνων ἐπαγωγαί, λύτρωσαί με τούτων τάχος κρᾶζω, σαῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις δεήσεσι.

Νοσοῦντά με πάθει χαλεποῖς, ὧ Σεραφεῖμ μάρτυς, τῷ φαρμάκῳ σὼν πρεσβειῶν, ἴασαι τὸν ἄθλιον νοσοῦντα, ὁ ἱατρὸς δυσωπῶ ὁ ὀξύτατος.

Θεοτοκίον.

Σωτήρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ Παρθένε, λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν· σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων, ἀνατείνω, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Προστασίαις σου θείαις, ὧ Σεραφεῖμ ὕψαι με, κείμενον ἐν νόσοις καὶ παντοίοις κακώσεσι, καὶ γὰρ σε κέκτημαι μετὰ Θεὸν σωτηρίαν, ὁ θερμῶς τῇ σκέπῃ σου προστρέχων πάντοτε.

Ἰκετεύω σε πόθῳ, τὴν ψυχικὴν κάκωσιν, καὶ τὰς τῆς σαρκὸς ἀσθενείας μου ἐξιάσασθαι, σὺ γὰρ τὸν ἄραυτα, τὰς ἀσθενείας τοῦ κόσμου, Σεραφεῖμ ἐκήρυξας, Χριστὸν φιλάνθρωπον.

Χαλεπαῖς ἀρρώστίαις, καὶ λυπηροῖς πάθεσιν, ὅλον με κακῶς ἀθλοφόρε κατατρυχόμενον, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον, σαῖς ἀκοιμήτοις πρεσβείαις, Σεραφεῖμ θεράπευσον ὅπως γερᾶίω σε.

Θεοτοκίον.

Εὐεργέτην τεκοῦσα τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον πᾶσιν ἀνάβλυσον, πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατόν ἐν ἰσχύϊ, τὸν Χριστὸν κυήσασα, θεομακάριστε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς πίστει σοι προσιόντας, ὅτι πάντες ἱκετικῶς πρὸς σὲ καταφεύγομεν, ὡς μέγιστον Σεραφεῖμ πρὸς Θεὸν ἡμῶν πρέσβυν.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς.

Καὶ εὐθὺς λέγομεν Τροπάριον. Ἦχος β'.

Προστάτης θερμὸς φρουρὸς τε ἀκαταίσχυντος, ὑπάρχων πατήρ, τῶν πίστει ἀνυμνούντων σε ἐκ ψυχῆς βοῶμέν σοι, Σεραφεῖμ μακάριε τάχυνον. καὶ τῶν κινδύνων λύτρωσαι

ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ περιπτυσσομένους τὴν θεῖαν Κάραν σου.
 Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῶν παθῶν μου τὸν βόρβορον, καὶ κηλίδας πάσας νῦν
 εὐωδιάσον, θεραπεύσας ταῖς πρὸς Κύριον, ἱερομάρτυς
 ἱκεσίαις σου.

Απολαύοντες πάντοτε, τῶν θαυμάτων μάρτυς τῶν ἐκ τῆς
 Κάρας σου, προϊόντων τὸν χαρίσμασιν ταύτην στέ-
 ψαντα μεγαλύνομεν.

Επὶ κλίνης με κείμενον, συμφορῶν παντοίων Σεραφεῖμ
 ἔγειρον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, τεταρταῖον
 Λάζαρον τὸν ἐγείραντα.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον, ἐπικαλουμένῳ τῆς σῆς παρά-
 σχου μοι, ἢ τὸν εὐσπλαγχνον κηρύσας, καὶ σωτήρα πάν-
 των τῶν ὑμνούντων σε.

Ὡδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Εμπλησον ἡμῶν, τὰς καρδίας θείας χάριτος, ταῖς πρὸς τὸν
 Κτίστην ἱκεσίαις σου, τῶν προσιόντων τῇ Κάρᾳ σου
 ἀξιάγαστε.

Λύτρωσαι ἡμᾶς Σεραφεῖμ ταῖς ἱκεσίαις σου, λοιμοῦ, λι-
 μοῦ, παντοίας θλίψεως, καὶ ἀρρώστιας ὅπως πίστει εὐ-
 φημῶμέν σε.

Ιασαι ψυχῶν, καὶ σωμάτων πάθη πάμπολλα, ὃ Σεραφεῖμ
 ἀξιοθαύμαστε, τῶν νῦν προσελθόντων τῇ σεπτῇ σου
 Κάρᾳ μετὰ πίστεως.

Θεοτοκίον.

Λύσον τὴν ἀγλύν, τῶν πταισμάτων μου θεόνυμφε, τῷ
 φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητος, ἢ φῶς τεκοῦσα τὸ
 θεῖον καὶ προαιώνιον.

Ὡδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἔκχεῷ.

Θανάτου, καὶ συμφορῶν ἀπάλλαξον, κοσμητῶν καὶ ἀλγη-
 δόνος παντοίας, ὃ Σεραφεῖμ τοὺς τῇ θεῇ σου Κάρᾳ,

ἐν κατανύξει ψυχῆς προσιόντας νῦν, ἐκ πάσης νόσου χαλε-
 πῆς, καὶ δεινῶν συνεχῶν περιστάσεων.

Ως ὄπλον ἐν πειρασμοῖς ἀήττητον, τὴν πρεσβείαν σου
 πλουτοῦντες τὴν θεῖαν, τῶν λυπηρῶν ἐκλυτρούμεθα τά-
 χος, καὶ σὲ σωτήρα καὶ ὀύστην ἀκοίμητον, μετὰ Θεὸν ὃ Σε-
 ραφεῖμ, ἐκ ψυχῆς ὀνομάζομεν μέγιστον.

Εν κλίνῃ τῶν νοσημάτων πάντοτε, κατακείμενος ὃ ἱερο-
 μάρτυς, ἀντιβόλῳ Σεραφεῖμ τὴν σεπτὴν σου, μὴ ἀντα-
 νέλῃς ἀπ' ἐμοῦ ἀντίληψιν, ἀλλ' οἴκτειρόν με συμπαθῶς, καὶ
 λοιμώδους νοσήματος λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Προστάτην σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ φρουρὰν ἀσφαλε-
 στάτην Παρθένε, τῶν πειρασμῶν διαλύουσαν ὅχλον,
 καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν, καὶ δέομαι διὰ παντός,
 ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ῥυσθῆναί με.

Διάσωσον. Ἐπίβλεψον.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον. Ἦχος β'

Προστασία τῶν πιστῶν ἐτοιμώτατος, ἱκεσία πρὸς Θεὸν
 ἀκαταίσχυντος, μὴ παρίδῃς δέησιν τῶν δούλων σου οἴκ-
 τράν, ἀλλὰ πρόφθασον ὡς συμπαθὴς, πρὸς ἐξιλέωσιν Θεοῦ,
 τοῖς πιστῶς περιπτύσσουσι, Κάραν σου τὴν ἁγίαν τὴν πάν-
 τιμόν τε καὶ θεῖαν, σὺ γὰρ προστάτης ἡμῶν Σεραφεῖμ τῶν
 τιμώντων σε.

Τὸ προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώ-
 δεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν κατὰ
 πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά, καὶ θερα-
 पेῦν πᾶσαν νόσον, καὶ πᾶσαν μαλακίαν τούτους ἀπέστεί-
 λεν ὁ Ἰησοῦς, παραγγείλας αὐτοῖς, λέγων· εἰς ὁδὸν ἐθνῶν

μὴ ἀπέλθῃτε, καὶ εἰς πόλιν σαμαριτῶν μὴ εἰσέλθῃτε· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ, πορευόμενοι δὲ κηρύττετε, λέγοντες· ὅτι ἤγγικεν ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται Σεραφεῖμ ἀθλοφόρε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δώρημα, παρὰ Θεοῦ ταῖς ἰκεσίαις σου.

Ὁ Ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεός.

Τὸ Κύριε ἐλέησον ἱβ'.

Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ τὰ λοιπά.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὴν ὁργὴν τοῦ Ὑψίστου, εἰς γαλήνην Παμμάκαρ σὺ μεταποιήσον, πρεσβεία σου τῇ θείᾳ, αὐτὸν καθιλαρύνων, ὑπὲρ ἡμῶν τοῖς βοῶσιν αὐτῷ, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Θέλῃτην τοῦ ἐλέους, ἐν σταδίῳ τυράννων ἐκέρυξας Ἁγίε, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὃ πάντων ὑπερέχου, τῶν ἐν πίστει βοῶντων σοι, ἐξ ἀναγκῶν χαλεπῶν ῥῦσαι ἡμᾶς Σεραφεῖμ.

Σωμάτων ἱατῆρα, καὶ ψυχῶν σε σωτῆρα πάντες κεκτήμεθα, σοφὲ Ἱερομάρτυς, διάσωσον οὖν πάντας Σεραφεῖμ τοὺς κραυγάζοντας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Θησαυρὸν σωτηρίας, καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας τὴν σὲ κυήσασαν, καὶ πύργον ἀσφαλείας, καὶ θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ,

Ὡδὴ η'. Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τοὺς προσφοιτῶντας τῇ πανσέπτῳ σου νῦν Κάρα, ἐκ παντοίων λύτρωσαι κινδύνων, νόσου τε παντοίας, σοφὲ Ἱερομάρτυς.

Τῶν πειρασμῶν, τῶν πολυειδῶν λύτρωσαί με, σαῖς πρεσβείαις πρὸς τὸν πάντων Δεσπότην, σὺ τῶν ἀθλοφόρων ὦ Σεραφεῖμ ἡ δόξα.

Τῶν νοσημάτων, σὺ ἱατρεία τελεία, ἀνεδείχθης μάρτυς τοῖς ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερυψοῦσι, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἱατρεύεις, καὶ σαρκὸς τὰς ὁδύνας Παρθένε, ἵνα σὲ δοξάζω τὴν κεχωριτωμένην.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ροὴν μου τῶν δακρύων, πρόσδεξαι ἐκ πόθου, ἐκπεμπομένην, καὶ πάντα τὸν βόρβορον, τῶν νοσημάτων μου πλύνον, Σεραφεῖμ μέγιστε.

Χαρὰς αἰωνιζούσης. Μάρτυς σὺν Ἀγγέλοις, ἐπαπολαύων νυνὶ διασκέδασον, τὴν ἀθυμίαν τῶν νόσων ἡμῶν καὶ θλίψεων.

Ησεπτή σου Κάρα, ἱατρεῖον πέλει, Σεραφεῖμ, ἐν αὐτῇ γὰρ προσφεύγοντες, τῶν ψυχικῶν ἀλγηδόνων ἀπολυτρούμεθα.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς σου ταῖς ἀκτῖσι, λάμπρυνον Παρθένε, τὸ ζοφερὸν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλοντας.

Τό, Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς.

Εἶτα τοῦ Ἁγίου τὰ Μεγαλυνάρια

Τὸν Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν τῶν Ἀγράφων ἀπροσμάχητον βοηθόν, φύλακα καὶ ῥύστην τῶν ἐπικαλουμένων, τὸν Σεραφεῖμ τὸν θεῖον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Εἰ βούλει εἰπὲ καὶ τὰ λοιπά.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Τὸν Ἱερομάρτυρα καὶ φύλακα τῆς Ἑλλάδος.

Ποίημα Ἀρχιμανδρίτου Ἰωσήφ.

Ἀξια θαύματος ἦσαν κατ' ἀλήθειαν, εὐσεβέστατοι χριστιανοί, καὶ δυσκολοκατανόητα πράγματα, ὅλα ἐκεῖνα ὅπου εὐρίσκοντο μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν περιβόητον καὶ περικαλέστατον ναὸν τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει Ἱερουσαλὴμ· διότι ἐκεῖ ἦτον ἡ Κιβωτὸς τῆς διαθήκης, αἱ θεόγραφοι Πλάκες τοῦ νόμου, ἡ στάμνος ἐκείνη ἡ χρυσή ὅπου εἶχε τὸ οὐράνιον μάννα, ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν ὅπου ἐβλάστησε παραδόξως, ἡ ἐπτάφωτος λυχία, τὸ θυσιαστήριον· ἡ ἱερὰ τράπεζα, τὸ χρυσοῦν θυμιατήριον, καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἱερὰ σκεύη τοῦ περιφήμου ἐκείνου ναοῦ, ὅλα ἦσαν ἄξια θαυμασμοῦ, ἐπειδὴ καὶ καθὼς ὁ ἱστορικὸς Ἰώσηπος διηγεῖται ἦσαν ὅλα ὀλόχρυσά· καὶ κάθε ἓνα ἦτον σκεπασμένον ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη μὲ χρυσίον καθαρώτατον, μέσα εἰς τὸν ναὸν αὐτόν, εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ καταπετάσματος, ἦτον καθὼς λέγει ἡ θεία γραφή, καὶ ἓνα κλῆμα κατὰ πολλὰ μέγαλον καὶ ὑψηλότατον, γεμάτον ἀπὸ φύλλα, ἀπὸ βλαστάρια, καὶ ἀπὸ καρπούς· καὶ ἦτον κατεσκευασμένον μὲ ὀλόγητα ἀπὸ μάλαγμα καθαρὸν, καὶ πολλὰ ἔντεχρον καὶ εὐμορφώτατον, εἰς τόσον ὅπου ἐλογίζετο ἀπο ὅσους τὸ ἔβλεπον, ὅτι νὰ μὴν εἶναι ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργον, ἀλλὰ οὐράνιον, τὸ ὅποιον κλῆμα, καθὼς λέγει ἡ θεία Γραφή, τοσοῦτον ἄρρεσεν εἰς τὸν Θεόν, ὥστε ὅπου ἡγάπα ἐκεῖνο, περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα πολὺτιμα κειμήλια ὅπου εὐρίσκοντο εἰς τὸν ναόν. Καὶ κατὰ ἀλήθειαν μυστηριώδης ἦτον ἐκεῖνος ὁ περιφήμος ναὸς τοῦ Σολομῶντος, ἐπειδὴ ἐδηλοῦσε καὶ ἐσήμαινε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τῆς ὁποίας ἐκκλησίας θεοφύτευτον κλῆμα, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἐπαναπαύεται καὶ ἀρέσκεται ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι τὸ περιφανέστατον καὶ

λαμπρότατον τάγμα τῶν καλλινίκων μαρτύρων, καθὼς εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον λέγει. Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ὑμεῖς τὰ κλήματα, οἱ Ἀπόστολοι δηλ., τῶν ὁποίων Ἀποστόλων ἀκόλουθοι καὶ ὁμότροποι ἐχηρημάτισαν οἱ ἀθλοφόροι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες καὶ Ἱερομάρτυρες, ἓνας ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι καὶ ὁ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς γενεᾷ διαλάμπας ἐν ἀρχιερωσύνῃ καὶ ἀθλήσει, ὃχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς παλαιούς μάρτυρας. Ὁ ἐνδοξος λέγω Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ καὶ θαυματουργὸς Σεραφεῖμ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου, τοῦ ὁποίου ἡ αἰδέσιμος καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀγγέλοις καὶ τρισόβλιος Κάρα, εὐρίσκεται λαμπρῶς καὶ σεπτῶς τιμωμένη ἐν ἀργυροχρύσῳ κιβωτίῳ εἰς τὸ ἱερὸν, περιώνυμον καὶ πατριαρχικὸν Μοναστήριον τοῦ γενεσίου τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου, τὸ ἐπονομαζόμενον Κορυὰ Βρύσις καὶ Κορῶνα. Κορυὰ μὲν Βρύσις καλούμενον διὰ τὰ ἄπειρα θαύματα ὅπου ἐπιτελοῦνται παρὰ τῆς θαυματοβρύτου εἰκόνης τῆς Θεοτόκου. Κορῶνα δὲ διὰ τὸ κεῖσθαι ἐν μετεώρῳ τόπῳ, καὶ ἀπὸ τὸν κάμπον τῆς Θετταλίας ὁρώμενον ὥς περ κορῶναν τινά. Ὁ τρισμάκαρ λέγω καὶ στεφανηφόρος Σεραφεῖμ ὁ πρῶην μὲν ἐν ἀσκήσει καὶ ὁσιότητι ἐν τῷ διαληφθέντι τῆς Κορώνης Μοναστηρίου καταστολίσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, εἶτα δὲ ὡς ἄλλος ἥλιος διαλάμπας εἰς τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης μέγα ἀξίωμα μετὰ ταῦτα δὲ μαρτυρικῶς στέφει κατακοσμηθεὶς εἰς αὐτὸ τὸ κάστρον τοῦ Φαναρίου τῆς ἐαυτοῦ ἐπαρχίας, καθὼς ἀκριβῶς ἱστορεῖ ἡ βιογραφία αὐτοῦ. Σεραφεῖμ, ὁ λαμπρὸς διαλαλητῆς τῆς ὁρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως. Σεραφεῖμ, ὁ ἐμπαιγμὸς τοῦ ἀγαρηνοῦ ψεύδους. Σεραφεῖμ, τὸ μαλαγματένιον κλῆμα τῆς θείας ἀγάπης. Σεραφεῖμ, ὁ γνησιώτατος μαθητῆς καὶ μιμητῆς τῆς ἀσυγκρίτου προότητος τοῦ Χριστοῦ, διότι καὶ οὗτος ὁ Ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Σεραφεῖμ, ὑβριζόμενος ὑπὸ τῶν ἀγαρηνῶν, δὲν ὑβρίζεν ἀμοιβαίως τοὺς ὑβριστάς, πάσχοντας διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἐφοβέριζε, συρόμενος μὲ πολλὴν ἀγριότητα καὶ μανίαν ὑπὸ τῶν ἀγαρηνῶν εἰς τὸ μαρτύριον, ὑπόφερε μὲ πραότητα, καὶ μακροθύμως ἠῤῃχετο, καὶ ἔχαιρεν ὅτι ὑπὲρ Χριστοῦ ἠξιώθη νὰ ἀτιμασθῇ καὶ νὰ πάθῃ μεγάλη ἀνδρεία κατὰ ἀλήθειαν ἦτον αὐτῇ τῆς ψυχῆς τοῦ θαυμαστοῦ

Σεραφεῖμ' ἀσύγκριτος ὑπομονὴ τοῦ Ἱερομάρτυρος τούτου, στοχασθῆτε, φιλόχριστοι χριστιανοί, ὅτι διὰ παραμικρὰν ἀφορμὴν ὀργιζόμεθα καὶ λυπούμεθα, καὶ μεγάλως ἀδημονοῦμεν, καὶ ἐκδίκησιν ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐναντίον εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἤθελε μᾶς πικραίνει, ὁ δὲ Ἱερομάρτυς οὗτος Σεραφεῖμ ὃχι μόνον ὑποφέρει χωρὶς γογγυσμόν, χωρὶς θλίψιν τοὺς δριμυτάτους πόνους ὁποῦ ἐδοκίμαζεν ἀπὸ τοῦς ἀπίστοις, ἀλλὰ φαίνεται μάλιστα μεγαλόψυχος, εἰρηνικός τε καὶ πρᾶος, καὶ περιχαρής, καὶ τῶντι μιμητὴς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι οὕτως ἔχει ἀκούσατε.

Κάθε ἀρετὴ, εὐσεβεῖς χριστιανοί, εἶναι θεάρεστος καὶ ἡγαπημένη ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅμως ἡ πρῶτης τόσον εἶναι ὑπεραγαπημένη ἀπὸ τὸν μέγαν Θεὸν καὶ ἐπαινετὴ, ὥστε δὲν ἔχει καμμίαν σύγκρισιν, καὶ μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος Θεὸς διὰ τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου λέγων· ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω; εἰμὶ ἐπὶ τὸν πρῶτον καὶ ἡσύχιον, καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους, αὐτὸ φανερώσκει καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ καὶ λέγει· Ἀναλαμβάνει πρᾶεις ὁ Κύριος, καὶ εἰς μυρίους τόπους σχεδὸν τῆς θείας γραφῆς εὐρίσκεις τὴν πρῶτητα, βασιλίσσαν τῶν ἀρετῶν. Καταπέισον καὶ εἰς τὸν μέγαν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον ὁποῦ λέγει, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εὐρίσκειται συγζάθεδρον τῷ σώματι τοῦ πρᾶου, καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην ἀρετὴν, ἐδίδασκεν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ τὴν πρῶτητα, καὶ ἔλεγε· μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπανσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν, καὶ πάλιν ἔλεγε, μακάριοι, τούτέστι καλότυχοι οἱ πρᾶεις, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν, ἥτοι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ὃχι μόνον με λόγια ἐδίδασκεν ὁ Κύριος ἡμῶν τὴν θεῖαν ταύτην ἀρετὴν τὴν πρῶτητα, ἀλλὰ μάλιστα με ἔργα, καὶ με τὸ παράδειγμα τῆς ἐδικῆς του ζωῆς, καὶ ἀφίνοντες τὰ ἄλλα διὰ συντομίαν, ἃς στοχαζόμεν αὐτὸν κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, καὶ δεόμενον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ὑπὲρ τῶν σταυρωσάντων αὐτὸν ἀχαρίστων καὶ πονηρῶν ἰουδαίων. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον καὶ ὁ ἔνδοξος Ἱερομάρτυς Πατὴρ ἡμῶν Σεραφεῖμ, ἐμμήθη τὸν οὐράνιον αὐτοῦ διδάσκαλον Χριστόν, διὸ καὶ ὅταν ἔπασχεν ὑπὸ τῶν ἀθέων ἀγαρηνῶν, φοβεριζόμενος, ὕβριζόμε-

νος, συκοφαντούμενος ὡς ἀποστάτης καὶ κακοῦργος, ἐστέκετο πρᾶος ὥσπερ ἀρνίον ἄκακον, ἐδάρθη σφοδρῶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, ὑπέφερε με πρᾶότητα, ἐκόπη κατὰ τὴν μύτην με μαχαίρας εἰς λεπτὰ, καὶ ἡ ὕψις αὐτοῦ ἐλαμπρύνετο, ἐδέθη τὰς χεῖρας ὀπίσω, καὶ ἐσφύρετο εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του ἡγαλλιᾶτο καὶ ἔχαιρε, ὕστερήθη μέσα εἰς τὴν φυλακὴν τροφῆς φθειρομένης, ἀλλὰ φανταζόμενος τὴν ἄφθαρτον τροφὴν ἐχορτάζετο, ἦτον κεκλεισμένος εἰς τὴν ἀπαρηγόρητον φυλακὴν, ἀλλ' εὐχαρίστα τὸν Κύριον. Πάλιν ἐδάρθη ἀνελεήμονα, καὶ με πρᾶειαν φωνὴν ἔλεγεν, ὁ Θεὸς εὐχαριστῶ σοι, ὅτι ἡξιώσας με νὰ πάθω διὰ τὸ σὸν ἅγιον ὄνομα. ἀπλώθη βιαίως ἀπὸ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, καὶ πρᾶως ὑπόφερεν, ἐδέχθη ἐπάνω εἰς τὴν κοιλίαν του λίθον βαρύτατον, ἐποτίσθη νερὸν με κοινορχτόν καὶ ξύδι δριμύτατον, καὶ ὥσπερ ὁ πρᾶτατος Ἰησοῦς, οὕτω καὶ ὁ ἀθλητὴς αὐτοῦ Σεραφεῖμ πρᾶως ὑπέφερε. Τέλος καὶ θάνατον βαιοτάτον διὰ σουβλίου ὑπέμεινε, μιμούμενος τὸν αὐτοῦ διδάσκαλον Χριστόν, οὐ μόνον κατὰ τὴν πρᾶότητα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ἄδικον θάνατον, κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρων ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του Χριστόν ὁ εὐκλεέστατος Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ, διότι ὁ μὲν Δεσπότης Χριστὸς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ὁ δὲ Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ διὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ μὲν Δεσπότης Ἰησοῦς ἔπαθεν ἐν Ἱερουσαλὴμ, ὁ δὲ Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ ἔπαθεν ἐν τῷ Φαναρίῳ τῆς ἑαυτοῦ ἐπαρχίας, θαύματα καὶ σημεῖα ἐγένοντο εἰς τὸν καιρὸν τῆς σταυρώσεως καὶ μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, θαύματα καὶ σημεῖα καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀθλήσεως καὶ μετὰ τὴν ἀθλήσιν τοῦ Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ, καθὼς ἡ ἱστορία αὐτοῦ φανερώσκει λεπτομερῶς, ἴδετε, φιλομάρτυρες Χριστιανοί, γενναιότητα καὶ ἀνδρείαν ψυχῆς τοῦ Τρισμάκαρος Σεραφεῖμ; ἴδετε σταθερότητα καὶ ὑπομονὴν τοῦ Χριστομιμήτου τούτου ἀνδρός; κατὰ πολλὰ ὑπερβολικὴ κατ' ἀλήθειαν ἡ μακροθυμία καὶ ἀνεξικακία τοῦ Ἱερομάρτυρος τούτου, ἀσύγκριτος ἡ πρῶτης αὐτοῦ καὶ ἡμερότης, διὰ τοῦτο καὶ ἡξιώθη τοῦ μαρτυρίου, διὰ τοῦτο καὶ εὐχαριστῶν παρέδωκε τὸ πνεῦμά του εἰς χεῖρας Θεοῦ λέγωντας, δέξαι τὸ πνεῦμά μου πρᾶτατε Ἰησοῦ, καὶ ἀνάπαυσον

αὐτὸ εἰς τὰς οὐρανίους σου κατοικίας, διότι τὸ ἔργον μου ἐτελείωσα, τὴν πίστιν τὴν ἀληθινὴν καὶ ὀρθόδοξον ἐκήρυξα, καὶ ἐφύλαξα μέχρι θανάτου. Παράλαβε λοιπὸν τὸ πνεῦμά μου εἰς τὴν ἐπουράνιον σου βασιλείαν, καὶ ἀξιώσον με τοῦ στεφάνου τῆς δόξης σου, τὸν ὁποῖον μετ' ἐπλεξαν οἱ μαρτυρικοὶ ἀγῶνές μου, διότι ἡ πρὸς σέ μου διάπυρος ἀγάπη, με ἐκατάπεισε νὰ καταφρονήσω πάντα τὰ ἐγκόσμια ταῦτα ὥσάν σκύβαλα, καὶ νὰ ἀποθάνω διὰ ἐσένα προθύμως, διὰ νὰ κερδήσω μόνον ἐσένα τὸν ποθούμενον. Δικαίως οὖν φιλομάρτυρες ἀκροαταί, καὶ ἡμεῖς πανηγυρίζομεν καὶ τιμῶμεν αὐτὸν τὸν ἔνδοξον Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Σεραφεῖμ, ἐπειδὴ ἔχει πολλὴν παρρησίαν πρὸς Κύριον, ἐπειδὴ πολλάκις καὶ μυριάκις ἐφάνη ἀπροσμάχητος βοηθὸς εἰς τὰς θλίψεις μας, εἰς τὰς ἀνάγκας μας, εἰς τὰς περιστάσεις μας, εἰς τὰς ἀσθενείας μας, καὶ μάλιστα ὀξύτατος ἰατρός εἰς τὴν ἀνθρωποφθόρον πανώλην, τὴν ὁποίαν φυγαδεύει καὶ ἐξωστρακίζει ἀπὸ ὅποιαν χώραν καὶ τόπον ἤθελε προσκαλεσθῇ, καὶ ἤθελε ψαλθῇ ἀγιασμός, καὶ ἤθελε δεχθῇ με πίστιν ἀδίστακτον, καὶ με θερμὴν εὐλάβειαν ἢ τρισόλβιος καὶ παναιδέσιμος αὐτοῦ θαυματόβρυτος Κάρα. Ἀλλ' ὦ ἱερομάρτυς καὶ θαυματουργὲ Σεραφεῖμ, ἀρωγὲ καὶ προστάτα θερμότατε τῆς γῆς τῶν Ἀγράφων, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης, εὔχου αὐτὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, δεόμεθά σου, ἵνα διαφυλάττῃ ὅλον τὸ Χριστιανικὸν γένος ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, καὶ ἐξαιρέτως τῆς ἀνθρωποφθόρου πανώλους, καὶ ἀπὸ πάσης βλάβης ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, καὶ ἵνα χαρίξῃ ἡμῖν πάντα τὰ ἐφετά καὶ σωτήρια, καὶ ἵνα ἀξιώσῃ τελευταῖον καὶ τῶν ἀθανάτων ἀγαθῶν, καὶ κληρονόμους ποιήσῃ τῆς ἀτελευτήτου αὐτοῦ βασιλείας, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν. Ἀμήν. Ἀμήν. Ἀμήν.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΩΣ ΕΚ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΑΥΤΗΣ

Πηγὴν ἀναψύχουσιν εὐρίσκει τάχος,
Ὁ πρὸς με φοιτῶν, καὶ φλογὸς παθῶν δρόσον.

Ἐτεροι ὡς ἀπὸ τοῦ ἐλθόντος

Τῶν σῶν ναμάτων ἐμφορηθῆναι θέλων,
Τῷ σῷ Ναῷ πάρειμι καὶ με προσδέχου.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ

Εἰς τὸν ἐν ἁγίοις πατέρα ἡμῶν καὶ ἱερομάρτυρα
Σεραφεῖμ ἐπίσκοπον φαναρίου ἀθλησάντα ἐν ἐτει 1601

Ποίημα Γερασίμου Μικραγιαννανίτου Μοναχοῦ (1930)

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωστῆρα τὸν νεόφωτον
Καὶ Φαναρίου τὸν ποιμένα τὸν Θεόκριτον
Ἀνυμνήσωμεν ἐν ᾠμασι θεοφθόγοις·
Ἀνατείλας γὰρ ἐσχάτως δι' ἀθλήσεως
Καταυγάζει Ὁρθόδοξων τὰ πληρώματα
Χαίροις λέγοντα, Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε.

Ἀνθρωπος ὑπὲρ φύσιν παριδὼν τὰ ἐν κτίσει, ἐδείχθη
Σεραφεῖμ τῇ ἀθλήσει, καὶ τοῖς τῆς ἀφθαρσίας θεσμοῖς,
τὰ τῆς νεκρώσεως λύεις σύμβολα, ἀφιστάμενος τῆς ὕλης, καὶ
διασώζων τοὺς σοὶ βοῶντας.

Χαῖρε δι' οὗ ὁ Χριστὸς ὑμνεῖται
Χαῖρε δι' οὗ ὁ ἐχθρὸς θαμβεῖται
Χαῖρε τῆς ῥοῶδους οὐσίας παρέκκλησις
Χαῖρε τῆς νύξουσης σοφίας παρέμφυσις
Χαῖρε ὕψος δυσαντίβλεπτον πολιτείας ἀκραιφνοῦς
Χαῖρε βάθος δυσεπίβατον μαρτυρίας εὐσεβοῦς
Χαῖρε ὅτι ἐρρύσθης γεηρᾶς προσπαθείας
Χαῖρε ὅτι ἐχρίσθης μύρῳ ἱεραρχίας
Χαῖρε ἀστήρ ὁ νέος τῆς πίστεως
Χαῖρε πρηστήρ ματαίας φρονήσεως
Χαῖρε δι' οὗ ὁ Βελίαρ οἰμώζει
Χαῖρε πρὸς ὃν εὐσεβεῖς ἐκβοῶσι
Χαίροις Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε.

Βίου τοῦ φθειρομένου, ὑπεκφεύγων συνδέσμους, ὑπέσχεξ
τῷ ζυγῷ τοῦ Δεσπότη· ἐνθεν προκρίτους ἀμύλληθεις,

τοῦ θεουργοῦ ἔρωτος τὰς ἀπαρχὰς ἐξήνεγκας, δι' ὃν τῷ λόγῳ ἱερατεῦειν κριθεὶς ἦδες.

Ἀλληλούϊα

Γνώσεως τῇ πλημμύρᾳ, πόνων τῇ γεωργίᾳ, ὡς ξύλον ἦν-
θησας ἐμμελείας, ἐν προσήκοντι σαφῶς καιρῷ, δικαιο-
σύνην καρποδοτῶν τῷ Κτίσαντι, δι' ἧς ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον
εὐφραίνεις τοὺς βοῶντας·

Χαῖρε ὁ φοῖνιξ τῆς ἀφθαρσίας
Χαῖρε ἡ κέδρος τῆς συντονίας
Χαῖρε γεωργίας καινῆς τὸ ἀπάνθισμα
Χαῖρε ἀπαθείας εὐῶδες θησαυρίσμα
Χαῖρε ἀμπελε περκάζουσα μαρτυρίου γλυκασμὸν
Χαῖρε κρήνη ἀναβλύζουσα σωτηρίου σταλαγμὸν
Χαῖρε ὅτι ἐκτίσω τὸν θεόμορφον τύπον
Χαῖρε ὅτι ἀπώσω τὸν θεόπτυστον ῥύπον
Χαῖρε λαμπὰς τῆς θείας καθάρσεως
Χαῖρε καρπῶν ἀφθάρτων ἀνάμεστος
Χαῖρε νοδὸς ὁ ἐκκαίων τὸ φίλτρον
Χαῖρε ψυχῆς ὁ καθαίρων τὸν οἶκον
Χαίροις Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε

Δράγματα προσκομίζων, δι' ἀσκήσεως πόνων, Χριστῷ
τῶν ἀρετῶν ὥσπερ δῶρον, ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων
ἦνεσας αὐτόν, καὶ ἀγαλλιάσεως τῷ ποδῇρι νεκρόσμησαι, ἱε-
ραρχικῶς ψάλλον Σεραφεῖμ.

Ἀλληλούϊα

Επιβὰς ὥσπερ λύχνος, Ἐκκλησίας εἰς ὕψος, χρισθεὶς ἱε-
ραρχίας τῷ μύρῳ, τῆς χριστομνησίας ἡγαλλιάσθης ταῖς
ῥοαῖς, ἐκλελεγμένος Δαυϊτικῶς παρὰ τοὺς μετόχους σου· διό
σοι ἐκβοῶμεν·

Χαῖρε Χριστοῦ ἐκλόγιον θεῖον
Χαῖρε φωτὸς αὐτοῦ δοχεῖον
Χαῖρε ῥιζοτόμε παθῶν τῆς κακώσεως
Χαῖρε φυτοκόμε ἡθῶν τῆς θεώσεως

Χαῖρε σκεῦος θείου Πνεύματος ἄνερ ἐπιθυμῶν
Χαῖρε θύτης ἐννομώτατος μυστηρίων τῶν φρικτῶν
Χαῖρε ὅτι ἐκβλύεις τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ
Χαῖρε ὅτι βαδίζεις τὴν ἀκήρατον τρίβον
Χαῖρε φθορὰς ἐκτρίβων τὸ δνειδος
Χαῖρε χαρὰς ὑφαίνων τὸ ὄφελος
Χαῖρε Σκηνῆς νυμφοστόλε τῆς νέας
Χαῖρε τρυφῇ τῶν μακρὰν καὶ τῶν πέλας
Χαίροις Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε

Ζάλης τῶν ἐνωδύνων, τὴν σὴν ποιμνὴν μακρύνων καὶ
πόαις ἀειζώοις ἰθύνων, τοῦ ἀρχετύπου ἀφομοίωμα
ἀφθεις τὸ δοθέν σοι ἐπολυπλασίασας τάλαντον, ἀθλητικῶς
ψάλλον Σεραφεῖμ Κυρίῳ.

Ἀλληλούϊα

Ηνεγκας ἐν καρδίᾳ, τῆς ἀγάπης τῆς θείας, τὴν φλόγα ὡς
ζωήρουτον κύμα δι' ἧς τῇ τῶν ἀπανασματῶν πηγαία
ὁμιλῶν, ἀθλητικῶν ἡρίστευσας, ἱερουργῶν καὶ προσηύμενος
ἐν τῷ ἀκούειν.

Χαῖρε ποιμὴν λογικῶν προβάτων
Χαῖρε τρυφῇ μυστικῶν θρεμμάτων
Χαῖρε ποιμανοῖας κανὼν θεοτύπως
Χαῖρε ἀληθείας λειμῶν θεοφώτιστος
Χαῖρε νόμων τῶν τοῦ Πνεύματος ἀπλανῆς ὑφηγητὴς
Χαῖρε τρόπων κόσμου σχέσεως ἀληθῆς ἐκμειωτῆς
Χαῖρε ὅτι καινίζεις τὰς ἀμόρφους καρδίας
Χαῖρε ὅτι πλουτίζεις τὰς ἀπόρους ἐννοίας
Χαῖρε Χριστοῦ ἀγάπης τὸ ἔσοπτρον
Χαῖρε ἐχθροῦ ἀπάτης τὸ δρέπανον
Χαῖρε νοῶν κλονούμενον τὸ μένος
Χαῖρε πιστῶν νεοστήρικτον σθένος
Χαίροις Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε.

Θεοδότῳ σοφίᾳ, τοῦ κοῖτου τὴν μοῖραν, ἐπὶ ἀπιστῶν
ἤλεγξας σὺν παρηγοίᾳ ἢ μὴ ἰσχύσας ἀντιπεῖν, ταῖς
αἰκίαις προστάττει ἀφειδῶς σε συντρίβεσθαι, δι' ὧν συμμορ-
φούμενος Χριστῷ, ἔψαλλες.

Ἀλληλουῖα

Ιησοῦ τῆς ἀγάπης, μετ' ὁργῆς καὶ ἀπάτης τὴν ἀκαίρως χωρί-
σαι με φρουάτῃ; Χριστὸν γὰρ ὅλως ἐρῶν, ὡς οὐδὲν τὰ σὰ
λελόγισμαι οὕτως ἐβόα τῷ τῆς ἀναμῆς κριτῇ ὁ Σεραφεὶμ ὃ
βοῶμεν.

Χαῖρε τῆς πίστεως ἡ κινύρα
Χαῖρε τοῦ Κτίσαντος εὐωδία
Χαῖρε ἀηδῶν θεοβρύτου συνάρσεως
Χαῖρε λαμπηδὼν αἰδίου ἐμφράσεως
Χαῖρε σάλπιγξ ἡ θεόφθογγος συμφωνίας ζωτικῆς
Χαῖρε πέλυξ ἡ ἀμφίστομος συναφείας φθαρτικῆς
Χαῖρε ὅτι τῆς πλάνης τὰς ἐνέδρας καθεῖλες
Χαῖρε ὅτι τῆς βλάβης τὰς ὀρέξεις ἀνείλες
Χαῖρε αὐγὴ ἀρτίως ἐκλάμπουσα
Χαῖρε βολὴς ἐχθρῶν καταρράσσουσα
Χαῖρε Χριστοῦ ὁ θελκτήριος πόθος
Χαῖρε Ἐδὲμ ὁ γλυκύκαρπος πτόρθος
Χαίροις Σεραφεὶμ ἀξιάγαστε.

Κάθειρξιν ὑπομείνας, τετμημένος τὴν ὄϊνα, καὶ μεμαστι-
γμένος Δαυϊτικῶς ὅλην τὴν ἡμέραν, ὡς κοῦνον ἐν
λειμῶνι ἔοικας τερπνῷ, ἀνθηφορεῖν τὰ μακάρια στίγματα,
καὶ ἐν ὁσμῇ ζωῆς ἦδες.

Ἀλληλουῖα.

Λύτρωσιν κεκτημένος, καὶ πίστει σεσημασμένος, δι' αἵ-
ματος ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ τεθέντος, ἔσπευσας θυσίαν λο-
γικὴν, σαυτὸν προσενεγκεῖν τῷ σὲ ἀγιάσαντι, οὐ τῷ κάλλει
ἀφορῶν, παρ' ἡμῶν ἀκούεις.

Χαῖρε τοῦ Λόγου τὸ ἱερεῖον
Χαῖρε τῆς δόξης τὸ ἐκμάγειον
Χαῖρε εὐκαρπία τῆς θείας λυτρώσεως
Χαῖρε ἀγλαΐα ζωούσης νεκρώσεως
Χαῖρε αὐρα οὐρανόπνοος ἀναψύχουσα ἡμᾶς
Χαῖρε ἄσμα θεοποιήτων ὃ ἐπέβη ἡ τοιᾶς
Χαῖρε ὅτι τὴν ὄϊνα ἀπανθρώπως ἐτιμήθης

Χαῖρε ὅτι ἡκίσθης καὶ φρουρᾷ ἐγκαθειρχθῆς
Χαῖρε ὁσμῇ ἀρίστης ἀθλήσεως
Χαῖρε τροπὴ κακίστης πλανήσεως
Χαῖρε πιστῶν Φαναρίου ὁ πρόμος
Χαῖρε λαῶν Ὁρθοδόξων ὁ ὁρμος
Χαίροις Σεραφεὶμ ἀξιάγαστε.

Μύρον ἱεραρχίας, αἵματι μαρτυρίας, συμμίσας ἱαμάτων
κρατῆρα, πλήσας ἐν χημεῖα θεϊκῇ, ἐκάστῳ δεομένῳ
νέμεις τὰ πρόσφορα, ῥευματίζων ἐν αὐλαξί φρενῶν, καὶ ψάλ-
λων Σεραφεὶμ.

Ἀλληλουῖα.

Νέα φωταγωγεία, ἐν νυκτὶ τῆς δουλείας, ἐδείχθης τῇ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησίᾳ ὁρθρίσας γὰρ τῷ ἀδύτῳ Ἠλίῳ, ἀθλη-
τικαῖς σελασφορίαις τοὺς ἐχθροὺς ἐσκότασας, οἱ δὲ φωτι-
σθέντες πιστῶς σοὶ βοῶμεν.

Χαῖρε τὸ σέλας τῆς Ἐκκλησίας
Χαῖρε τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας
Χαῖρε ἑωσφόρος τῆς θείας χρηστότητος
Χαῖρε νυκτιφόρος δεινῆς ἀθεότητος
Χαῖρε ὀρθρος ὁ νεόφωτος τοῦ Ἠλίου τῆς ζωῆς
Χαῖρε στύλος ὁ νεόφαντος κατασχέσεως τρυφῆς
Χαῖρε ὅτι ἐδείχθης φωτοφόρος λυχνία
Χαῖρε ὅτι προσήχθης τῷ τιθέντι θυσίαν
Χαῖρε ἡὼς αὐτοῦ λαμπρότητος
Χαῖρε πληκτὴρ ἐνύλου σκαιότητος
Χαῖρε δι' οὗ ἡ Τριάς ἀνυμνεῖται
Χαῖρε δι' οὗ ἡ Ἑλλάς φρυκτωρεῖται
Χαίροις Σεραφεὶμ ἀξιάγαστε.

Ξύλῳ οὐ διεφθάρης, γνώσεως ἐν τῇ πράξει, ἀλλ' ἥρθης
τῆς ζωῆς τῷ πρυτάνει ἐκ δόξης γὰρ ἱεραρχικῆς χωρῶν,
εἰς ἀθλοφορικὴν δύναμιν ἤλασας, φῶς τῷ φωτὶ προσλαμ-
βάνων, καὶ ψάλλων τῷ φωτουργῷ.

Ἀλληλούϊα

Ορπηξ δικαιοσύνης τέθηλας εὐφροσύνης, ἀληθῆ φέρον
ἀγαθωσύνην, ἥς τῇ γεύσει ὁ τύραννος μὴ προσχών,
κατατέμνων σε Πάτερ ἔσπευδε· καὶ ἐν οὐρανίαις μεταφυτευ-
θεις αὐλαῖς ἐνωτίζῃ.

Χαῖρε ὁ κλάδος τῆς εὐσεβείας.
Χαῖρε τὸ ἄνθος τῆς καρτερίας
Χαῖρε τῆς ἀθλήσεως δένδρον πολύφορον
Χαῖρε τῆς φρονήσεως ἔρνος πολυόλβον
Χαῖρε πύργος ὁ νεόδμητος πυργηγῶν τοὺς σοὺς υἱούς
Χαῖρε τοῖχος τὸ νεότευκτον προτειχίζον τοὺς πιστοὺς
Χαῖρε ὅτι ἐκφέρεις δωρεῶν εὐθηνίαν
Χαῖρε ὅτι ἐκτρέπεις τῶν ἐχθρῶν τὴν μανίαν
Χαῖρε σφοδρὰ τοῦ ψεύδους καθαίρεσις
Χαῖρε μαρῶς σοφίας ἀναίρεσις
Χαῖρε καρπῶν γεωργῆς ἀκοιράτων
Χαῖρε φυτῶν φυτουργῆς ἀθανάτων
Χαίροις Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε.

Πάθει τοῦ κενωθέντος, καὶ κόλπων μὴ χωρισθέντος, Πα-
τρός ἐμορφώσω τὸ φέγγος· τεταμένος γὰρ σφοδρῶς,
τῇ τῆς χολῆς γεύσει, τῷ τὴν πικρίαν ἡμῶν γλυκάναντι συν-
δεδόξασαι, ψάλλων Σεραφεῖμ αὐτῷ.

Ἀλληλούϊα

Ροῖθροις θεηγορίας τοῖς ἐκ σῆς διανοίας, ὁ μύστης ἐπνίγη
ἀθείας, ὁ δὲ θεόφυτος ἀρδευθεὶς ἀμπελών, τοῦ τῆς ἀθυ-
μίας καύσωνος λελύτρωται, καὶ οὐρανίου πλησθεὶς δρόσου
ἐκβοᾷ σοι.

Χαῖρε τὸ νέκταρ τῆς ἀμβροσίας
Χαῖρε τὸ νῆμα τῆς θεωρίας
Χαῖρε ἡ σταγὼν τῆς γαλήνης τοῦ Πνεύματος
Χαῖρε ἡ ἐξεκὰς τῆς εἰρήνης τοῦ φρέατος
Χαῖρε ῥεῖθρον διειδέστατον ἀκενῶτων θησαυρῶν
Χαῖρε νέφος χρυσοσύνητον ἱαμάτων δαυιλῶν
Χαῖρε ὅτι ἐλαύνεις ἀθυμίας τὴν ζάλην

Χαῖρε ὅτι ἐκλάμπεις θυμηδίας τὴν αἴγλην
Χαῖρε φρενῶν ἡμῶν καθαρτήριον
Χαῖρε πιστῶν τερπνὸν καταθύμιον
Χαῖρε πνοὴ γλυκερὰ ἐκλιπόντων
Χαῖρε στοργὴ ἱερὰ τῶν βοώντων
Χαίροις Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε.

Σταύρωσιν ἐκουσίως ὑποστάς Πανοικτίρμων, φθορᾶς ἀνε-
καλέσω τὸν κόσμον, ὁ δὲ σὸς πασσακισθεὶς Σεραφεῖμ,
τὸ γεῶδες ἀπεσεῖσατο περίβλημα, ἱεραρχικῶς δι' ἀθλήσεως
ψάλλων σοι ἀεί.

Ἀλληλούϊα

Τίς ὑμνήσει ἀξίως, τὸ ὕψος τῆς σῆς ἰσχύος, ἡ ἀνέθου τῶν
πόνων τὸ πλήθος; Φεῦ! πῶς ἤνεγκας γαληνῶς τὴν ἐν
τῷ πασσακίζεσθαι δρυμεῖαν στρέβλωσιν; ἀλλ' ἡ τῷ θερ-
μουργῷ φίλτρῳ, δι' οὗ ἀκούεις ταῦτα.

Χαῖρε τὸ θαῦμα ῥοπῆς βροτείας
Χαῖρε τὸ τραῦμα δεινῆς μανίας
Χαῖρε ὁ εὐρὼν διὰ πάθους ἀπάθειαν
Χαῖρε ὁ ἀνθῶν τὴν τοῦ Λόγου ἀνταύγειαν
Χαῖρε γίγας ὁ ἀήττητος ὁ ἐκπλήξας τοὺς ἐχθροὺς
Χαῖρε λίθος ὁ πολύτιμος ὁ στηρίζας τοὺς πιστοὺς
Χαῖρε ὅτι τῶν ὄρων τῶν γηγένων ἐλύθης
Χαῖρε ὅτι τῶν Νόων ταῖς χορείαις ἐπήρθης
Χαῖρε Χριστοῦ εἰκόνας ὁ σύμφυτος
Χαῖρε ζωῆς νυμφῶνος ὁ σύσκιος
Χαῖρε σαρκὸς παριδὼν τὰς στρεβλώσεις
Χαῖρε παθῶν ἐκμειῶν τὰς φλογώσεις
Χαίροις Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε.

Υμνησαν στρατηγίαι, οὐρανῶν γεγηθυῖαι, τὴν σὴν ὑπερ-
φυῆς καρτερίαν· τίς γὰρ οὐκ ἐφριξεν ὄρων τὸ τῆς ψυ-
χῆς σου ἀνδρεῖον παράστημα; Βαβαί οἷον ἄθλον ἠγωνισαί!
ὁ ἀγώμενοι βοῶμεν·

Ἀλληλούϊα.

Φωτισμοῦ θεοπτίας, ἐν ὑψίστοις τρυφήσας, ἐνέπλησας
ἡμᾶς θυμηδίας· ἐγγίσας γὰρ τῷ θρόνῳ τοῦ Ἰησοῦ, ἡμῖν
τοῖς σὲ ποθοῦσι τὴν σὴν κάραν ἀπέδωκας, πλουτίζουσιν μυ-
στικῶς τοὺς σοὶ βοῶντας.

Χαῖρε Τριάδος ὁ μυστολήπτης
Χαῖρε τοῦ πλάνου ὁ καταπέλτης
Χαῖρε τῶν θαυμάτων τὸν πλοῦτον δεξάμενος
Χαῖρε τῶν πνευμάτων τὰ σμήνη τρεψάμενος
Χαῖρε ὕψος τῆς θεώσεως εἰληφώς μαρτυρικῶς
Χαῖρε βάθος ὁ μνύμενος δόξης ἱεραρχικῶς
Χαῖρε ὅτι ἐφάνης Ἱεράρχης θεόφρων
Χαῖρε ὅτι ὥράθης ἀθλοφόρος στερεόφρων
Χαῖρε δι' οὗ ἡ πανώλης οἴχεται
Χαῖρε δι' οὗ πᾶσα λύμη ἵταται
Χαῖρε πολλῶν ἀσθενῶν θεραπεία
Χαῖρε πτωχῶν ξένη παραμυθία
Χαίροις Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε.

Χάριν τῶν ἱαμάτων, ἐκ πηγῶν ἀκηράτων, λαμπρῶς ἀπει-
ληφῶς θεοφάντορ, πανόλους παύεις τὴν φθοράν, καὶ
τοῖς νοσοῦσιν ἱλαρὸς ἐπιφαίνει πάντοτε, τοῖς καλοῦσί σε Σε-
ραφεῖμ ἀρωγόν, ἐν τῷ ψάλλειν.

Ἀλληλούϊα

Ψάλλοντές σου τοὺς πόνοὺς, λυτρωθείμεν ὄγκου κινδύ-
νων καὶ παντοίας ἐφόδου· τῇ συμπληρώσει τῶν ὕμνων
δέ, πληρωτὰς ἡμᾶς ἀνάδειξον θείων προστάξεων, ὡς ἂν
θείας πληρωθῶμεν ἐλλάμψεως καὶ βοῶμεν·

Χαῖρε τὸ εὖχος τῆς Θεσσαλίας
Χαῖρε τὸ ἔρκος τῆς Ἐκκλησίας
Χαῖρε τεθλιμμένων ἡ θεία παρὰκλησις
Χαῖρε δυστυχούντων ταχεῖα ἀνάρρυσις
Χαῖρε πρόεδρε περιδόξε Φαναρίου καὶ φρουρὲ
Χαῖρε σκέπη Θεοδώρητε εὐσεβῶν καὶ ὁδηγὲ
Χαῖρε ὅτι σωμάτων ἀλγηδόνας κουφίζεις

Χαῖρε ὅτι ῥαθύμων πολιτείας ῥυθμίζεις
Χαῖρε ἐν ᾧ σὸν τέμενος ἥδρασται
Χαῖρε δι' οὗ τῶν θλίψεων ῥύομαι
Χαῖρε ὧδῆς τῆς ἐμῆς ὁ συλλήπτωρ
Χαῖρε νοδὸς τοῦ ἐμοῦ ἀντιλήπτωρ
Χαίροις Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε.

Ωσὸφὲ Ἱεράρχα, ὁ ἐν ἄθλοις ἐμπρέσας, Σεραφεῖμ καὶ
ἡμᾶς κατανύσσας, (ἐκ γ') ἐν ἀειζώοις Μοναῖς περιπο-
λῶν μὴ παύσῃ ἐφορῶν τοὺς σὲ γεραίροντας, καὶ δεινῶν παν-
τοίων λυτρούμενος, ὅπως ψάλλωμεν.

Ἀλληλούϊα.

Καὶ αὖθις τὸ Κοντάκιον. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῆς Ἐκκλησίας τὸν φωστῆρα τὸν νεόφωτον
Καὶ Φαναρίου τὸν ποιμένα τὸν Θεόκριτον
Ἀνυμνήσωμε ἐν ᾧσιν αἱ θεοφθόγοις·
Ἀνατείλας γὰρ ἐσχάτως δι' ἀθλήσεως
Κατανύσσει Ὁρθοδόξων τὰ πληρώματα
Χαίροις λέγοντες, Σεραφεῖμ ἀξιάγαστε.

Δίστιχον.

Χαίρων Σεραφεῖμ χαρὰ τῇ ὑπερτάτῃ
Δέχου ὁ προσάδῳ σοι, χαῖρε πολλάκις.

ΣΗΜ. Ἐν σελ. 12 τῶν Προλεγομένων ἡ § 6) ἀναγνωστέα οὕτω:

6) Ἑτέρα ὑπὸ Χριστοφόρου Ἱερομ. Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Κορώνας ἐν Κων)πόλει· α ω μ θ' (1849). Ἡ ἔκδοσις ἀναγράφεται ἐν
τῇ προμετωπίδι ὡς **τρίτη** ἐνῶ εἶναι ἔκτη, ἐτυπώθη ὡς εἰς τὸ τέλος
ἀναγράφει ἐπιστάσις Κων. Παπαδοπούλου τοῦ ἐξ Ἀγρᾶφων, φέρει δὲ
τὴν ἑξῆς τῆς Ἐκκλησ. Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Οἴκου. Πα-
τριαρχείου ἀποτελουμένης ἀπὸ τῶν Ἐφέσου Ἀνθιμον καὶ τῶν Ἡρα-
κλείας Πανάρετον «ὡς μὴ περιέχουσά τι ἐναντιούμενον τῇ ἡθικῇ τῇ
Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ ἐξουσίᾳ». Ἀναμφιβόλως ἡ τότε ἀνοχή τῆς Τουρκι-
κῆς ἐξουσίας δὲν ἦτο μικρά, ἐφ' ὅσον ὁ Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ ἀπηγ-
χονίσθη ὑπὸ τῶν Τούρκων.

ΠΕΤΡΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 44.—ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουνίου 1931

ΤΩ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΩ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΦΑΝΑΡΙΟΦΕΡΣΑΛΩΝ
ΚΥΡΙΩ ΚΥΡΙΩ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΕΙΣ ΚΑΡΑΙΤΣΑΝ

Σεβασμιώτατε,

ΘΕΙΑ συνάρρσι εἶλαβε πέρας καὶ ἡ παροῦσα Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Σεραφείμ. Τυπωθεῖσα αὕτη ἐν Βενετίᾳ πρὸ ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν παρὰ Νικολάφ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων ἠτύχησε νὰ ἴδῃ ἐκ νέου τὸ φῶς τῆς ἐκδόσεως, χάρις εἰς Ὑμᾶς, ἀσχολούμενον ἀπὸ πολλοῦ περὶ τὴν ἐκδοσὶν τῶν Ἀγιολογικῶν Μνημείων. Οἱ μέλλοντες Ἱστορικοὶ τῆς Ἐκκλησίας θὰ Σᾶς ὀφείλουν εὐγνωμοσύνην δι' αὐτό, διότι λαμβάνοντες ἀνὰ χεῖρας εἴτε τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου (τοῦ ἐν Βουνένοις τῆς Θεσσαλίας ἀθλήσαντος), εἴτε τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐξ Ἰχθύος, ἢ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ, ἢ ἀμφοτέρων τὰς ἐκδόσεις τοῦ νέου Δαμιανοῦ ὡς καὶ τὴν παροῦσαν τοῦ Ἁγίου Σεραφείμ θὰ εὗρουν ἐν τοῖς Προλεγομένοις αὐτῶν πλούσιον ὕλικόν ὃχι μόνον τῆς ἱστορίας τῆς ἀθλήσεως τοῦ ἀναφερομένου Ἁγίου, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τῆς ἱστορίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τῇ ἀληθείᾳ Σᾶς ἀνήκη ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ παντὸς ἀγαπῶντος τὰ Ἱερὰ Γράμματα, διότι εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς παγκοσμίου κρίσεως καὶ κατ' ἀντανάκλασιν καὶ ἐπὶ τῆς Πατρίδος μας, τολμᾶτε καὶ ἐκδίδετε ἔργα ἐκκλησιαστικά πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῆς διασώσεως τῶν Ἀγιολογικῶν

Μνημείων, ἐφ' ὅσον ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν ἀντιτύπων μόλις καλύπτῃ τὰ τυπογραφικὰ ἔξοδα.

Ἐγὼ δέ, Σεβασμιώτατε, θεωρῶ ἐμαυτὸν εὐτυχῇ, διότι μοι ἔλαχεν ὁ κληρὸς ἵνα ἐργασθῶ τὰς ἐκδόσεις Σας ἐκ τοῦ πρωτοτύπου Βενετίας καὶ νοερῶς νὰ εὐρίσκομαι εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν τότε συνάδελφόν μου.

Ἐκατὸν εἴκοσι χρόνια !

Εὐλογημένοι χεῖρες ποὺ ἐστοιχειοθετήσατε τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ, τί τάξεις, τὰ γράμματα τὰ κόκκινα εἰς τὴν θέσιν τους, λάθη ὀρθογραφικὰ ἐλάχιστα—ἐνῶ ἐγὼ τώρα θὰ ἔχω ἴσως πολλά—, καὶ χωρὶς μέσα, χωρὶς τὰς σημερινὰς τελειοποιήσεις τῆς τυπογραφίας, χωρὶς, χωρὶς.....

Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν πρώτων ἐκδοσάντων, τῶν αὐτόχρημα Προφητῶν αὐτῶν τῆς ἀγαπημένης μας Πατρίδος.

Συλλογισθῆτε, Σεβασμιώτατε : 1802, ἐποχὴ ποὺ κανεὶς δὲν ἐγνώριζε ἂν θὰ γίνῃ τὸ 1821 καὶ αὐτὸ θὰ ἔφερε τὸ 1931 μὲ τὰς ἐφορτὰς τῆς Ἐκατονταετηρίδος, ἐν τούτοις ὅμως ὁ Συγγραφεὺς ἔχων πίστιν ἐπὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἑθνους ἔθεσε τὸ θαυμάσιον τροπάριον εἰς τὴν Ἀκολουθίαν :

ΕΛΛΑΣ φαιδρῶς συνεόρταζε, Ἀγράφοις τὴν πανένδοξον ἄθλησιν, τοῦ θείου Σεραφεῖμ, καὶ τὴν σεπτὴν αὐτοῦ Κεφαλὴν, τῶν ἐγκωμίων στέμμασιν ἀναδήσατε.

ΕΛΛΑΣ, μὲ τί πόνον θὰ τὸ ἔγραφε ὁ Συγγραφεὺς βλέπων τὴν ἀγαπητὴν Πατρίδα στενάζουσαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ αἰμοβορωτέρου τῶν κατακτητῶν ;

Ἐν τούτοις ὅμως, ἡ Πατρίδα μας ἐλευθέρα τώρα, προοδεύουσα, ἀτενίζουσα μετ' ἐλπίδων στερεῶν εἰς λαμπροτέρας ἡμέρας, δοξάζῃ καὶ γεραίρει τοὺς πεσόντας καὶ ἀγωνισαμένους ὑπὲρ αὐτῆς.

Εὐχόμενος Ὑμῖν, Σεβασμιώτατε, μακροζωϊαν, ἵνα ἐξακολουθήσετε τὸ θεάρεστον ἔργον τῆς διαιωνίσεως τῶν Ἀγιολογικῶν Μνημείων, ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Θεοσώστου Ἐπαρχίας Σας

Διατελῶ μετὰ υἱικῆς ἀγάπης καὶ ἐν Χριστῷ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ
ΑΡΧΙΕΡΓΑΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ "ΦΟΙΝΙΞ",